

DEN NY VERDENS.
impuls

NUMMER 2 - JUNI 2009 - 27. ÅRGANG

- Jordmenneskenes skytsengel
- Har jordkloden styr på sin klimabalance?
- Et evolutionært tigerspring

Tidsskrift for åndsvidenskab

Vi skal være medskabere i en ny kultur

Menneskene er kommet ind i en kolossal forceret udvikling, hvor der sker mere på ti år, end der tidligere skete i århundreder. Ganske vist opfatter nogle mennesker den nuværende tilstand som om det gik den modsatte vej, mod menneskehedens undergang. Men det er absolut ikke tilfældet. Hvad vi oplever er en kulturs undergang, dens dødskrampe så at sige, men det er samtidig en ny kulturs fødsel og dermed dens fødselsveer. Derfor er der megen lidelse og så mange vanskeligheder.

Den universelle magt, vi kalder Guddommen, som har sendt de impulser til jorden, der har berirket dens og menneskehedens udvikling indtil nu, står stadig bagved, hvad der sker. Men menneskene skal udvikles til at blive beridste medskabere af en verden, hvor krigen i alle den afskygninger afløses af fred og gensidig forståelse og kærlighed, hvilket vil befri og udvikle den menneskelige skaberkraft til sådanne højder, at menneskene af i dag ville måbe, hvis de vidste, hvilke strålende guddommelige egenskaber, der ligger latent i hvert eneste menneske.

(Uddrag af Martinus foredrag 11/4-1960)

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Jordmenneskenes skytsengel nr. 1	27	<i>Ruth Olsen:</i> Tro på tvivl
11	<i>Ruth Olsen:</i> Har jordkloden styr på sin klimabalance?	28	<i>Ruth Olsen:</i> Kybalion
14	<i>Gunder Frederiksen:</i> Et evolutionært tigerspring	29	<i>Gunnar Carlsson:</i> Tanker, livskraft, kernekraft
17	<i>Rico Boesen:</i> "Alle tiders største tyrann"	32	<i>Birgit Klein:</i> Transmission
19	<i>Mischa Lim:</i> Den skabende Guddom	33	<i>Per Holsner:</i> Religion og naturvidenskab i et materialistisk verdensbillede
22	<i>Ruth Olsen:</i> <i>Er der en bevidsthedsrevolution i sigte?</i>	37	<i>Annette Skov:</i> Aktuelle citater
24	Om bøger:	39	<i>Kjeld John Ledet:</i> I have a dream
24	<i>Gunder Frederiksen:</i> Snåsamannen	41	<i>Uwe Todt:</i> Om sammenslutning af væsener
25	<i>Gunder Frederiksen:</i> Særligt sensitive mennesker	44	<i>Gunnar Carlsson:</i> Hvor hadet blomstrer
26	<i>Ruth Olsen:</i> Pater Pio	46	Kort fortalt

Den Ny VerdensImpuls nr.2/2009

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk
Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **220 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. august 2009**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
www.nyimpuls.dk

Forside:

Snekrystal

Så lykkedes det atter at få et blad "stykket
sammen". Bagsiden er lidt speciel, for til artiklen
på side 19 hører nogle tegninger, hvor farverne
var vigtige, og til det er der jo kun omslaget.

OBS!!! De otte DVDere "Martinus som vi
kendte ham" annoncerede vi i sidste nummer til
450 kr, men producenten har siden regnet nøje
efter og kommet frem til, at de bør koste mere
– altså vil de fremover sælges for 500 kr!

Med dette nummer følger et lille infohæfte, som
Per Bruus-Jensen har ønsket blev sendt med.
Læs lidt mere om det under "Kort fortalt".
Resten af Gunner Carlssons artikel om "Hjer-
tets kraft" i sidste nummer er droppet, for efter
en mindre "opinionsmåling" viste det sig, at den
var for svær at forstå.

Hvilke bøger vi anmelder, er lidt tilfældigt, for
det afhænger af, hvad vi får tilsendt eller selv
"falder over". Skulle læserne finde bøger (ny-
ere), som de synes er spirituelt interessante, så
ville det være dejligt, om man sendte os en lille
beskrivelse/anmeldelse.

Denne årgang er en snekrystal-årgang, så når
jeg til en artikel ikke kan finde anden illustration,
bruger jeg en snekrystal.

Vores hjemmeside har fået et nyt "look", for
webmasteren hedder nu Nicolaj Holck.

Sommerhilsen
Ruth

Jordmenneskenes skytsengel nr. 1

af Martinus

Vor organisme er et univers

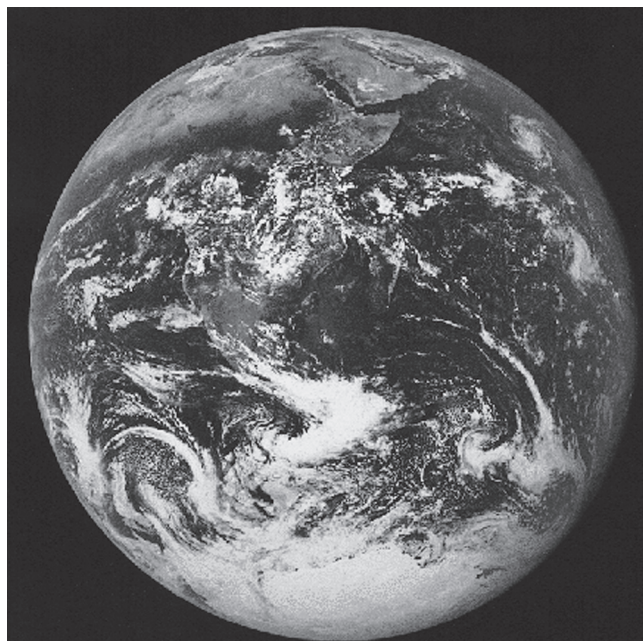
I gamle dage troede menneskene på "ånder", ligesom de troede på engle, men en sådan tro bliver af de fleste mennesker i dag stemplet som "overtro". Man vil kun tro på realiteter, eller på det, man direkte kan opleve med sine fysiske sanser. Men hvad er der egentlig bag det, vi oplever med vore fysiske sanser? Den fysiske videnskab kan vise os, at f. eks. et menneskes fysiske legeme er andet og mere, end det vi ser. Et sådant legeme, ved vi, består af en hel serie organer, hvoraf hvert har sin funktion i forhold til helheden, og er mennesket rask, har alle disse organer et godt samarbejde. Organernes funktion er nyttig og logisk, og de er hver for sig opbygget af mindre dele, der har en nyttig og logisk funktion inden for den helhed, som organet udgør. Organer, celler, molekyler, atomer og endnu mindre enheder udgør altså tilsammen en organisme for et levende væsen, der set i et mikrokosmisk perspektiv er som et helt univers bestående af partikler og tomrum. Tomrummet er blot ikke tomt, det er gennemstrålet af elektriske kræfter, af stråler og bølger. Vi er ikke vant til at tænke på vort fysiske legeme som et univers og på vore organer og mindre fysiske partikler som mælkeveje, solsystemer og kloder, men menneskene har gang på gang i udviklingens løb, når de gjorde nye erfaringer, måttet lade gamle vanefordomme afløses af et nyt og større perspektiv, og det er også ved at ske i vor tid.

Makro-, mellem- og mikrokosmos

Det, der er ved at ske, er bl.a., at mennesket, der er blevet materialist og ikke mere kan tro på ånder, efterhånden skal lære at forstå, hvad ånd er, og at ingen som helst materiekombination, hvad enten den fremtræder som et mikro- eller makrokosmisk univers, kan eksistere uden at være en form for bevægelse og dermed udtryk for liv, bevidsthed og vilje, for åndelig kraft. Foruden de kendte betegnelser makrokosmos og mikrokosmos anvender jeg i mine kosmiske analyser også udtrykket mellemkosmos, der dækker over den verden, vi normalt oplever gennem vore fysiske sanser og kalder virkeligheden, dvs. naturen

og andre levende væsener. I mellemkosmos oplever vi dog kun virkeligheden på én måde, eller set i ét perspektiv. I mikrokosmos, fortæller videnskaben os, er alt bevægelse; selv i stenen eller den uorganiske, såkaldte døde materie er der bevægelse, og alt stof er, set i mikrokosmisk perspektiv: partikler og tomrum gennemstrålet af kræfter, som vi kalder stråler og bølger.

I makrokosmos ved vi, at der også er stråler og bølger bag de makrokosmiske partikler, vi kalder kloder, sole og mælkeveje, og at der er formål med deres stråling og deres bevægelser. Det er for længst blevet en kendsgerning, at hele vort fysiske liv her på kloden er skabt gennem et samarbejde mellem solen og vor jord. Hvordan skulle det liv og den fremtræden, vi nu repræsenterer, kunne være blevet til og stadig opretholdes uden solens lys og varme? Det ville være umuligt. Men samtidig ved vi, at solen er centrum i et helt solsystem, som sammen med andre lignende systemer udgør en endnu større universel enhed, som vi kalder et mælkevejsystem, der eksisterer side om side med andre lignende systemer.

Alle disse mælkeveje, stjerner, sole og kloder udløser kosmiske kræfter eller energier, der er lige så nødvendige og lige så logiske og nyttige foreteelser som kraftudløsningen i vore organer, celler og endnu mindre mikroenheder, de er nemlig alle sammen, i makro- såvel som i

mikrokosmos og vi selv i mellemkosmos: livsenheder, der er det samme som levende væsener. Levende væsener vil så igen sige: åndelige væsener, og åndelige væsener er væsener, der anvender de stråleformige energier, der udgør deres bevidsthed, til med deres begær og vilje som drivkraft at forme materien ved at tiltrække og samle dens enheder til organismer, hvorved disse materieenheder, der samtidig er livsenheder eller levende mikrovæsener, får et univers, hvori de kan leve. De levende væsener i makro-, mellem- og mikrokosmos udgør således universer og stoffer for hverandre, samtidig med at alle tre kategorier har sin egen mellemkosmiske oplevelsesfære.

Hensigtsmæssighed og nytte i kosmisk perspektiv

Hele universet er gennemstrømmet af ånd, der er det samme som liv og bevidsthed og dermed tanke og vilje, begær og tilfredsstillelse af begær. Det ville være ulogisk at tro, at de vældige kræfter, som solene og mælkevejene repræsenterer, i millioner af år skulle sejle gennem rummet til ingen verdens nytte, medens væsener på en enkelt klode opdager hensigtsmæssighed bag alle funktionerne i deres organisme og bag andre funktioner i naturen helt ned i mikrokosmos. Hensigtsmæssighed og nytte set i et kosmisk perspektiv betyder naturligvis ikke blot, hvad der er nyttigt for menneskene set fra deres eget midlertidige lokale synspunkt, men hvad der er til gavn for helheden af levende væsener inden for en stor kosmisk enhed. En sådan enhed er jorden, som vi kalder "vor klode", den er en livsenhed eller et levende væsen, og det er snarere os, der tilhører den, eftersom vi er mikroindivider i dens fysiske organisme. Vort tilhørsforhold til jordkloden som levende makrovæsen er dog ikke noget ejendomsforhold, eftersom ét levende væsen aldrig kan eje et andet væsen,

heller ikke sine mikrovæsener. Det er ikke et ejendomsforhold, men et næstekærlighedsforhold, der eksisterer mellem jorden som makrovæsen og jordmenneskene som mikrovæsener, ja, det er endda et så betydningsfuldt næstekærlighedsforhold, at jordklodenvæsenet kosmisk set er menneskenes skytsånd nr. 1.

I kommende tider vil det blive videnskabens fornemste opgave at studere livets psykiske eller åndelige side, og man vil da erfare, at det ikke er livet, der er bundet til den fysiske organisme, men derimod den fysiske organisme, der er bundet til livet. Selve livet er det evige, medens organismen med alle dens materiekombinationer, der hele tiden er i bevægelse og under forvandling, er en timelig eller midlertidig foreteelse.

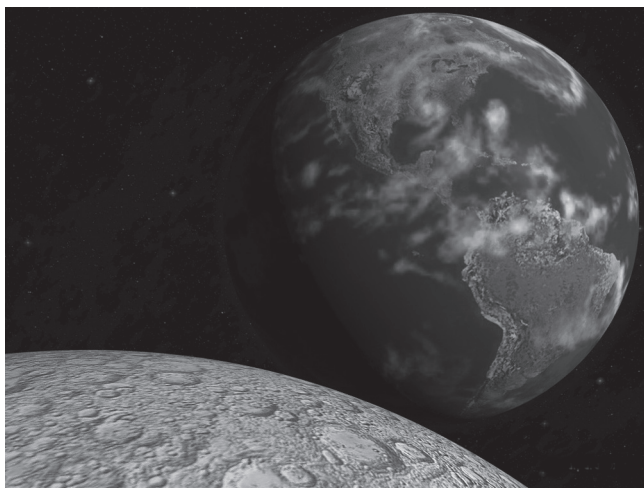
Ånd og materie

Vi kender fra vor egen livsfunktion, hvorledes vi med vor vilje og vore tanker regulerer vor manifestation og dirigerer vort fysiske legeme. Materialisten tror, at det blot er hjernen, der dirigerer og regulerer, for han er vant til elektriske regulatorer og transformatorer, det er bare "teknik". Men der eksisterer ingen teknik i universet, hvor der ikke er en tekniker bagved, som har sat de tekniske funktioner i gang, og som også har ansvaret derfor. Vor hjerne er ganske vist det tekniske hovedredskab, afsender og modtager af viljens kraft, men den er kun et redskab - et redskab for hvad? For et "noget", der både er organismens ophav, dens opretholder og fornyer, men et "noget", der ikke er håndgribeligt, og som materialistiske mennesker derfor er tilbøjelige til at tro er et "intet". Endda meget intelligente mennesker kan have denne tro uden at fatte, at de dermed er mere overtroiske end såkaldte naive mennesker, der tror på ånder. Dog siger disse intelligente mennesker ikke: "Intet vil skrive et brev", og heller ikke: "Min hjerne vil skrive et brev", de siger: "Jeg vil skrive et brev", og i denne daglige tale siger de sandheden: at deres Jeg, en åndelig kraft, føler trang til at skrive et brev og med sin vilje og sine evner sætter hele den fysiske struktur i gang, så ønsket bliver til fysisk virkelighed.

Ånd er psykisk eller stråleformig kraft, der udgår fra et kraftcenter eller et Jeg, det er vilje og bevidsthed, og uden denne uhåndgribelige realitet ville der overhovedet ikke eksistere noget håndgribeligt eller nogen trang til at gribe eller begribe. Men kan et åndeligt væsen, der altså er det samme som et psykisk eller stråleformigt væsen, da eksistere uden en fysisk krop? Det kan det, thi eftersom det er ophav til kroppen, eksisterede det før samme krop blev skabt, og det vil også eksistere, selv om kroppen dør, hvad alle kroppe gør før eller senere. Den fysiske krop er som før nævnt knyttet til livet, den er et midlertidigt redskab bygget op af levende mikrovæsener, som heller

ikke kan dø, men som, når tiden for kroppens opløsning er inde, vil overgå til det psykiske eller stråleformige plan, ligesom deres makrovæsen gjorde, og derfra vil de igen inkarnere på det fysiske plan, når tiden er moden dertil.

Alle væsener i mikro-, mellem- og makrokosmos lever i perioder på et helt åndeligt eller stråleformigt plan og i andre perioder oplever de som åndelige væsener livet gennem en fysisk organisme, men derfor er de jo ånder alligevel. Forskellen mellem hvad man i almindelighed kalder ”åndelige væsener” og ”fysiske væsener” består deri, at de fysiske væsener midlertidigt er bundet til en kombination af faste og flydende materier, der danner en særlig organisme, medens de åndelige væsener ikke mere har en sådan organisme, men oplever livet gennem stråleformige legemer. Absolut alle eksisterende ånder har for længere eller kortere tid siden haft en fysisk organisme. Intet væsen kan være ånd eller et levende åndeligt væsen, uden at det har været igennem inkarnationer i fysisk materie, ligesom intet væsen kan være et fysisk væsen uden i kraft af, at det bag sin fysiske organisme eksisterer som ånd.

Jordjeget og fortidens konger

Bag enhver fysisk organisme, det være sig lige så godt en klode eller en celle som en almindelig mellemkosmisk organisme af kød og blod, eksisterer der en dirigerende ånd, og det gør der også bag den klode, vi kalder vor jord. Jordklodens ånd, dvs. dens jeg i forbindelse med dens vilje og bevidsthed, er den højeste autoritet i jordens område. Alle andre magtfaktorer såsom stormagter, præsidenter og konger har slet ikke den autoritet, man i almindelighed tillægger dem. Jordjeget og dets åndelige kræfter er klodens absolut suveræne eller virkelige konge. Om en såkaldt stormagt skal falde eller den skal gå frem, om en race skal udvikle sig i den ene eller den anden retning, om landegrænser skal lægges her eller der, om nationerne skal forenes til én verden, eller de skal blive

ved med at være adsplittede og bekriige hverandre, er spørgsmål, der kun kan afgøres af jordens sande konge, jordånden eller jordjeget.

Det var dette jordens jeg, der med sin ånd i særlig grad besatte de enevældige konger i gamle dage. Når det hed sig, at de var ”Guds sønner”, var det i virkeligheden selve jordånden, de stod nærmest. De var således centre for jordjegets fysiske talentkerner, og igennem disse konger kunne jordjeget regulere sine højest udviklede fysiske mikrovæseners, hvilket vil sige menneskeheden, fysiske og åndelige kurs. Igennem disse ”talentkerner” eller ”konger af Guds nåde” udsendte jordjeget sin vilje, som gennem kongernes diktatoriske magtudøvelse blev transformeret om til mellemkosmiske begivenheder. Det kongelige væsen afveg fra de almindelige væsener ved at være et ”indviet” væsen, hvilket vil sige et væsen af en så fremragende udvikling, at jordjeget kunne sende sin viljekraft direkte igennem dette væsen. Det diktatur, som derved blev udøvet, var både i kontakt med jordjegets daværende begær, vilje og længsler og med menneskeheden daværende udviklingstrin, idet menneskene i de riger, som var underlagt kongerne, var primitive og uvidende væsener, der var uimodtagelige for direkte impulser fra jordjegets ånd. Konger og diktatorer var således i lange tider de eneste væsener, der besad en psyke, der direkte kunne modtage jordjegets impulser. Men sådan skulle det ikke vedblive at være.

Jordens og menneskenes videre forvandling

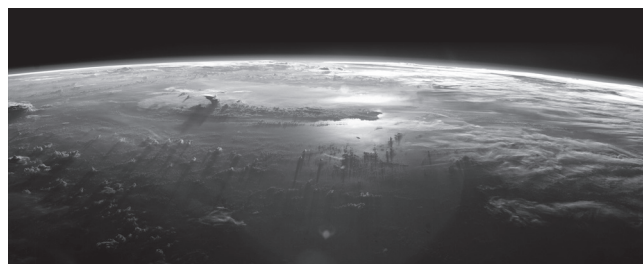
Både et makrovæsen og dets mikrovæsener er naturligvis underkastet begrebet udvikling og forvandling, og det er årsagen til, at diktaturenes tid på jorden efterhånden ophørte. Jordens mikroindivider, de store menneskemasser, begyndte at udvikle en mere selvstændig tænkeevne. De begyndte så småt at få de samme egenskaber som kongerne. Desuden begyndte kongemagten at degenerere, så der efterhånden blev mindre og mindre forskel på konger og folk. Der begyndte endda at være væsener, hvis evne til at tænke rakte længere end den degenererede konges, og diktaturet begyndte at føles som et snærende bånd. Der blev ulydighed og oprør imod kongemagten, og nye tanker satte visse steder revolutioner i gang, der medførte forsøg på nye styreformer. Samtidig opstod der rivalisering om magten, idet ærgerrighed og magtsyge er noget af det, der først gør sig gældende, når forholdsvis primitive mennesker begynder at få kulturel udvikling. De vil alle sammen gerne være små konger, ja, allerhelst en lille Vorherre. Således blev der med udviklingen mere og mere uro blandt jordmenneskene eller jordåndens højest udviklede fysiske mikroindivider, og vi har set, hvordan denne forvandling har fundet sted gennem de seneste

århundreder og skabt større og større ufred, samtidig med, at jordmenneskene er gået fremad i fysisk, videnskabelig tænkning og teknisk kunnen.

Nu vil man måske sige: ”Hvorfor griber jordjeget dog ikke ind og forhindrer disse krige og revolutioner, hvorfor standser det ikke hele dette ragnarok i sin egen organisme?” Svaret er dette, at jordvæsenet netop i allerhøjeste grad er i færd med at rydde op i sin organisme, og meget store forandringer vil ske i de kommende århundreder. Vi må jo ikke glemme, at begrebet tid er anderledes for jordmenneskene, end for et makrovæsen, der som jordkloden har sin dagsbevidsthed i en højere udviklingsspiral. Hvad der for jordklodenvæsenet kun er forholdsvis kort tid, er for de jordiske mennesker nogle årtusinder. Men udviklingen er kommet mægtigt i skred også i forhold til den tidsoplevelse, jordmenneskene har. Ser vi ikke, at der i vort århundrede er sket meget mere end i mange tidligere århundreder tilsammen? Hvor der før var småkrige mellem stater, er der nu verdenskrige. Hvor man før havde primitive bøsser og kanoner som de højest udviklede mordvåben, har man nu atombomber, der på kort tid fra flyvemaskiner eller som raketter kan bringe død og ødelæggelse over den såkaldte fjendes vigtigste krigscentre, og hvor der før var mange stridende parter, er der faktisk nu kun to poler, som de stridende parter grupperer sig om. Grupperingerne kan skifte, men der vil stadig være de to poler, som vi nu kalder øst og vest, indtil striden er slut, hvilket ikke betyder jordens undergang, men tværtimod en ”ny” jord, dvs. en jord, hvor det er freden og næstekærligheden, der udvikles, altså en ny mentalitet, hvad udtrykket ”en ny himmel” dækker over eller symboliserer.

Jordklodenvæsenet gør op med sig selv

Hvad betyder alle de brydninger, der nu finder sted på jorden iblandt menneskene, hvis vi skal prøve at se dem i et makrokosmisk perspektiv? Lad os, inden vi besvarer dette spørgsmål, først besvare et andet, nemlig: ”Hvorfor lever menneskene på jorden og ikke på en anden klode i universet?” Fordi menneskene som mikrovæsener med hele deres udstråling eller psyke er på bølgelængde med selve jordklodenvæsenets udstråling. Derfor har loven for tiltrækning virket sådan, at netop sådanne individer, hvis nuværende skæbnedannelse passer ind i jordens skæbne, fødes eller inkarnerer her, og gør det så længe, de har noget at lære her og noget at udrette. Men det er jo netop, fordi jordmenneskene inden for deres udviklingsspiral står på nogenlunde samme udviklingstrin, som jordklodenvæsenet gør det i sin spiral, dvs. et overgangsstadium fra dyr til menneske. Men de jordiske menneskers udviklingstrin spænder jo over en stor skala fra ret primitive intellektuelt udviklede mennesketyper, som kan nænne at myrde og

påføre andre væsener lidelse og smerte, over intellektuelle typer, der ligefrem er geniale til at sætte forbrydelser i gang og lade andre udføre dem, til forholdsvis kærlige mennesker, der dog ikke er særlig selvstændigt tænkende og endelig til kærlige mennesker, der også er intellektuelt udviklede og gerne vil bruge deres evner til gavn for helheden. Det er fire hovedtyper, men der er naturligvis en masse forskellige blandinger og overgangstyper; dog har hvert eneste individ blandt alle disse jordmennesker noget tilfælles med makrovæsenet jorden, ellers var de ikke inkarneret på denne klode.

Jordvæsenet kommer til at opleve ”den store fødsel” eller kosmisk bevidsthed i sin nuværende inkarnation, men det lever endnu på grænsen mellem selvished og uselvished eller egenkærlighed og næstekærlighed, og så længe det befinder sig i denne sfære i sit spiralkredsløb, vil dets bevidsthed delvis gennemstrømmes af selviske tankeklimaer og delvis af uselviske og humane åndelige kræfter. Når jordbevidstheden gennemstrømmes af disse kræfter, vil de samme kræfter naturligvis besætte de hver for sig passende talentkerner i dens fysiske organisme, og det vil sige jordmennesker. Man kan blive besat af jordjegets åndelige selviske kræfter i samme grad, som man selv er egoistisk, ukærlig og magtsyg, ligesom man bliver besat af samme makrovæsens uselviske og næstekærlige energier i samme grad, som man egner sig til at være talentkerne for disse kræfter. Vi ser således, at de ”store mænd” i verdenspolitikken i virkeligheden kun er besat af jordjegets egne impulser af den art, som de selv i deres daglige liv sympatiserer mest med. Men når der i jordpsyken eller jordmentaliteten således fremtræder to kontrære, hinanden bekæmpende kræfter, betyder det, at jordånden er ved at gøre op med sig selv, sin egen tankeverden og sin moralske indstilling, og i dette opgør er det klart, at den samler alt, hvad der taler for diktatur og berøvelse af den enkeltes frihed til fordel for flokken om én tankepol, og alt, hvad der kan tale til fordel for større frihed for den enkelte i forhold til flokken eller staten om en anden, for at komme frem til det resultat, som vil være bedst for helheden.

Jorden er således i øjeblikket ved at ræsonnere, og da den lever i en helt anden tidsbane, end den mikrobane, vi lever i, er dens ”tanketid” af længere varighed end vor. Hvad der er et sekund for jordvæsenet, er måske et år eller et tiår for os. Vi må derfor prøve at forstå, at

jordens tankefunktion og skiftende sindelag går gennem menneskeheden som kulturepoker. Jorden befinder sig netop i en krise, men det er den krise, som altid vil gå forud for en indvielse, og da jordklodevæsenet allerede er begyndt på denne åndelige proces for århundreder siden og først vil være færdig dermed om ca. 3.000 år, på hvilket tidspunkt "det rigtige menneskerige" vil være en realitet på den fysiske jord, er det altså forberedelserne til denne tilstand, der nu er i gang her på jorden, en udvikling, som jordklodevæsenets viljekraft i høj grad står bagved. Jordvæsenet beskytter og værner om de humane og næstekærlige kræfter, men samtidig renser det også ud i sin bevidsthed og sit legeme, og det oplever menneskene dels som bevidsthedsudvidelse i ord og gerninger af humanistiske, næstekærlige mennesker, dels som nye tanker og større overblik over livslovene, som intellektuelle, kærlige mennesker er redskaber for, men også som krige, revolutioner og større og mindre katastrofer, som udløses af dertil egnede redskaber. Linjen for hele udviklingen ligger dog klar, og længe inden de nævnte ca. 3.000 år vil jordens forenede stater og arbejdet for hele menneskeslægten vel være kommet langt. Meget afhænger af det enkelte menneske, man kan lære at samarbejde med de positive kræfter i jordklodens bevidsthed.

"Dommedag" og "nye tider" set i kosmisk perspektiv

Der eksisterer i jordklodevæsenets bevidsthed to faktorer, som er i strid med hinanden, selvished og uselvished, og disse åndelige faktorer virker helt ind i det enkelte jordmenneskes bevidsthed i forhold til, som vedkommende menneske er på bølgelængde med dem. Engang i fortiden virkede jordånden 100 % som skytsånd for jordmenneskene gennem de indviede konger, som var besat af makrovæsenets vilje. Det var det guddommelige diktatur. Diktaturet degenererede, fordi både jordvæsenet og jordmenneskeheden skulle opleve en langt højere bevidsthedstilstand, og "nye tider" bebudedes af profeter, som også i større og mindre grad var besat af nye impulser fra jordvæsenets vilje. Samtidig bebudede disse profeter forfærdelige tilstande, som skulle komme: "De sidste tider", "dommedag", og hvad man ellers har kaldt dem. Naturligvis måtte profeterne skildre deres fremtidsvisioner i deres eget billedsprog eller symbolsprog, og blandt senere tiders mennesker, der ikke forstod, at det var symbolsprog, opstod en blind tro på disse skildringer, som noget, der bogstaveligt skulle ske, som det var beskrevet.

Nutidens mennesker ser i almindelighed på de gamle profetier som tågesnak, der ikke har noget med virkeligheden at gøre. Men hverken de blindt troende eller de materialistiske skeptikere har ret i deres opfattelse. "De sidste tider", "dommedag", "ragnarok" osv. er realiteter,

som menneskene er ved at opleve. Det er "de sidste tider" for en gammel kulturform, som dømmes sig selv til døden, og den "ild" og det "svovl", som "falder ned fra himlen" gennem "ildspyende drager" og andre uhyrer, ifølge de gamle profeter, oplever menneskene gennem den moderne krigsførelses altødelæggende våben. Men jordvæsenet begår ikke selvmord, og menneskeheden skal ikke udslettes, alt det, der foregår på jorden nu og i de kommende år, har sin forklaring i det kosmiske verdensbillede, og når jordmennesket begynder at forstå universets, jordklodevæsenets og sin egen kosmiske struktur og indbyrdes forhold, vil det i samarbejde med jordklodens vilje og gennem bøn til og koncentration på universets evige skaber, som jordklodevæsenets bevidsthed også er koncentreret på, kunne overvinde alle mørke, destruktive kræfter og være med til at forvandle livet på jorden til at blive et "Himmeriges rige" eller et "rigtigt menneskerige".

Organ - jeg'er som skytsengle i en organisme

En levende organisme kan ikke blot ses fra et fysisk synspunkt, hvor den med alle sine organer, celler osv. udgør en fysisk enhed; for det væsen, der har kosmisk klarsyn, kan den også ses i et åndeligt perspektiv. Ser man på et levende menneskelegeme i dét perspektiv, er der foruden menneskets jeg, der er makrojeg for helheden, også et jeg inkarneret i hvert eneste organ, samt bag enhver kirtelfunktion. Disse jeger er dirigerende skytsengle for myriader af mikrovæsener; celler, molekyler, atomer og elektroner, som igen for hver arts vedkommende bliver dirigeret af bestemte jeger. Hele organismen er således en organiseret verden, et univers med levende væsener,

der hver for sig på deres plan er skabende og oplevende og har en skæbnedannelse, der er årsag til, at de netop er tiltrukket til den verden, hvor de kan gøre de erfaringer, der beforder deres videre udvikling. Ethvert fysisk organ i en organisme er altså en beboet verden, i hvilken der lever et samfund af væsener underlagt og styret af en skytsengel. Hvor det drejer sig om organerne i et sundt jordmenneskes organisme, er disse organer fuldkomne verdener, som for længst har fundet den mest fuldkomne form for organisation. I hjertet f. eks. er der ikke nogen vaklen med hensyn til om dets manifestation af blodomløbet skal være på den ene eller på den anden måde. Der er kun en måde, den mest fuldkomne, enhver anden måde ville være en abnorm, ufuldkommen, sygelig manifestation, som ville skabe disharmoni i hele organismen.

De fysiske organer arbejder ved hjælp af deres skytsengle og den af dem organiserede samfundsorden så fuldkommen, at makrojeget, organismens indehaver, ikke behøver at skænke disse funktioner nogen tanke, ja, egentlig slet ikke mærker, at det har alle disse forskellige organer, der kosmisk set er små stater eller nationer med deres mikroindbyggere. Når disse organer fungerer så godt, er det fordi, der imellem disse små rigers indbyggere er opstået en total humanistisk fællesskab eller et virkeligt broderskab. Loven for næstekærlighed er her for længst blevet vågen dagsbevidsthed, og det er en praktisk selvfølge, at alle tjener alle. De ved, at hvis denne lov ikke bliver opfyldt, vil deres rige komme i konflikt med de omliggende riger (dvs. med andre organer) og det vil kunne betyde undergang for dem alle. Det enkelte individ i disse samfund er et hundrede procent medvirkende til samfundets (og dermed organets) beståen, ligesom samfundet sørger for en hundrede procent beskyttelse af individets velfærd. Det er altså en politik, som endnu ikke er blevet almengældende blandt menneskene i de samfund, stater og nationer, der findes på jorden. Det vil altså sige, at når det gælder en organisme som jordkloden, er der visse områder, hvor der endnu hersker ufuldkommenhed i dens organisme, fordi der gør det i dens bevidsthed.

De færdige områder og det ufærdige område i jordvæsenet

Selv om der endnu er et område i jordklodevæsenets organisme, der er ufuldkommet, er der områder, hvor der hersker den skønneste fuldkomne orden og harmoni. En sådan organfunktion som dens omdrejning omkring sin akse foregår med en hundrede procent præcision, uden at jordvæsenet behøver at skænke denne side af sin natur nogen tanke. Omdrejningen foregår automatisk set fra jordjegets synspunkt, men det er fordi denne funktion eller dette talent er overgivet til en indviet skytsengel, der er jordens talentkerne for denne nødvendige del af dens

livsfunktion. Det samme gælder jordens blodomløb og åndedræt, hvilket vil sige vadenes kredsløb, deres fordampning og fortætning og de på grund af denne proces opretholdte livsbetingelser for vegetabiliske og animalske væsener i dens domæne. Dens ernærings- og fordøjelsesproces foregår også set fra jordjegets side automatisk. Dens indtagelse af fysisk føde er dens opsummering i sin materie af det umådelige væld af solstof, det kvantum af lys og varme, den hvert døgn får fra solen. Dette stof omdannes i forbindelse med luft- og vandkredsløbet til vegetabilisk og animalsk liv. Det er jordklodens sande fysiske føde, der virker fornyende og opbyggende i dens organisme.

Som vi ser, foregår her i princippet de samme livsfunktioner, som i de jordiske mennesker ja, selv en form for søvn får den også, idet dens mikrovæsener i den del af dens organisme, hvor der er nat og mørke (bortvendt fra solen), har betingelser for hvile og søvn. Jordklodevæsenet er med hensyn til de fleste funktioner i sin fysiske organisme et færdigt udviklet væsen, hvis talenter eller evner er udviklet til det, jeg kalder C-stadiet, den fuldkomne funktion. Men der er endnu et område, hvor dette makrovæsen ikke er færdig med at danne talentkerner, og hvor funktionerne ikke har nået den fuldkomne højde, ”indvielsesgraden”, hvilket igen vil sige talentkernefunktioner, der er udtryk for total selvstændighed, total suveræn frihed i jordjegets favør, men uden samme jordjegets dagsbevidste medvirken. Dette ufærdige område i jordjegets organisme er det domæne, inden for hvilket dens mikroindivider udgøres af jordmennesker.

Diktaturets talentkerne eller skytsengel

Som tidligere nævnt, er der en nær forbindelse mellem den krise, jordvæsenet i øjeblikket befinder sig i, umiddelbart før sin indvielse eller oplevelse af ”den store fødsel”, og den krise, de jordiske mennesker oplever. Det fuldkomne samarbejde, det fuldkomne fællesskab og broderskab mellem jordmenneskene er endnu ikke opnået, hverken mellem de jordmenneskelige individer indbyrdes eller mellem deres nationers og staters dirigerende skytsengle. Da der ikke er enighed mellem nationernes, racernes og folkenes skytsengle, kan der heller ikke være enighed mellem de fysiske overhoveder eller regeringer, da disse er midlertidige redskaber eller medier for disse skytsengle. Funktionen mellem skytsenglene er ikke af fysisk men af åndelig eller tankemæssig natur. De modstridende ideologier, som nu gør sig gældende, har hver sin talentkerne eller skytsengel i jordjegets bevidsthed, hvorfra disse mentale bølgelængder udgår.

Jordvæsenet har altså disse mentale klimaer i sit sind og

er ved at tage stilling til - ikke så meget hvilket klima, der skal dominere, som på hvilken måde det skal dominere. Det virkelige demokrati, eller det fuldkomne broderskab vil blive resultatet af jordvæsenets åndelige krise, som altså består i på hvilken måde, det skal etableres. Diktaturets talentkerne er endnu så meget vanefunktion, at den ikke lige på en gang kan sættes ud af spillet, selv om jordåndens modvilje er rettet mod den og ønsker at blive af med den. Diktaturets skytsengel er derfor stadig i funktion, hvad vi jo også ser resultatet af i adskillige jordiske stater, hvis styre kalder sig demokratisk, men faktisk er en diktaturform. De forskellige magthavere bliver besjælede eller besatte af de bagved eksisterende skytsengle, derfor kan deres fremtræden til tider blive af en vældig kraft og intensitet. Det store problem for menneskene er at finde frem til en form for demokrati, hvor der hverken er statsundertrykkelse eller statsforfølgelse af individet, men tværtimod en frigørelse og en statsbeskyttelse af individets udviklingsmuligheder, således at samme individ lærer at forstå samarbejdets betydning og overvindelse af egoisme og magtbegær på andres bekostning.

Lysets og mørkets skytsengle

Ligesom der i det enkelte jordmenneskes bevidsthed er "to sind", som vi kalder "det onde" og "det gode", er der også to sind i jordklodevæsenets bevidsthed; netop derfor passer jordmenneskene ind i dette makrovæsens åndelige og fysiske struktur. "To sind" er ensbetydende med to hovedtalenter i bevidstheden, og for sådanne hovedtalenter findes særlige kraftcentre eller talentkerner, som er levende åndelige væsener.

Disse to levende væsener i jordbevidstheden er også skytsengle for menneskeheden, og vi kan godt kalde dem "mørkets engel" og "lysets engel", men det må pointeres, at det er vigtigt for menneskene at komme bort fra gammel mystisk overtro på dette punkt og i stedet se det naturlige i det. Det er lige så naturligt, at der findes to hinanden modstridende mentale organer i jordens bevidsthed, som at der findes organer i menneskets bevidsthed, der på den ene side kan udløse had og krig, på den anden kærlighed og humanitet. Hvis ikke vi havde såvel fysiske som psykiske mikroindivider i vor tjeneste til at danne vort fysiske og vore åndelige legemer, ville vi overhovedet ikke være i stand til at opleve livet eller manifestere nogen livsudfoldelse, og det

samme gælder for jorden som levende væsen.

Spiralkredsløbsprincippet, ifølge hvilket de levende væsener i universet danner verdensrum eller livsrum og materier for hverandre, er så fundamentalt, at vekselvirkningen mellem makro- og mikrovæsener eksisterer bag al livsoplevelse og forbindes med de andre kosmiske grundprincipper, deriblandt også kontrastprincippet. De levende væseners oplevelse af mørke og lys er en væsentlig side ved dette princip, og den forbindes altså med spiralprincippet på en sådan måde, at makrovæsenets og mikrovæsenernes mørke- og lysoplevelser og tilsvarende manifestationer er forbundet med og afhængige af hverandre. Jordklodevæsenets mentale organer for henholdsvis mørke- og lysoplevelser er altså to kraftcentre eller talentkerner, to væsener, der hver på sin måde er skytsengle for menneskeheden. De har andre skytsengle under sig, og såvel de lyse som de mørke skytsengle udgør netop så mange "transformatorer", som er nødvendige, for at jordklodevæsenets mørke- og lysimpulser kan komme på bølgelængde med jordmenneskenes bevidstheds vibrationer af mørk og lys karakter.

Talentkernen eller skytsenglen i jordbevidstheden for det princip, som i så mange jordmenneskers mentale perspektiv nu må kaldes mørke, er ligefrem inkarneret i jordklodens fysiske organisme. Denne skytsengels fysiske organisme består af alle de væsener på kloden, der udfolder det dræbende princip lige fra kødædende planter til jordmennesker. Dyrene er besjælet af den "mørke" skytsengels bevidsthed, men dens mest udviklede talentkerner er de jordmennesker, som hylder magtens

princip og i den forbindelse også det dræbende princip. Engang var dette princip hundrede procent dominerende på jorden, også som religion med blodige ofringer og sort magi, senere kom mere intellektuelle kræfter til at dominere, videnskaben udvikledes og kom i magtprincippets og det dræbende princip tjeneste, alt sammen baseret på impulser fra den skytsengel, som gennem umådelige lange tider har været jordmenneskehedens egentlige leder, fordi jordklodevæsenets egen vilje besatte den. Den er symboliseret i Bibelen som "slangen", og naturligvis er det denne skytsengel, der i senere tiders religioner er blevet karakteriseret som djævelen eller satan, som har "onde ånder" i sin tjeneste og kæmper mod Gud for at få herredømmet over menneskeheden.

Den "mørke" skytsengels død

Det gælder om at skille al den gamle overtro ud af denne opfattelse og så alligevel forstå, hvad der symbolsk set er rigtigt i den, når vi ser den i et kosmisk, et universelt -organisk perspektiv. Den kosmiske sandhed om djævelen er den, at han er skytsengel for magt eller diktatur i sin egenskab af talentkerne i jordklodevæsenets bevidsthed. Han repræsenterer et princip, som jordklodevæsenet med sin vilje er ved at forlade, men naturligvis kan det ikke ske på en gang, det sker ved en gradvis degeneration, der efterhånden vil føre denne skytsengels "død" med sig, hvilket vil sige, at den vil forsvinde fra jordklodevæsenets bevidsthed og organisme. Denne form for vanebevidsthed, som nævnte talentkerne eller skytsengel repræsenterer, søger jordklodevæsenet nu bevidst at bekæmpe i sit eget sind. Men meget gamle vaner, der er dybt rodfæstet i bevidstheden, kræver det stor viljekraft og koncentration at overvinde. Denne "mørkets skytsengel" er dog faktisk døende i jordbevidstheden, og jordvæsenet er ved at sætte et andet princip i højsædet: alt hvad der ligger bagved næstekærlighedens, samarbejds og demokratiets tankeklimaer.

"Det dræbende princip er da absolut ikke ved at uddø blandt jordmenneskene i øjeblikket", vil man måske indvende. Det er det tilsyneladende ikke, men i virkeligheden er det dræbende principets stærke udfoldelse på jorden i vor tid ensbetydende med en flammes stærke opblussen kort før den slukkes. Døende væsener udløser en vis kamp imod døden, en kamp der til tider kan vise stor kraftudfoldelse som en slags krampe. Det er det, der er ved at ske med magtprincipets skytsengel og dermed med det gamle "mørke verdensgenløsningsprincip", som gennem en lang periode har været absolut nødvendigt for jordmenneskehedens udvikling, for at den kunne lære at "kende forskel på godt og ondt". Men samtidigt med, at en hovedtalentkerne er ved at dø bort fra vort makrovæsens bevidsthed og fysiske organisme, er der en anden, der er ved at fødes, hvilket kommer til at betyde, at jordjeget vil opleve "den store fødsel", og "det rigtige menneskerige" vil blive en fysisk og åndelig virkelighed blandt menneskene.

Jordmenneskene bliver fysiske talentkerner for "Lysets skytsengel"

"Lysets skytsengel" er rodfæstet som talentkerne i jordvæsenets bevidsthed og er begyndt at inkarnere i samme væsens fysiske organisme, og ligesom diktaturets skytsengels fysiske inkarnation dannes af væsener lige fra kødædende planter til dyr og jordmennesker, der hylder kamp og magt og diktatur, er den lyse engels organisme ved at dannes af alle de jordmennesker, der efterhånden

naturligt vil kunne blive dens mikrovæsener, fordi næstekærlighedens og forståelsens vibrationer behersker deres sind. Det er fra denne næstekærlighedens talentkerner i jordvæsenets bevidsthed, at verdensgenløserne, der repræsenterer den lyse verdensgenløsning, udgår. Kernen i de højere religioner, dvs. deres næstekærlighedsbudskab og deres lære om bønnens betydning eller koncentrationen på Guddommen, er impulser, der udgår fra denne lysets skytsengel, bag hvilken jordklodevæsenets vilje mere og mere er koncentreret. En skare af lysets væsener, som har kosmisk bevidsthed, og som tilhører samme udviklingsspiral som jordmenneskene, befinder sig i jordklodevæsenets åndelige legemer, som er de åndelige verdener, jordmenneskene oplever efter døden. Disse åndelige væsener er åndelige talentkerner for nævnte lysets skytsengel. De er kommet som bærere af en kosmisk impuls fra højere verdener, dvs. kloder med kosmisk bevidsthed og repræsenterer Forsynet eller selve Guddommens tankeverden, som de er ét med. Vi behøver ikke at kende disse væseners navne eller identitet, de er Guddommens redskaber i jordklodevæsenets bevidsthed, og når vi beder til Gud, kommer vi naturligt i kontakt med disse væsener og deres hjælpere. Ja, det enkelte jordmenneske kan efterhånden selv blive en af deres hjælpere.

Jo mere de enkelte jordmennesker besjæles af den åndelige bølgelængde, som er næstekærlighed i praktisk udfoldelse, forenes deres bevidsthed med de lysvæsener, som er åndelige talentkerner i den voksende hovedtalentkerne for kristusbevidsthed eller kosmisk bevidsthed i jordklodens mentalitet. Jordmenneskene begynder da at blive fysiske talentkerner for samme kristusbevidsthed, det er "Kristi genkomst på jord". Det betyder menneskebevidsthedens forening med selve Guddommens tankeverden på en sådan måde, at viden om alle tings sammenhæng og betydning strømmer ind i menneskets sind og fylder det med kærlighed til alt og alle. En sådan kærlighed er ikke en følelsesbetonet sentimentalitet, men en med praktisk sans forenet væremåde, der er til gavn og glæde for helheden. Gennem denne væremåde forener mennesket sin vilje med jordklodevæsenets vilje og med den evige Guddoms vilje og bliver efterhånden et guddommeligt redskab i kærlighedens og visdommens tjeneste ligesom lysets skytsengel i jordvæsenets bevidsthed. Mennesket bliver da selv i sin daglige færden og livsudfoldelse en lysets skytsengel for de levende væsener, der kommer i berøring med.

Artiklen er en bearbejdelse af tre foredrag, Martinus holdt i april 1949 (den 3/4, 10/4 og 24/4) i Instituttets foredragssal. Bearbejdelsen er foretaget af Mogens Møller og godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 24-25 1971.

HAR JORDKLODEN STYR PÅ SIN KLIMABALANCE?

v/Ruth Olsen

Dette nummers Martinus-artikel er valgt, fordi den viser os de overordnede principper for, hvordan jordklodevæsenet fungerer, og vi derved kan se, hvordan dets klima dybest set er et spørgsmål om dets sindstilstand. Jorden er ved at ændre sin mentalitet i mere positiv retning, læser vi, så vi kan vel bare tage det roligt og overlade det til jordklodevæsenet selv at genoprette balancen. Eller hvad? Mon ikke det skal bruge sine hjerneceller – menneskene – til at gøre noget ved problemet?

Når der opstår en ubalance i vor egen organisme, f.eks. en lungebetændelse, ved vi jo nok, det ikke er tilstrækkeligt at tænke positivt, men at lungerne også har brug for en håndsækning i form af antibiotika. Så længe vi endnu ikke har udviklet evnen til at fjerne skadelige mikrober kun ved hjælp af bevidstheden, må vi via hjernen bruge intelligensen til at finde fysiske løsninger på fysiske problemer. Det samme gælder vel jordkloden, går jeg ud fra.

Jordens klima er i høj grad styret af automatfunktioner i samvirke med andre universelle kræfter, især med solen som er et slags ”hjerte” for solsystemet. Nogle af automatfunktionerne har naturvidenskaben opdaget, bl.a. Lovelock, som beskrevet i hans bog ”Gaia”, men de mangler viden om alle de processer, der foregår før virkningerne kan måles i den fysiske verden. De kan kun konstatere, at isen på polerne er begyndt at smelte på en måde, man ikke har set før, og at CO₂-indholdet i atmosfæren er højere, end man tidligere har målt. Så hvad er der galt?

Lad os se på, hvad Walter Russell (omtalt i flere tidligere Impulsblade) siger om de grundlæggende faktorer for Jordens eksistens som fysisk væsen. Først fastslår han, at

det er Jordens bevidsthed, der skaber den indadgående spiralbevægelse, der har samlet og holder sammen på dens organisme. Martinus ville sige, det er dens urbegær, der tiltrækker de mikroindivider, den har brug for. Naturvidenskaben kalder det jordens tyngdekraft.

Russell beskriver jorden som overordnet set bestående af to indadgående komprimerende spiralbevægelser og to udadgående spiralbevægelser. De danner det spændingsfelt, som Jorden er, og hvis centrale del, den fysiske, er komprimeret til fast materie, ja inderst er kompressionen så stærk, at modstanden skaber en varme så stor, at den er blevet glødende, bortset fra den kerne der ligesom cyklonens øje ikke tillader mere kompression.

Man kan også sige, at Jorden lever i spændingsfeltet mellem varme og kulde. Den indadgående spiralbevægelse bringer kulde fra det ydre rum, hvilket sker hovedsageligt ved de to poler, mens den udadgående spiralbevægelse bringer varmen indefra og bredt ud, dog mest ved ækvator. De to modsatrettede bevægelser er ikke i ligelig balance, hvorfor spændingsfeltet ikke er helt stabilt. Det giver sig af og til udslag i bl.a. jordskælv og vulkanudbrud.

Stof er et spændingsfelt

Russell forklarer, hvordan alt fysisk stof eksisterer pga en vis uligevægtig spændingsbalance, en slags ”spændetrøje”, som det holdes fast i af væsenets bevidsthed. Med Martinus vil vi sige, balancen fastholdes af talentkernestyret automatfunktion. I vor egen krop stopper automatfunktionens kompression, når den har skabt en varme på ca. 37 grader, som er vor normale spændingsbalance. Man kan sige, det på en måde handler om ”fængslede energier”, der gerne vil undslippe, hvis de fik lov, langsomt eller eksplosivt, for enhver bevægelse vil søge mod ligevægt, hvis den sættes fri, dvs tilbage til stilhedens ligevægtsocéan, universets ”hvilehjem” udenfor det fysiske.

I stoffets spændingsbalance kan enten den indadgående bevægelse eller den udadgående have dominansen, alt efter om stoffet er under opbygning eller nedbrydning. Hvad jordkloden angår, har den indadgående spiral, dvs det regenerative princip, dominansen – endnu. Derfor

vokser Jorden stadig. Den tiltrækker ca. 100 tons "stjernestøv" hver dag, hvorimod en planet som Mars mister ca. 1 kg stof hvert sekund (Jens Kerte i bogen "Universet, dødt eller levende?", Aschehoug 2005). På Mars har den udadgående spiralbevægelse fået overtaget, og derfor er den en døende planet uden det magnetfelt, som den indadgående spiralbevægelse skaber.

Jorden bevæger sig i sin udvikling mod det modne og fuldvoksne stadium, iflg. Russell, dvs et stadie hvor de to modsatrettede bevægelser står lige stærke og altså er i harmonisk balance. Hvis styrken af den indadgående spiral aftager, vil vi få mindre kulde ind ved polerne, antager jeg. Man mener i øvrigt, at Jordens magnetfelt er blevet mindre i de senere år.

Hvor lang tid den proces tager, er ikke til at vide, sandsynligvis tusinder af år. Men hvis det er det, vi ser begyndelsen på nu, er det måske ikke kun vort øgede CO₂-udslip, der er hele årsagen. Vi skal muligvis under alle omstændigheder om nogle inkarnationer opleve bananpalmer gro i Grønland og Bangladesh-folket tvunget til at inkarnere andre steder på kloden pga hævet vandstand i havene.

Hvis styrken af den indadgående energispiral aftager, betyder det vel også mindre kompressionsvarme, dermed færre jordskælv og vulkanudbrud, og i sidste ende en mere jævn fordeling af varme og kulde på jordkloden. Når vi er nået frem til at være rigtige mennesker, skulle vor jord jo blive nærmest paradisaagtig, også klimamæssigt.

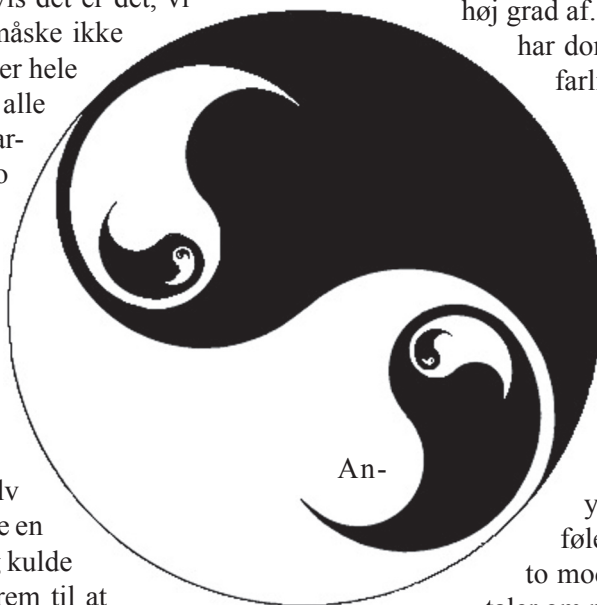
Schauberger

Østrigeren Victor Schauburger (1885 - 1958) beskæftigede sig også med jordklodens grundlæggende funktioner. Han kaldte de to modsatrettede energier for implosion og eksplosion og påviste, hvordan naturens opbyggende energi er den indadgående spiral (implosion) og den nedbrydende energi er den udadgående (eksplosion). Han forudsagde, at det ville gå galt, hvis menneskene fortsatte med kun at bruge den eksplosive nedbrydende kraft som energikilde i sin teknologi. Hvad vi stort set stadig gør!

Han mente – ligesom Russell – at alle de kemiske stoffer, også de organiske, skabes i det interstellare rum ved "kold fusion", for kulde samler mens varme spreder. Derfor skabes der ikke kemiske stoffer ved fusion i solen. Sammensatte stoffer opbygges ved en forening mellem

det, han kaldte "feminine stoffer" (eks. brint, guld, og kobber) og "maskuline stoffer" (eks. ilt, jern og nikkel). Han hævdede, at hvor ilt og kulstof samarbejder, er det af afgørende betydning, hvem af dem, der har dominansen.

Hvis ilt dominerer, som f.eks. i vor fordøjelse, vil det opløse og sprede kulstoffet, mens der hvor kulstoffet dominerer, vil det bygge nyt væv op og frigive ilt i forædlet form, som det sker i planterne. I øvrigt sagde han, at planterne får sit kulstof hovedsageligt fra jorden og ikke fra luften! Almindelig ilt over 4 grader er en aggressiv nedbryder, hvorfor vi behøver antioxidanter i vor mad! Ilt skal f.eks. bindes af en brint-dominans, som den jo bliver i vand, for at blive passiviseret. Al det her kemi-snak, fordi jeg prøver at forstå, hvorfor CO₂ er en giftig "cocktail" for livet på jorden. Ilt er da bare en del af det vi indånder, og kulstof består de fleste organismer jo i høj grad af. Men det er den, fordi ilt i CO₂ har dominansen, og så kan den være en farlig nedbryder.

Goethe kaldte naturens opbyggende kræfter for "det evigt kvindelige". Både Schauburger og Russell har kaldt den indad-drejende spiralbevægelse for den sammentrækkende, regenerative og "kvindelige", mens den udadgående kaldes spre-dende, opløsende og "maskulin". Tre kulturer har kaldt det yin og yang. Martinus bruger udtryk som følelsesenergi og tyngdeenergi om de to modsatrettede energier. Videnskaben taler om plus og minus, spin op og spin ned osv. Det fysiske univers er organiseret digitalt!

For at kunne forandre og forny stoffernes sammensætning, må der kunne ske både nedbrydning og opbygning, men nedbrydningen skulle nødtigt tage overhånd generelt. Det er fint i en kompostbunke, hvor vi jo også kan opleve, hvordan nedbrydning skaber varme. Med CO₂ har vi fyldt atmosfæren med lidt for mange nedbrydende kræfter. Når dertil kommer de endnu stærkere destruktive energier fra atomkraftværkerne og deres affald, kan de hårfine spændingsbalancer i f.eks. vor krops celler forrykkes så meget, at de bliver degenerative, dvs at de "eksploderer langsomt", bliver til kræftceller. Også kønscellerne kan ødelægges og bevirke barnløshed.

Hvad kan Jordkloden gøre?

Naturvidenskaben siger, at Jorden (med sin geosfære og biosfære) er negativt ladet, mens atmosfæren er positivt

ladet. Det er blot andre udtryk for, hvor de indadgående hhv. udadgående spiralbevægelser dominerer. Jordens overordnede spændingsbalance er normalt nogenlunde stabil, men når balancen af og til forrykkes ved at atmosfæren er blevet alt for positivt ladet, kan "Jordens og himlens favntag være voldsomt og lidenskabeligt" som lyn og torden eller som stærke cykloner.

Måske søger moder jord på den måde at genoprette balancen? Ved så at sige "at rense luften"? Schauberger sagde, at det er de stærke elektriske udladninger i lyn, der gør foreningen af ilt og brint til vand, og at det er derfor der så godt som altid følger regn med tordenvejr. Hver for sig er de to stoffer jo bare knaldgas. Ifølge gammel folkelig visdom, mente man, jorden blev mere frugtbar, hvor lynet slog ned.

Har jordkloden en automatstyret forsvarsmekanisme, der ligner den, vi har i vor organisme? Når vore celler invaderes af ødelæggende mikrober med overvægt af tyngdeenergi, rykker de hvide blodlegemer ud, og med deres overvægt af følelsesenergi kan de påvirke og ændre de skadelige væseners spændingsbalance på en måde, de som regel ikke kan overleve. Som Martinus skriver i LBIII stk.946 bliver mødet mellem to energiarter enten "en sejr for den fremmede energi eller for individets energi."

De hvide blodlegemer holder til i blodbanerne, hvor de su-ser rundt og genopretter evt. ubalancer. Hvis vi skal søge en analog mekanisme i Jordens organisme, må den altså findes i forbindelse med vand, som jo ifølge Martinus og andre er Jordens blod. At vand har fantastiske egenskaber, når det ellers er sundt, ved vi fra Schauberger, Grander m.fl. Men hvordan det konkret skulle kunne medvirke til at nedsætte CO2 indholdet i atmosfæren, for slet ikke

at tale om den radioaktive stråling fra A-kraftværkerne, kan jeg ikke gennemskue.

Måske er det ikke så meget vandet i sig selv, men det liv, det overalt danner et afgørende grundlag for, der kan give os noget af løsningen. Jeg hørte i en radioudsendelse, at man nu vil til at dyrke eencelledede alger i stor stil på havet, fordi de "spiser CO2 og frigiver ilt" og er velegnede til både brændstof og gødning udover, at de også skulle være sund føde for dyr og mennesker. Faktisk har algen chlorella længe været dyrket i Kina og Taiwan, fordi den har enestående helbredende egenskaber, ja styrker alle vore livsfunktioner, dvs den kan godt minde lidt om en slags vandets "hvide blodlegemer".

Jeg tror på, at vand kommer til at spille en vigtig rolle i moder Jords genopretningsplan. Ligesom vi med tankerne kan sende øget livskraft til vort blod, kan hun vel forsyne sit vand med livskraft? Havstrømmene kan hun uden tvivl påvirke med sine bevidsthedskræfter, ligesom vi med vore følelser kan påvirke blodets fart. Og havets strømninger, har det vist sig, har meget stor betydning for klimaet.

Iskerneforskningen i Grønland og på Antarktis har vist, at klimaet på Jorden tidligere har kunnet skifte meget hurtigt alt efter bl.a. havstrømmenes bevægelser. Da f.eks. Golfstrømmen skiftede retning, fik vi istid i Nordeuropa, og da den igen begyndte at strømme op langs Norge, steg temperaturen i Grønland 10 grader på blot 50 år. Den samme forskning fortæller imidlertid også, at CO2-indholdet i atmosfæren aldrig har været så højt, som nu. Det problem kommer vi nok selv til at gøre noget ved.

Der er vist ingen tvivl om, at jordklodevæsenet for tiden er i fuld gang med at sende impulser til mennesker, der er modtagelige for dem, for at få gjort noget ved det. Måske var atomkraft-ulykken i Tjernobyl en slags varsels-impuls til os. Bevidstheden om, at den nuværende udvikling er uheldig, er trods alt stigende. Menneskene undgår dog nok ikke at skulle gennem mange dårlige oplevelser, især i form af sygdom, før vi er blevet kloge nok. For som vor "skytsengel nr. 1" beskytter Jordklodevæsenet nok vor frie vilje til at gøre de dumheder, vi skal lære af.

Et evolutionært tigerspring

v/Gunder Frederiksen

Den 12. februar var det 200 år siden en af verdens mest berømte naturvidenskabsmænd blev født til verden. Mange har sikkert allerede gættet, hvem der er tale om. Ganske rigtigt: selvfølgelig må det være Darwin, og når hans navn straks er på manges læber, så er det dels, fordi han i anledning af jubilæet er meget omtalt i medierne, men også fordi hans navn stort set er kendt af alle, der har haft en almindelig skolegang. På daværende tidspunkt var den almindelige opfattelse, at Gud var skaberen, og Gud havde skabt verden for 6000 år siden. Og sådan var den stadig indrettet. Det alment anerkendte verdensbillede var statisk – fiks og færdigt.

Som ung mand var der ingen, der ventede sig noget særligt af Charles Darwin. Han tegnede nærmest til at blive en skuffelse. Faderen vrissede ad ham, idet han mente, sønnen havde dårlige interesser: ”Du vil blive en skændsel for dig selv og hele din familie”, sagde faderen.

Men som bekendt gik det anderledes. Charles blev født som den femte af en børneflokk på 6 i Shrewsbury i det vestlige England. Både faderen og farfar var læger. Farfaderen var desuden en kendt videnskabsmand, opfinder, poet og filosof. Han udformede endog en evolutionsteori, der mindede om Lamarcks tanker, og han var centrum i et videnskabeligt selskab, der talte andre berømtheder som James Watt, Joseph Priestley og andre. Moderen var svagelig og døde, da Charles var otte år.

Som niårig kom Charles på kostskole. De syv år gik nærmest med udenadslære, hvilket var en pestilens for Charles. Han kunne simpelt hen ikke huske de græske vers, som på den tid var uundværligt, hvis man ville fremstå med en gentlemans dannelse. Alligevel elskede han poesi og Shakespeares skuespil, men kastede sig også over farverige romaner. I sommeren 1825 hjalp han til i faderens praksis, og som 16-årig tog han til Edinburgh for at studere lægekunst. Han oplevede underviserne som ”utåleligt kedsommelige”, og da han overværede to blodige operationer udført uden bedøvelse, blev han overbevist om, at lægegerningen ikke var noget for ham. I stedet begyndte han at uddanne sig inden for naturforskning. Han lærte at udstoppe fugle og læste sin farfars teori om arternes udvikling. Under studierne blev han også præsenteret for Lamarcks evolutionsteori. Han forlod lægestudiet.

Studier i Cambridge

Og hvad så? Han kunne jo blive præst og få et embede med en fast indkomst. Faderen så det som en mulighed for at give sin søn en respektabel uddannelse. Selv tvivlede han i sit stille sind på, om han var stærk nok i troen. Alligevel blev tre års studier i Cambridge fra 1828 en god tid. Studierne levnede rigelig tid til at dyrke jagt, træne hunde og samle på biller, og der blev også tid til ungdommelig druk, sang og spil, en tid han senere tænkte tilbage på med stor glæde.

Her færdedes nogle af den tids dygtigste videnskabsfolk. Darwin deltog i forelæsninger og aftenmøder, som botanikeren Steven Henslow afholdt. Her åbnedes for alvor Darwins interesse for naturhistorien, og det var Henslow, der senere foreslog Darwin som kandidat til en plads på forskerskibet Beagle, og Darwin blev hurtigt Henslows yndlingselev. Han satte også Darwin i forbindelse med

Emma Darwin

en kendt geolog, der tog ham med på en studietur, hvor Charles lærte mange geologiske teknikker, som benyttes til studier i felten. Der blev også undervist efter teologen og filosofen William Paleys bøger, der fremstillede verden som indrettet på en måde, der var perfekt og harmonisk. Alt havde den plads i naturen, der var givet af Gud, og det fungerede lige så perfekt som tandhjulene i et ur. Det var utænkeligt, at de forandrede sig. Så ville samfundet mellem arterne bryde sammen som et smadret ur. Filosofien var ganske vist et direkte angreb på evolutionstanken, men Darwin blev alligevel stærkt optaget af den – indtil videre.

Trods udskejelserne tog Darwin i januar 1831 afsluttende eksamen som nr. 10 ud af 178 med særlig udmærkelse i teologi. Men en frenolog, som angiveligt kunne aflæse en persons evner på baggrund af kranieformen, havde også påvist, at Darwin ”havde en bule med nok pietet til 10 præster”. Men ved et tilfælde kom han i stedet på verdensomsejling. Han blev hurtigt en del af den videnskabelige inderkreds i London og i Cambridge. Hans bøger om de naturhistoriske indsamlinger og observationer sikrede ham et ry som en grundig og indsigtfuld videnskabsmand samt en pæn indtjening. Han delte rundhåndet ud af det materiale, han havde indsamlet, til en række af tidens dygtigste videnskabsfolk. Ligesom han holdt en stribe foredrag om sine opdagelser, hvilket bl. a. i 1839 blev belønnet med medlemskab af det prestigefyldte Royal Society. Samme år udkom hans rejseberetning ”The voyage of the Beagle”, som gjorde ham berømt ud over de videnskabelige cirkler. Han nød selskabslivet og traf en række berømtheder i sin broder Erasmus’ klub.

Hvad var bedst – en hund eller en kone?

Han savnede alligevel en livsledsager, men var usikker. ”På den ene side var en kone en ledsager for livet, bedre end en hund og vejen til at få børn. På den anden side ville der blive færre penge til bøger, og som ugift kunne man bruge tiden på at tale med intelligente mænd i klubben, og man slap for at aflægge besøg hos slægtninge”. Darwin valgte alligevel ægteskabet, og den udkårne blev kusine Emma, som sagde ja, trods sine store bekymringer over Darwins vaklende religiøse tro. Hun opdagede nemlig, at der var en del hos Darwin, som ikke passede præcist med bibelen. I sin selvbiografi, som Darwin skrev som 67-årig, beskrev han sin vej fra ung troende, over tvivlende til agnostiker, der ikke anerkendte nogen tro som den endelige sandhed, og som ikke troede, der fandtes en gud. Man måtte indse, at spørgsmålet var umuligt at afgøre videnskabeligt.

I løbet af otte arbejdsomme år fik Darwin samlet datidens viden og sine egne observationer i to store og svært tilgængelige værker. Selv betragtede han det som sin videnskabelige svendeproeve. Hjemmet i Downe var et veritabelt videnskabeligt laboratorium. Nu kunne ingen længere affeje ham som useriøs amatør.

Efter hjemkomsten fra sin lange rejse skrantede Darwin, og i lange perioder kunne han ikke arbejde. Sygdommen ”gør livet uudholdeligt og sætter et stop for mit arbejde”, men på den anden side ”har sygdom sparet mig for selskabelig adspredelse og morskab”. Han søgte lindring på kursteder, hvor han gennemlevede ”de mest hårrejsende vandkure med kolde omslag, varmebehandlinger med spritlamper og strenge diæter”.

Darwin var et hjemmemenneske, men han var ikke isoleret. Han havde daglig kontakt med mange folk. Han skrev breve til nære og fjerne bekendtskaber. På et enkelt år kunne han skrive op mod 500 breve. Unge videnskabelige løver som Huxley og Joseph Dalton med flere var Darwins stemme og forlængede arm i London, Oxford og Cambridge. Hans teorier gav overalt anledning til livlig debat. Og som det måtte forventes: en del modstand fra religiøse kredse. Men den agtelse han nød i videnskabelige kredse er blevet bekræftet ved, at hans afsjælede legeme i dag ligger begravet ved siden af Isaac Newton i Westminster Abbey. Som Darwin om nogen fortjente, blev han begravet med stor pomp og pragt.

Naturens iboende kræfter

Darwins betydning for vor forståelse af livet og tilværelsen er uomtvistelig. Han skal således tilskrives en stor del af æren for at tilbagevise tanken om et statisk univers til

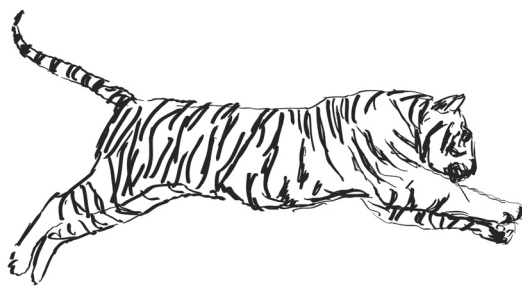
gengæld for begrebet udvikling. Darwin havde studeret naturen så længe og så grundigt, at han fik understreget, at tanken om en guddommelig engangsskabelse ikke længere nød særlig høj prioritet. Det hed således, at Darwin havde vist, at naturen ikke længere behøvede en guddommelig skaber. Den kunne skam godt selv. Udvikling fandt sted i kraft af naturens egne iboende kræfter. På den måde er Darwin først og fremmest taget til indtægt for et ateistisk verdensbillede. – Om det er berettiget kan og bør diskuteres.

Hvis man er af den mening, at hele den fantastiske udvikling, som er præsenteret først og fremmest af Darwin, men naturligvis også andre, er skabt af nogle kræfter, som man kan kalde naturens iboende energi eller stræben mod stadig større perfektion, så prøver man at komme uden om en overordnet styrelse – en gud. Og det er så vidt jeg forstår, hvad der i dagens Danmark betragtes som mainstream – eller såkaldt ”god tone”. Det er, hvad naturvidenskaben har gjort til sit udgangspunkt for videre forskning. Dens udgangsanskuelser er ateistisk. Man skelner mellem såkaldt viden, der er videnskabens arbejdsområde og tro, der er grundlaget for religion. Skillelinjen mellem viden og tro er imidlertid uskarp og stadig til diskussion.

Også Darwin er til diskussion. Blandt andet fremhæves, at der er stor mangel på mellemformer – missing links. Men DNA-teknologien, som jo er af nyere dato, viser netop, at udviklingen ikke er egal, men netop sker i spring. Begrebet mutationer var ikke kendt på Darwins tid. Dette og andre erfaringer er ikke i stand til at tilbagevise hovedtanken i Darwins selektions- og udviklingsteori, men tvært imod at bekræfte den – dog med visse korrektioner. Nyere viden og fossilfund gør, at der stadig foretages mindre korrektioner i forsøg på at nærme sig sandheden.

Et svar på alle disse tvivlsspørgsmål er givet af Martinus. Med den logik og kærlighed, der er den røde tråd i

fremstillingen af hele hans enestående værk på op mod 6000 sider visdom, er al tvivl bortvejret. Hele verden er en altomfattende levende organisme, hvori vi alle lever, røres og er. Og hvad kan det være andet end det begreb, vi kalder Gud. Gud og verdensaltet er eet. Hele den udvikling Darwin så flot har beskrevet er i bund og grund styret af højere kræfter, som sikrer, at alt hvad der kan fremtræde som tilfældigt, dybest set er led i en højere plan, som vi endnu mangler evner til at overskue. Måske man her vil indvende, at det er usandsynligt, at højere kræfter kan acceptere et verdensbillede, som indeholder ateistiske elementer. Svaret – som jeg ser det – ligger i den omstændighed, at det endelige mål for menneskeheden og det enkelte levende væsens vedkommende er, som vi ved det fra Martinus: ”det fuldkomne menneske i Guds billede”. Og hvordan skulle dette høje mål være realistisk uden en altomfattende læreproces, der også indebærer en ateistisk fase. Hvordan skulle det være muligt at ”elske sin næste”, hvis man ikke ved, hvad det vil sige?

Men alene den omstændighed, at Darwin tager ”tiger-springet” fra et statisk og stillestående verdensbillede til et dynamisk og levende gør, at han med rette kan betragtes som en værdig forløber for Martinus verdensbillede. I samme forbindelse kan det være på sin plads at udtale behovet for et nyt og helt aktuelt videnskabeligt tigerspring – nemlig inden for den etablerede og dybt materialistiske videnskab. Mulighederne er til stede. Men brillerne skal pudses!

På vej til visdommens port

Endnu er der mørke, færlige og højt uhyggelige "dødszoner" at tilbagelægge for den jordiske menneskehed, inden alle jordmennesker har åbnet "visdommens port". Disse "dødszoner" er ikke skabt af fysiske klimaforhold, men af tankeklimaer. Det er zoner, hvor hadets giftige flammer får de levende væsener til at lyve, bagtale, sære, lemlæste og dræbe hverandre, ikke fordi det som hos dyrene er en livsbetingelse, men for at erobre hinandens eventuelt mere fordelagtige plads i den store vandring mod, hvad menneskene kalder lykken.

(Martinus i artiklen "Famyghed", Kosmos 6/1988)

"Alle tiders største tyrann"

v/Rico Boesen

Undertiden falder jeg over et udsagn – noget, som nogen har sagt eller skrevet, og som får nogle brikker til at falde på plads i mit verdensbillede. Eller som bare kaster lys over et emne, jeg selv har beskæftiget mig med. Det var, hvad der skete, da jeg i sin tid læste, at fysiker og nobelpristager Albert Einstein engang i en samtale havde givet udtryk for et ønske om at "samle alverdens værdipapirer til et kæmpebål. Vi kunne således fejre befrielsen fra alle tiders største tyrann". Jeg kunne øjeblikkelig give dette min uforbeholdne tilslutning. For mig at se er her virkelig tale om et tyranni, som effektueres gennem pengeformidlingens særlige status som en forretning. For den skal selvfølgelig - som enhver anden forretning - kunne betale sig. Og da dette kun kan ske i form af renter, så er renten dermed kommet til at indtage rollen som den transformator, der overfører værdier fra natur og samfund til forskellige former for papir (sedler, aktier, obligationer mm.).

Hvorledes ser vi så dette i et kosmologisk perspektiv? For selv om vi kender vor historie rimelig godt, så får den først mening for os i en åndsvidenskabelig sammenhæng. Og når vi samtidig inddrager vor egen udvikling som mål for historiens mere eller mindre barske realiteter. Selv da kan det være svært nok at forstå, hvor megen smerte og elendighed, der åbenbart har skullet til for at "dreje jordmenneskenes mentalitet over i en videnskabeliggjort åndsindstilling". For det er selvfølgelig det, det handler om. Vi har skullet miste evnen til tro på etablerede autoriteter og i stedet nære tiltro til, hvad vore sanser fortæller os, og til at bruge vor forstand.

Hvis vi betragter den nye tid, vi er på vej ind i, som følge af en smertefuld graviditet, så kan det give mening at se denne tilstand befrugtet gennem oplysningstiden i 1700-tallet. Af blandt andre tænkere som John Locke, som med sin erklæring om, at alle mennesker er født frie og lige, blev inspirator for liberalismen og den amerikanske uafhængighedsbevægelse. Af Voltaire, som kæmpede for ytringsfrihed og tolerance. Af Adam Smith, som arbejdede på at afklare, hvorledes vi gennem produktivt arbejde kunne opnå større velstand. Og af fysikeren Isaac Newton, som forsøgte at vise, hvordan hele verden er skruet sammen, og at det er de samme naturlove, der gælder på jorden som ude i universet.

Når vi i dag ser tilbage på oplysningstiden, virker det som om den nye tid var umiddelbart forestående. Men der var på det fysiske plan alt for store interessekonflikter, som skulle føre verden ud i 200 års revolutioner og verdenskrige. Det må Adam Smith have indset. Han var godt klar over, at en verden med almindelig velstand lå langt ude i fremtiden. Indtil da kunne det kun blive til velstand for de få og på bekostning af de manges armod. For han var tvungen til at alliere sig med kapitalisterne, som dengang var de eneste, der kunne investere i den nødvendige industrialisering.

Skønt verden siden da har gjort fremskridt på mange områder, frem for alt gennem demokratisering af samfundsforhold, så er vi stadig - 200 år efter Adam Smith - afhængige af privat finansierede lån. Men det er ikke længre nogen nødvendig afhængighed. Det er en afhængighed, som er vokset ud af den feudale virkelighed og blevet til en illusion om pengenes selvstændige værdi og evne til at formere sig. Vi binder pengene til ejendom i stedet for til arbejde, hvorved noget arbejde bliver gjort til mindre vigtigt end andet. Det, der kan betale sig og give overskud, har forrang frem for den sociale omsorg. Det vil med økonomen Dominique Bouchets ord komme til at se ud som om "den offentlige sektor er en omkostning, en åreladning, som kun kan foretages, hvis erhvervslivet, industrien, landbruget og bankerne giver os råd til det".

Gennem den vækst, konkurrence og det forbrug, den appellerer til, har vi givet renten en næsten religiøs status. Men som Lars Muhl sagde for nylig i et interview: ”Den hellige rente er en religion, som er ved at gå til grunde nu”. Dette passer rigtig godt sammen med det, Ken Carey fik nedkanaliseret for snart tyve år siden til sin bog ”Det tredje årtusinde”: ”Den nuværende indretning af jeres verdens økonomiske interesser er ikke blevet dannet ved en tilfældighed. Deres specifikke placering har mening og formål. De udgør en slags puslespil, et kredsløb, der kortslutter en illusion, hvis tid er ved at være omme”.

Den illusion, der skal kortsluttes, må være illusionen om, at vi hver især er os selv nærmest. Den vil ikke kunne klare udfordringen fra globaliseringens tidsalder, der gør det stadig mere tydeligt, at vi må leve eller dø sammen. Er det da denne erkendelse omkring alt levendes forbundethed, vi har måttet vente på igennem 200 års kapitalisme? Vi har ikke kunnet bryde dens tyranni, så længe den var en del af os selv. Det var vel også det, den tjekkiske forfatter

Kafka havde i tankerne, da han sagde: ”Kapitalisme er en tilstand i verden – og i sjælen”.

Ludvig Holberg, som selv var en fremragende repræsentant for oplysningstiden, har i en af sine kendteste komedier ”Jeppe på Bjerget” skildret en kuert, fordrunken og fattig bonde. Men denne Jeppe havde en indre baron, som var parat til at tage over, da han fik lejlighed til det. Måske har vi mere til fælles med ham, end vi aner. Måske er den fattige bonde i os blevet til en indre fattigrøv, som holder liv i en forældet samfundsstruktur? Vi køber skrabelodder og lottokuponer og drømmer os til den

store gevinst – hver især. Samtidig med at vi overser muligheden for at virkeliggøre den overflod, som ligger og venter på os. Hvis blot vi i højere grad gad beskæftige os med helheden og det fælles bedste.

Denne mulighed ligger i et samfundsstyret bankvæsen. Det er fremtidens løsen. Det vil blive et brud på de privatejede bankers pengemonopol. Og dermed et brud på et feudalt princip, som oprindeligt betød, at en fæstebonde skulle betale landgilde til herremanden.

Til eftertanke

Dette er en del af et indlæg, som Peter Zacho skrev til Sams bog om ”Martinus som vi husker ham”, men som ikke kom med i bogen.

v/Peter Zacho

Det skete for vel 30 år siden, at en mand havde voldtaget og dræbt en 4-årig pige. Manden blev fængslet. Hele landet talte om det frygtelige mord på den lille pige. Alles had blev rettet mod dette menneske. Måske var der nogle undtagelser. Der var i hvert fald én. Da vi talte med Martinus herom, sagde han:

”Ja, det er en meget frygtelig handling, denne mand har begået. Nu sender næsten en hel befolkning deres hadefulde tanker imod ham. Dette kollektive had når ham, og psykisk virker det ganske forfærdeligt på ham, selv om han ikke ved, at det er befolkningens had, der er årsagen. Men han er jo dog et menneske. Som modvægt sender jeg ham mine kærligste tanker. Jeg beder til Gud for ham.”

Det er en noget usædvanlig reaktion. Samtiden har ikke altid forstået Martinus’ reaktioner. I Livets Bog har Martinus kritisk analyseret ”kristendommen”. Men han slutter altid med at vise, at præsterne eller de kristne står på deres naturlige trin i udviklingen, og at de naturligvis har måttet tænke og handle, som de har gjort, med bål og brand.

Da alle sagens venner er ufærdige mennesker, har Martinus sommetider givet udtryk for kritik, blandt andet også til mig og om mig.

Nogle tror, at det var intolerance hos Martinus, men det er jo en umulighed. Det er komplet umuligt for en kosmisk bevidst at være intolerant. Skulle Martinus være intolerant mod f.eks. mig, men sende sine kærligste tanker til en skrækkelig morder? Det er en absurd tanke.

Når man har gennemstuderet Det tredje Testamente og læst slutningsordene, de sidste 7 linier i dette imponerende værk, Guddommens gave til hele menneskeheden, da er man ikke i tvivl om Martinus’ suverænitæt i kosmisk kemi, i den kærlighedsvidenskab, hvor der ikke findes grobund for den mindste form for intolerance.

Den skabende Guddom

og Guddommens dobbeltrolle som 0X og X1

v/Mischa Lim

I sin artikel i Den Ny Verdensimpuls 3/2008 på s. 25 skriver Ole Therkelsen (OT) under afsnittet *'X1's dobbeltrolle som X1 og som 0X'*, at han som matematiker vil "forsøge at udtrykke de to nuancer" mellem 0X og X1 og opstiller herefter følgende to ligninger:

1. $X1 = X1 + X2 + X3$
2. $0X = X1 + X2 + X3$

Konklusionen af disse ligninger må være, at $X1 = 0X$. Som kommentar hertil skriver OT, at "både 0X og X1 omtales af Martinus som 'det immatrielle', 'den første årsag' og 'den årsagsløse årsag'", og OT kommer herefter frem til, at *forskellen* mellem dem ikke kan være særlig stor, idet han siger, at "X1 er det af de tre X'er, der i sin natur kommer nærmest naturen af 0X". Og senere konkluderer han: "I hovedtræk ser jeg ikke selv nogen væsensforskel mellem X1 og 0X, men jeg oplever alligevel en ny pædagogisk dimension ved indførelsen af begrebet 0X". OT anser heller ikke forskellen for at være "særlig stor". Men hvad denne forskel indeholder, kommer OT desværre ikke ind på i sin artikel, selvom det netop er denne forskel, der må være årsagen til, at Martinus mente det nødvendigt at indføre det nye begreb 0X.

Begrebet 0X tilføjede Martinus i hånden i et maskinskrevet manuskript (DNV 3/2008, kopi af Martinus' originalmanuskript), og her skriver Martinus også, hvad han mener med dette begreb. Når Martinus indfører noget nyt, er det, fordi ingen af de øvrige benyttede udtryk dækker det, han vil beskrive. Så derfor bør netop dét skærpe vor opmærksomhed og få os til at fordybe os i emnet.

Det førnævnte manuskript var desværre ikke færdigbearbejdet til udgivelse og var heller ikke gennemkorrigeret af Martinus. Hvis manuskriptet skulle have været udgivet, havde Martinus også færdiguddybet sin analyse af dette nye begreb for os.

Men i 2004 inkluderede rådet for Martinus Institut alligevel dette manuskript i bogen *'Den intellektualiserede Kristendom'*, og rådet havde selv færdigbearbejdet det. Man må gå ud fra, det er sket, efter at man har konsulteret sig med Institutets Samarbejdsstruktur, hvori Martinus siger: *"Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man*

kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form." (Strukturen stk 13.4)

Som det fremgår ovenfor, må der eksistere en forskel mellem 0X og X1, også selvom den ikke er "særlig stor" ifølge OT. Men når der *er* en forskel, er det vigtigt at få klarlagt, hvad denne forskel indeholder. Jeg henvendte mig derfor direkte til OT for at få dette uddybet nærmere og fik svaret: "Du kan, ligesom jeg, lave en egen fortolkning."

Dette svar undrede mig, og jeg kunne ikke undgå at tænke på rådets planlagte udgivelse af en ny symbolbog (Det evige Verdensbillede 5), hvor symbolforklaringerne heller ikke er færdigbearbejdede af Martinus, og jeg håber ikke, at Institutet kommer med en fortolkning. Om disse ufærdige symboler har Martinus selv udtalt: *"Symbolforklaringerne skal skrives af mig. De er i mig, og jeg kan ikke føre dem over i andre mennesker. Skal de skrives, så skal de skrives af mig (...)"* (Strukturen, rådsmøde 27.8.74) Og Martinus siger endvidere: *"Jeg har lavet symbolerne før analyserne. Der ligger ingen særlig forklaring af mig til de nye symboler, og derfor mener jeg, at hvis nogen får ret til at fortsætte, hvad kommer der så ud af det? Nogen tror jo, de ved meget mere, end de ved. Heldigvis ikke alle, men der er altid nogle, som mener, de ved det hele, og at de nemt kan lave det færdigt. Men hvad bliver der så ud af det?"* (Strukturen, rådsmøde 5.8.80).

Da OT er tidligere medlem af rådet for Martinus Institut foruroligede hans svar og rådets indstilling til et ufærdigt manuskript mig, for det første fordi man underviser i materialet, og for det andet fordi Institutet kun må udgive sådanne manuskripter, såfremt man har forstået indholdet, og i så fald kun i den ufuldstændige form, som manuskripterne foreligger. Martinus beskæftiger sig med åndsvidenskab, og han bygger *ikke* sin viden på gisninger og fortolkninger, så der kan ikke indføjes *personlige* fortolkninger i hans værker.

Da jeg som sagt ikke kunne få noget svar på mine spørgsmål, begyndte jeg selv at fordybe mig i emnet.

Begreberne 0X og X1

I føromtalt manuskript har Martinus anført eksistensen af begreberne 0X og X1. Vi har allerede hørt om X1 som *er* Guds jeg, Skaberen. X2 som *er* Guds skabeevne

og X3 som er det skabte eller verdensaltet. Dette har jeg symboliseret i den ligesidede trekant (se fig. 1). *Denne trekant er således den bærende 'konstruktion' for den synlige del af Guddommen, som vi kender som alt det skabte, dvs. hele verdensaltet såvel det fysiske område som det åndelige* (se ligning a) nedenfor).

0X er derimod et nyt begreb, og hvorfor dukker dette pludselig op i et ufærdigt manuskript? Hvilken mission har det?

Det forklarer Martinus selv i det nu offentliggjorte manuskript. Martinus har igennem hele sit værk Det tredje Testamente, Livets Bog, beskæftiget sig med analysen af det levende væsen og dets eksistens, men ved at indføre dette nye 0X, løfter Martinus sine analyser op på et endnu højere plan, nemlig op på selve Guddommens virkelige plan, og siger herom:

"Hvordan er de levende væsener og Guddommen forbundet med hinanden? – For at forstå dette må vi tilbage til det område i Guddommen, der fremtræder som et immaterielt noget, og som i virkeligheden udgør Guds 'jeg'. Dette immaterielle noget vil vi herefter udtrykke som '0X'. Dette jeg besjæler hele verdensaltet, både den fysiske og den åndelige side ved det. Det udgør det evigt levende noget. Men det fremtræder ikke som en frigjort materiemasse eller som et stofocan. At det er utilgængeligt for al sanseoplevelse, forandrer ikke princippet. Det gør jo netop den her følgende erkendelse mulig. Hvordan skulle det levende væsens eksistens være mulig, hvis ikke der eksisterer realiteter, der var højere og finere end den fysiske og åndelige materie, som menneskene er i stand til at sanse? Det immaterielle noget – 0X – som altså ikke er materie og kun kan udtrykkes som 'immaterielt', fordi det ikke kan sanses, danner Guds jeg og forekommer således, at det også danner jeg'et i ethvert levende væsen".

Hvad fortæller Martinus her? Martinus henviser til et område uden for det, vi hidtil har beskæftiget os med, nemlig det levende væsens eksistens og liv, det som hele Livets Bog går ud på, og som det også fremgår af alle hans symboler. Men bagved alt dette siger Martinus, at der eksisterer noget andet, og det beskriver han som 'noget immaterielt noget', og det har han givet betegnelsen '0X'. Dette 0X må således ligge uden for det skabte område, uden for det verdensalt, som vi f.eks. kan se i hans hovedsymbol. Her er verdensaltet omgivet af den sorte 'farve'. Dette må betyde, at det sorte på symbolerne udgør 'det immaterielle noget 0X'.

Som det fremgår af Martinus tekst, må Gud, før han kan blive 'synlig' i en fysisk eller åndelig materie, dvs. i en X1-tilstand, forinden eksistere i en immateriel eller usynlig tilstand også kaldet 0X. Denne 0X-tilstand danner således baggrunden for, at Guds skabende funktion kan

blive synlig, ligesom der står i Biblen: *"Og jorden var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet. Men Guds Ånd svævede over vandene. Og Gud sagde: "Der blive lys." (1. Mosebog vers 2-4)*

Martinus forklarer endvidere: *"Vi har her set, at ethvert levende væsen evigt og urokkeligt er forbundet med Gud. Hvad betyder det? – Det betyder tilsvarende urokkeligt, at Guds jeg er delt op i et uendeligt ocean af jeg'er. Verdensaltets materie eller fysiske og åndelige stofområde er gennemtrængt af 'det immaterielle noget' 0X, der også her danner et materien beherskende fast punkt og fundament for det lille materieområde eller den jeg-del af Gud, til hvilket det er knyttet. Dette bliver derved ligesom selve verdensaltet fremtrædende som 'et levende væsen'. Det har et jeg, det har en åndelig og fysisk organisme."*

Martinus viser, hvordan Guddommen 0X er forbundet med X1 minus X2 og X3. 'Forbundetheden' og den deraf følgende 'spænding' (er det urbegæret?) der opstår mellem 0X og X1, sætter moderenergien i gang, som udløser en spaltning, hvorved Guds jeg bliver opdelt i et ocean af jeg'er. Disse udfylder det 'rum', der symboliseres ved det hvide felt i fig. 2. Vi har her med en evig realitet at gøre, hvor 0X ikke kan komme til udtryk, før det forbindes med X1, og hvor X1 til gengæld heller ikke kan eksistere uden 0X. Da Sønnen lever, bevæger sig og er i Gud, så sker der en forvandling af Sønnen fra sekundær til primær bevidsthed, og dermed fornyes og opretholdes Guds primære bevidsthed.

I ovennævnte 'rum' kommer Den hellige Ånd til syne (se fig. 3, de farvede felter mellem 0 og 1). Inden for hele dette 'rum' afspiller det levende verdensalt sig i en evig og uendelig variation. Da både tallene 0 og 1 er forbundet med X, som betegner Gud, bliver tallene beåndet eller besjælet. Her opstår således det treenige princip med Faderen, Sønnen og Helligånden, som er uadskillelige, og som gensidigt betinger hinanden (se fig. 4). Den forskel, som opstår mellem Gud som 0X og Gud som X1, kan herefter udtrykkes i følgende to ligninger:

$$\text{a) } X1 = X1 + (X2 + X3)$$

$$\text{b) } 0X = X1 - (X2 + X3)$$

Som det ses af ligningerne har Guddommen en dobbeltrolle, idet Guddommen både er ligning a) og ligning b). **Da (X2 + X3) er udtryk for en illusion**, kan både en fysiker og en åndsforsker acceptere disse ligninger. Nu fremgår det, at der rigtigt nok ikke består nogen væsensforskkel mellem 0X og X1, men at den forskel, som OT ikke anser for "særlig stor" er en **illusion**. **Men hvilken illusion! For uden den ingen oplevelse, intet liv! Mens en fysiker ikke kan måle og veje en illusion, så er den åndsforskerens absolutte grundsten!** Så bare ved at æn-

dre et plustegn til et minus i OT's ligning kommer denne 'ingen væsensforskel' frem som ved et trylleslag!

Kontrastparret X1 og 0X er udtryk for Guds hhv. sekundære og primære bevidsthed

Hvis vi skriver ligning a) som følger: **X1 = X1 plus illusion**, så er X1 'det immaterielle noget' i denne tilstand altid 'synlig', fordi det giver sig tilkende eller er tilgængeligt for sansning.

Når Den fortabte Søn forlader sin Faders hus, dvs. den åndelige verden, kommer han i sin X1-tilstand, idet Sønnen giver sig tilkende som et mineralvæsen og dermed bliver tilgængeligt for sansning. Herfra gennemgår Den fortabte Søn en individualiserings- eller bevidsthedsproces gennem de seks tilværelsesplaner fra mineral, plante, dyr, menneske og fortsættende ind i de åndelige riger, hvor han lærer at komme ud af flokbevidstheden og blive et individ igen for derefter at blive et fuldkomment menneske 'i Guds billede efter hans lignelse'. I denne X1-tilstand er *Sønnen et organ i Guds sekundære bevidsthed*.

Hvis vi skriver ligning b) som følger: **0X = X1 minus illusion**, så er 0X 'det immaterielle', 'den første årsag', 'den årsagsløse årsag' og i denne tilstand ikke 'synlig', fordi det ikke tilkendegiver sig hverken på det fysiske eller det åndelige plan. Eller som Martinus selv udtrykker det: "0X er utilgængeligt for al sanseoplevelse."

Da Martinus fik sin store fødsel, oplevede han, at kroppen og alt omkring ham ikke længere eksisterede. Han befandt sig uden for tid og rum og i en rum med Faderen og blev her bevidst i sin 0X- eller sin jeg-som-er-tilstand og oplevede dermed det skabte og dermed også døden som en illusion (se bogen 'Omkring min missions fødsel').

I denne 0X-tilstand er Sønnen et organ i Guds primære bevidsthed.

Den skabende Guddom – Forklaring til tegningerne

For alle tegninger gælder, at det sorte område omkring trekanten symboliserer 'det immaterielle noget', 'den første årsag', 'den årsagsløse årsag', 0X. (Se tegningerne på bagsiden af bladet!)

Figur 1 Gud/Faderen/Den ene

Trekanten X1, X2, X3 symboliserer Gud/Faderen. X1 er Guds jeg eller Skaberen, X2 skabevnen og X3 det skabte. De tre X'er kan ikke adskilles, men betinger gensidigt hinanden. Denne trekant er den bærende 'konstruktion' for den synlige del af Guddommen, som vi kender som alt det skabte, dvs. hele verdensaltet.

Figur 2 Sønnen/De mange

Trekanten X, 0, 1 symboliserer Sønnen, den jeg-del af Gud, til hvilket 'det immaterielle noget' er knyttet. Den violette farve symboliserer den syvende grundenergi, moderenergien, som har udløst en spaltning, hvorved Sønnen, De mange, opstår. Mellem 0 og 1 i trekantens vandrette side opstår der uendelig mange muligheder for skabelse i al evighed.

Figur 3 Den hellige Ånd

Trekanten X, 0, 1 symboliserer her Den hellige Ånd. Trekantens vandrette side mellem 0 og 1 med de farvede felter symboliserer de seks grundenergier med de seks tilværelsesplaner eller verdensaltet. Farvernes rækkefølge starter og slutter med indigofarven for at markere kredsløbsprincippet. Overgangen fra 0 til 1 indebærer uendelig mange udfoldelsesmuligheder for skabelse, sådan som det kommer til udtryk i verdensaltet.

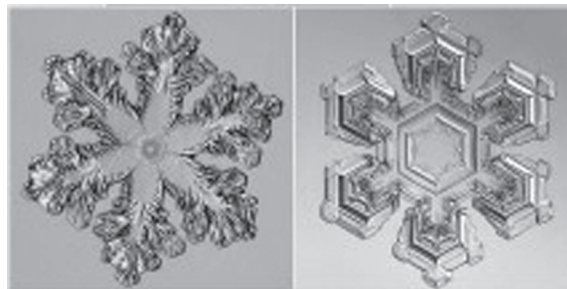
Figur 4 Den skabende Guddom

Når figur 1, 2 og 3 lægges ovenpå hinanden, opstår figur 4 Den skabende Guddom. Trekantens 0X-side symboliserer Gud, Faderen eller den Ene, X1-siden symboliserer Sønnen eller De mange, og den vandrette side med de besjælede eller beåndede tal fra 0 til 1 symboliserer Den hellige Ånd.

Betegnelsen for det levende væsen X1, X2, X3 og begreberne 'det immaterielle noget' 0X og X1 udelukker ikke hinanden, tværtimod, de komplementerer hinanden.

'Det immaterielle noget' 0X, Faderen, skaber og vedligeholder verdensaltet igennem Sønnen, idet Sønnen går gennem de seks tilværelsesplaner, mens Faderen forbliver det faste punkt og er 'usynlig'. På sin vandring er Sønnen 'synlig' som X1, og først efter den store fødsel bliver han 'usynlig' som 0X. Det er i denne tilstand, at Sønnen bliver ét med Faderen og bliver et organ i Guds primære bevidsthed.

Der eksisterer ikke et mere intimt forhold end forholdet mellem Faderen og Sønnen, som det udfolder sig og kommer til udtryk gennem Den hellige Ånd. Treenigheden bestående af Faderen, Sønnen og Den hellige Ånd kan derfor heller ikke adskilles, men betinger gensidigt hinanden.

Er der en bevidsthedsrevolution i sigte?

v/Ruth Olsen

I 1980 udkom i USA en bog – ”The Aquarian Conspiracy” af Marilyn Ferguson, der bragte det optimistiske budskab, at en personlig og social transformation ville ske i løbet af 1980’erne. Det blev begrundet med, at vi nu var kommet ind i vandmandens tidsalder, og der var opstået et netværk af spirituelt bevidste mennesker, som uden at søge magt dog ville formå at ændre samfundet ved deres nye måde at tænke på. Selv om dette netværk endnu kun bestod af små grupper uden organisation eller kendskab til hinanden, ville de som enkeltpersoner påvirke deres omgivelser og således danne en samfundsændrende bevægelse.

Hun mente, vi stod ved et historisk vendepunkt. Det byggede hun bl.a. på fysikeren Ilya Prigogines opdagelse af, hvordan udviklingen foregår i naturen. Han påviste, hvordan der i ethvert åbent system på et tidspunkt opstår kaos/kriser, hvorudfra der derefter opstår en ny og højere orden. Det har man også kaldt et paradigmeskift. ”Conspiracy” betyder i øvrigt ”at ånde sammen” (conspire), for Marilyn så den nye tid som den solidariske fællesskabs tidsalder.

Som vi alle nu ved, kom der ingen ”spirituel revolution” i 80’erne eller derefter. Tværtimod har vi set en tendens hos flertallet til en tilbagevenden til en gammel liberalistisk tankegang i den vestlige verden. Det er den filosofi, der bygger på holdningen ”at enhver er sig selv nærmest”, at ulighed og konkurrence motiverer til stræben og økonomisk vækst og troen på, at ønsket om personlig vinding er drivkraften i al udvikling.

Vi har set en præsident Bush i USA og en Blair i England dreje udviklingen tilbage til en krigskultur (verdens militærudgifter er steget med ca 45% i de sidste 10 år) og til det, Martinus kalder en ”bankkonto-kultur”. Selv i de nordiske lande har et flertal stemt regeringer til magten, der under camouflagen frihed og ”demokrati”

har ladet pengene få mere og mere magt, bl.a. med fænomenet ”privatisering”, dvs man har lagt flere og flere samfunksfunktioner ind under det, Martinus kalder ”det falske forretningsprincip”. Generelt er der tilsyneladende sket en udvikling mod mindre humanisme, f.eks. i holdningen til fremmede og ved beskæring af de almindelige menneskerettigheder under påberåbelse af terrortruslen. For første gang i 150 år har Danmark deltaget i en angrebskrig (i Irak), vedtaget med kun 62 stemmer ud af 179 i Folketinget, fordi mange ikke deltog i afstemningen og der dermed ikke var et flertal *imod*. Den smule demokrati, vi har, blev altså på en måde sat ud af spillet. Hvorfor statsminister Fogh var så opsat på at gå sammen med ”de tunge drenge”, kan vi nu bagefter nok gætte på. Da Fogh i sin ansøgning om at blive NATO-chef blev spurgt om, hvordan han ville håndtere dette, at der i NATO kræves konsensusbeslutninger, argumenterede han med, at det var han så vant til fra det danske demokrati! Og det var ikke engang en joke!

Det vi i dag kalder ”demokrati”, kalder Martinus faktisk for ”i stor udstrækning kapitaldiktatur” (LB IV stk.1358). Det fuldkomne demokrati kalder han ”kommunisme”, som for ham er det samme som næstekærlighed og gavekultur. Det er ellers ikke just det, vi er kommet til at forbinde med ordet ”kommunisme”, fordi åndelige analfabeter har ødelagt betydningen af det ord i deres forsøg på at realisere noget, de dybest set ikke forstod, hvad indebar, og som menneskene endnu ikke var modne til.

For som Martinus skriver i LB IV stk.1336: ”Når et ”kommunistisk samfund” må gå tilbage til forhenværende ”kapitalistiske” tilstande, vil det afsløre, at man er gået for voldsomt til værks. Man er gået stærkere end udviklingen. ”Kapitalismen” var ikke helt udlevet af de pågældende individer. Og det, der ikke er udlevet, vil hverken et individ eller et samfund kunne løbe fra, ligesom man heller ikke ved hjælp af ”diktatur” kan springe noget udviklingstrin over. Alt må udvikles.”

At kapitalismen med dens ”falske forretningsprincip”,

dens dogmer og overtro på markedsøkonomiens selvregulering, ikke er udlevet, har vi fået anskueliggjort i de seneste år, men vi har også nu med finanskrisen erfaret, hvor det fører hen. En Stein Bagger personificerer meget godt den tendens, Martinus beskriver i stk. 1346, nemlig den der bare udnytter ”den overdimensionerede besiddelsesmulighed, der hidtil har eksisteret for de stærke, de durkdrevne og hensynsløse, uærlige medborgere, der i et umætteligt begær sætter hele deres liv ind på at få tilegnet sig så mange værdier som muligt for den mindst mulige eller slet ingen ydelse.”

En ny orden?

Er den nuværende finanskrisen så det ”kaos”, der ifølge Prigogine vil føre til ”en ny og højere orden”? Med de enorme skatteyderpenge, man nu pumper ind i en anløben finanssektor, ser det ud til, at man stadig tror på markedsmechanismens velsignelser. For blot en del af de penge kunne hele verdens befolkning sikres rent drikkevand, hvorved millioner af liv kunne spares. Man øger godt nok statsmagtens rolle, men kun for at redde ”bankkonto-kulturen”, altså det Martinus kalder ”privatinteressen”. Det sker dog under påberåbelse af ”fællesinteressen”, så krisen vil uden tvivl medføre en lidt større erkendelse af, hvor vigtig statsmagten er som varetager af vore fælles livsbetingelser, og hvor galt det går, når alt for meget overlades til grådighedens selviske privatinteresser.

Martinus forudsagde (LB I stk.94) statsmagtens stigende betydning som beskytter af individet og fællesskabet. Han siger: *”Statsmagten er i udvikling og pengemagten i degeneration”*. Det er den uundgåelige virkning af den nye verdensimpuls. Endnu er statsmagten dog højst ufuldkommen, for som Martinus skriver (stk. 95):

”At der findes væsener indenfor statsmagtens repræsentanter, der er uædle, kan ikke forhindres, så længe den nye åndelige basis ikke er fundamental, og menneskene endnu ikke rigtig ser klart den moral, de veje og betingelser, under hvilke det vordende ny samfundssystem fødes. Men efterhånden vil sådanne individer såvel indenfor pengemagten som indenfor statsmagten, der på grund af overlegen selvished i deres egen bevidsthed bliver egoismens, besiddelsens, udbytningens og krigens lydige forkæmpere, forholdsvis hurtigt blive afsløret som usamfundsmæssige.

De er blinde politikere. De kæmper for adspaltelsen i stedet for sammenslutningen. De kæmper for vejen til lykken, men ser den ikke og løber ligesom forvirrede husdyr ved en ildebrand lige ind i ilden i stedet for at lade sig redde. De går imod naturen, de går i rette med verdensenergierne og deres formål bliver derfor i det store og hele håbløst uopnåeligt. Og således kommer udviklingen

til at gå sin gang, og verdensfredens store skabelse bliver bragt til fuldbyrdelse.”

Vi skal altså opleve megen forvirring endnu, inden forholdene forbedres for alvor. Men selv om vi har set tilbagegang på en del områder i de seneste år, er der samtidig sket udvikling og fremgang på andre områder, ikke kun på de teknologiske. Som en stille pibende understrøm er den spirituelle og humane bevægelse trods alt vokset. Ligesom finanskrisen og klimakrisen medfører en større erkendelse af, at jordkloden er en forenet helhed, og at der derfor kræves globale løsninger, således bidrager også den spirituelle bevægelse til en øget bevidsthed om menneskeheden som en enhed, der må finde ud af at leve fredeligt sammen på vor fælles jord.

Nok var Marilyn Ferguson alt for optimistisk dengang i 1980, for åndelig udvikling tager tid, men vurderet udfra det antal spirituelle bøger, der siden er udkommet, er interessen for åndelige emner steget betydeligt. Men nogen bevidsthedsrevolution skal vi nok ikke regne med foreløbig. Der sker dog mere under overfladen end det, de personfikserede medier bringer bud om i deres fokus på drama og dårlige nyheder.

Støt og roligt arbejder forsynet videre på den store plan – at skabe menneskene om i næstekærlighedens billede. Ind imellem svinger ”pendulet” blot tilbage for en tid, for at vi derved kan høste nogle nødvendige erfaringer. I øvrigt kan vi trøste os med, at ifølge Martinus har menneskene flere humane sider i deres ”bagage”, dvs i talentkernerne, end de har oppe i dagsbevidstheden i den aktuelle inkarnation.

Marilyn Ferguson

Om bøger

Snåsamannen

Af Ingar Sletten

Norsk Gyldendal 2008

230 sider - ? kr

ISBN 82-05-37739-4

anm. Gunder Frederiksen

Til alle tider har der eksisteret kloge koner eller mænd, tryllekunstnere, hypnotisører eller hvad de nu kaldes disse mennesker, som helbreder ved håndspålægning, ved bøn eller ved hjælp af særlige urter. I takt med at sådanne mennesker melder sig på sundhedsmarkedet, oplever man også, at der kommer charlataner, som foregiver, at de har særlige evner til at helbrede. Af samme grund er det derfor uhyre vigtigt, at se sig godt for, når man vover sig ind på det gebet. At man er skeptisk er forståeligt. Men dermed er ikke sagt, at man for alt i verden skal holde sig fra alternative behandlere. Der findes virkelig dygtige og solide alternative helbredere, hvad jeg i øvrigt selv har oplevet og kun har grund til at takke for.

I Norge er der inden for dette område en stærk beretning om en et helt specielt menneske med usædvanlige kræfter. Det drejer sig om en mand ved navn Joralf Gjerstad også kaldet Snåsamannen, som forfatteren Ingar Sletten har ført samtaler med gennem halvandet år. Resultatet er denne bog, som er en sensationel beretning om denne mand. På et tidspunkt skulle der i kommunen bygges et hospital. Ekspertene dvs. arkitekterne udregnede grundigt, hvad det ville koste og kom til et beløb på 6,5 millioner. "Det skal forhøjes til 9,4 millioner", sagde Gjerstad, hvilket myndighederne dog kaldte "politisk blindsyn" og derfor holdt sig til "ekspertene". Men ganske rigtigt, da byggeriet var færdigt, lød regningen på 9,4 millioner, akkurat som Gjerstad havde forudsagt. Og det var blot et enkelt eksempel på Gjerstads evne. Han havde klarsyn.

Men ikke nok med det. Han havde også helbredende evner. Gjerstad opfattede sine evner som en Guds gave, som han derfor gav videre uden betaling. Da det blev kendt af offentligheden, strømmede folk naturligvis til. Igennem 40 år lå besøgstallet på et højt niveau. Allerede tidligt

om morgenen kom de første patienter, og der dannedes hurtigt kø foran Gjerstads bolig. Ja, der opstod ligefrem trafikproblemer på vejen til hans bolig.

Han nåede at udføre mere end 50 000 behandlinger gennem 50 år. I januar 1993 viste Norsk TV en udsendelse om ham, hvilket udløste en usædvanlig stor tilstrømning, der faktisk holdt sig til Gjerstad i 2003 meddelte, at praksisen var lukket. I 2006 producerede NKR en ny dokumentarudsendelse om Snåsamannen under titlen "Kender du varmen". Når han aldrig tog betaling var det, fordi den omstændighed, at han fra Gud havde modtaget disse evner var rigelig betaling for Gjerstad.

Snåsamannen, supplerende - v/Ruth O.

Jeg har også læst bogen om Snåsamannen fra det nordlige Norge og vil gerne fortælle, hvad jeg fik ud af den. Det jeg lagde særlig mærke til var hans store uselvskhed og beskedenhed. Hans evner var så oplagt ikke "lavpsykiske", for det var ud fra kærlighed til menneskene, han brugte dem. Men han søgte åbenbart aldrig en dybere forståelse for, hvordan det gik til. Han var en god gammeldags kristen og mente vel blot, det var Gud, der virkede gennem ham. Hvad det sådan set jo også var.

Jeg har læst en del bøger om healing. En af de bedre var David Harvey's "Kraften der helbreder". Den søger at forstå, hvad der sker, og mener det handler om at komme i resonans med den højfrekvente universelle kærlighedsenergi. Hvis man kan det og kan åbne sig for den, kan man virke som en slags "overføringskanal". Egentlig hjælper man blot patienten med at åbne sig for kærlighedens healende bevidsthedskraft.

Harvey's bog beskriver den forskning, der har vist, at når mennesker kan opnå følelsen af universel eenhed, opstår harmoniske synkrone vibrationer i hjernen, og med den er der mulighed for helbredelse, fordi den genopretter kroppens energibalance. Man har aldrig kunnet måle, hvad der foregår mellem healer og patient, for bevidsthedsenergi er så fin, at den er svær at måle. Den fungerer udenfor tid og rum og kan derfor virke uafhængig af afstanden.

For Snåsamannen var det vigtigste den virkning, han kunne registrere. Han kunne f.eks. konstatere, at det han rørte ved blev varmere, selv om hans hænder forblev kolde. Han måtte altså være en slags overføringskanal for højfrekvent energi.

Særligt sensitive mennesker

Af Elaine N. Aron

Borgens Forlag 2008

325 sider - 250 kr

ISBN 87--21-03214-2

Anm. Gunder Frederiksen

Bogen er oversat fra amerikansk. Forfatterinden bliver i bogen præsenteret som rådgiver for personale inden for sundhedsvæsenet, der arbejder med særligt sensitive, råd til lærere, der arbejder med særlig sensitive elever og til arbejdsgivere.

At der er brug for dette arbejde fremgår af den oplysning, at de særligt sensitive skulle udgøre omkring 15 – 20 % af befolkningen i USA svarende til intet mindre end 50 millioner, og man kan nok ikke forvente andet end, at et tilsvarende antal særligt sensitive må eksistere i Europa. Så bogen skulle have ærinde til et betragteligt antal. Men hvad forstår Elaine Aron ved begrebet særligt sensitive mennesker? Selv anfører hun bl.a. følgende kriterier:

1. Har man en stærk forestillingsevne og livlige drømme
 2. Er det at have tid for sig selv lige så vigtigt som mad og drikke
 3. Er du ”for genert” eller ”oversensitiv” efter andres mening”
 4. Bliver du hurtigt forstyrret af støj og uorden.
- Såfremt man svarer ja til disse kriterier, så er man måske et sensitivt menneske. Alle kan føle sig overstimulerede en gang imellem og i særlige situationer. Her tænkes imidlertid kun på mennesker, for hvem de nævnte karaktertræk er en del af hverdagen.

I bogen nævner Elaine bl. a. flg. værktøjer til de særligt sensitive:

1. Værktøjer til at teste dig selv for dine særlige sensitive sider
2. Muligheder for at se din fortid i et nyt og positivt lys og derved skabe større selvverd
3. Forståelse for, hvordan sensitivitet påvirker parforhold og arbejdsliv
4. Tips om håndtering af overstimulering
5. Information om medicinering og om, hvordan du bør søge hjælp
6. Teknikker til berigelse af sjæl og legeme

Som et eksempel på et særligt sensitivt menneske nævner Elaine en intelligent kvinde ved navn Kirsten, som tro-

ede ”hun var ved at blive skør”, og som havde meldt sig til behandling, fordi hun havde et indtrængende behov for nogen at tale med. Til trods for en god barndom i en god familie, følte hun sig anderledes, var bange for alt. I underskolen oplevede hun sig som lærernes kæledægge, men de sagde, at ”hun var fjern”, hvilket gav anledning til forskellige psykologiske og lægelige tests. Til sin egen overraskelse blev hun diagnosticeret som højt begavet.

Hendes hjerne var normal.

Bogen går ud fra, at hjernen har to systemer, hvilket altså i kosmologisk terminologi vil sige, at den bagved liggende personlighed har to karaktertræk 1. Adfærdsaktivering, som modtager impulser fra sanserne og giver lemmerne ordrer til at bevæge sig og 2. Adfærdshæmning, der fører os væk fra ting, der synes at være farebetonede. Dette sidste system opfatter alt ved en situation og sammenligner det nuværende med det, der har været normalt, og det skulle netop iflg. en forsker ved navn Kagan være det mest aktive hos ”hæmmede” børn. Hvis der er uoverensstemmelse ”får systemet os til at standse op, indtil vi forstår den nye situation.”

De to systemer til forklaring af sensitivitet leder også tanken hen på to forskellige typer af særligt sensitive. Nogle behøver kun et midlertidigt system, som Elaine har valgt at kalde et *stands for at tjekke-system*, men et aktiverings-system, som er endnu svagere. Den slags særligt sensitive kan være meget rolige, stille og tilfredse med et jævnt og enkelt liv. En anden slags særligt sensitive kan have et potentielt stærkere *stands for at tjekke-system*, men et aktiveringssystem, som også er meget stærkt – bare ikke helt så stærkt.

Denne slags særligt sensitive vil både være meget nysgerrige og meget forsigtige, dristige, men ængstelige, have let til kedsomhed og nemt blive overstimulerede. ”Man kan sige, at der er en stadig magtkamp mellem rådgiveren og den impulsive, ekspansive kriger inde i personen. En dreng ved navn Rob kunne iflg. forfatteren tilhøre denne type. Han var den ene af et par tveæggede tvillinger med hver sit køn, og mod forventning ikke blot den mindste, men også den mest sensitive af de to. Sensitiviteten var arvelig.

Her melder psykologen sig med spørgsmålet: ”Hvilken type tilhører du (læseren)? Styrer dit *stands for at tjekke rådgiversystem* alene dit aktiveringssystem? Det vil sige: er det let for dig at være tilfreds med et stille liv? Eller er det de to forgreninger (adfærdsaktivering kontra adfærdshæmning) som styrer dig i stadig konflikt? Det vil sige, ønsker du altid at prøve nye ting, selv om du ved, at du bagefter vil være udmattet?

Generthed

Generthed er frygten for at andre ikke kan lide os eller billige os. Elaine mener, at de fleste mennesker forveksler sensitivitet med generthed. Generthed - selv kronisk generthed er ikke nedarvet. Det er sensitivitet. For mig at se er det at være genert det samme som at være mere eller mindre forlegen, trykket eller undselig. Det er knyttet til specielle situationer, hvor man føler sig usikker. Det er ikke det samme som sensitivitet. Men der er nok noget om, at den, der er født sensitiv, let kan føle sig genert. For eksempel ved pludseligt at blive genstand for andre menneskers opmærksomhed. Der skal meget til, før man f. eks. lader sig overtale til at holde tale for en kollega, ved en fødselsdag eller lign. Man bliver let nervøs – føler sig som værende i gabestokken. At skulle holde en tale for en forsamling opleves som en næsten uoverstigelig overvindelse. Er man lidt genert anlagt siger man som regel nej til at træde frem for et publikum. I de fleste tilfælde er generthed blot et begynderfænomen. Den ekstroverte personlighed vil i de fleste tilfælde hurtigt kunne overvinde det, hvorimod den dybt introverte måske kan bære det med sig gennem det meste af livet, hvor det så måske i mindre grad optræder i næste inkarnation for efterhånden som en læreproces at blive erstattet af en behagelig frimodighed. Øvelse gør mester.

Der er for øvrigt personlighedstræk hos de særligt sensitive mennesker, der leder tankerne hen på de såkaldte Indigochildren, som for nogle år siden kom til verden bl. a. i USA. Der var tale om børn, som var ret tilbageholdne, men yderst kærlige og velbegavede. De havde lidt svært ved at begå sig blandt mere voldsomme skolekammerater, og trak sig derfor ofte tilbage. De klarede sig imidlertid bedre i Steinerskolerne, hvor man som bekendt lægger mere vægt på gennem kunstnerisk udøvelse at stimulere følelseslivet.

– Her er det godt at have forståelse af reinkarnationsperspektivet. Men selv om det er en mangel i hendes fremstilling, har hun ikke desto mindre formået ved hjælp af forskellige analyser at levere en absolut læseværdig bog omkring et emne, som vist ikke er særlig meget behandlet.

”Særligt sensitive mennesker” er nyttigt læsning – naturligvis først og fremmest for mennesker, der selv er ”særligt sensitive”, men også for andre – især når eller hvis man bevæger sig i et miljø med ”særligt sensitive mennesker”. Måske vil man her kunne bruge nogle af de værktøjer Elaine Aron, som den fagligt udrustede stiller til rådighed i bogen. – Af samme grund skal bogen her medgives min bedste anbefaling. Er der ikke behov for hendes råd til sin egen persona, så kan de måske benyttes overfor evt. sensitive i det miljø, hvor man i større eller mindre omfang bevæger sig.

Pater Pio

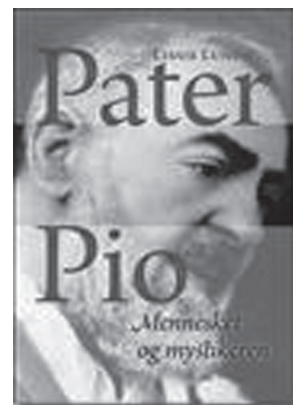
Af Lissie Lundh

185 sider - 195 kr

Katolsk Forlag 2008

ISBN 87-85213-94-5

Anm. Ruth Olsen

Pater Pio (1887-1968) var og er en kendt person i de fleste spirituelle kredse. Pilgrimme i stort tal opsøger hans kloster. Men hvem var han som menneske, og hvordan formede hans liv sig? Det er hvad denne biografiske bog handler om, skrevet på baggrund af bl.a. de mange breve, han skrev, og samtaler med nogle af de personer, han hjalp.

Han blev født i en fattig syditaliensk bondefamilie, der var inderligt troende, og fik navnet Francesco. Allerede som en lille dreng ville han hellere bede bønner end at lege med andre drenge. Som 5-årig fik han sin første vision af Jesus, men han begyndte også at få grufulde oplevelser af djævlaangreb. Forældrene var analfabeter men ønskede, at deres velbegavede søn fik en høj uddannelse. Derfor tog faderen til USA i mange år for at tjene penge til det. Efter studentereksamen blev Francesco optaget som munk i et kapucinerkloster, den orden som blev skabt af Frans af Assisi, for han havde altid ønsket ”at ofre sig til Herren”. I den ydmyge primitive klostercelle tilbragte Pio mange timer i inderlig bøn, bl.a. om at blive ”et brændende kærlighedsoffer”. Men dæmonernes djævelske angreb blev blot voldsommere.

Man kan undre sig over, hvorfor han, som var så opfyldt af kærlighed til Jesus og Gud, i det meste af sit liv blev generet af dæmoniske angreb. Min fornemmelse er, at fordi han i flere timer dagligt gav sig hen i dyb bøn, åbnede han sig – ligesom man risikerer ved overdreven meditation – for at blive besat af væsener fra det, der kaldes ”skærsilden”, dvs den mellemtilstand hvor de døde endnu ikke har fået bortsuggeret deres negative sindstilstand. Det var i øvrigt netop de sjæle, han bad om at få lov at frelse, og altså åbnede kontakt til.

Faktisk led Pio af en hel del sygdom, som lægerne ikke kunne forstå. For mig at se er det logisk nok, at den tids usunde klosterliv og psykiske anspændthed, som de timelange bønner og den evige higen efter ”at være Gud til behag” måtte give (man skulle jo give slip på sin egen vilje og underlægge sig ”Guds vilje”), afstedkom en del legemlig ubalance. Pio klagede ofte over, at han følte sin

krop brænde. Jeg gætter på, han havde fået sluppet for megen kundalini-energi løs i sin krop. I 1910 fik han smertelige sårmerker på hænderne. Selv om han ønskede at lide, som Kristus havde lidt, skulle det ikke være synligt, så han bad om, at mærkerne måtte forsvinde. Det gjorde de, men kun i et år, så kom de igen og forblev resten af hans liv, hvorfor han altid gik med handsker på. I øvrigt fik han også sår på fødderne og i siden, sår der smertede og blødte.

Pater Pio er mest kendt for sine evner til at helbrede og for sine bilokationer, dvs hans evne til at materialisere en slags kopi af sig selv andre steder, hvor der var brug for ham. Det mest kendte eksempel er nok det, hvor han viste sig foran et amerikansk fly, der skulle til at bombe et våbenlager i nærheden af Pios kloster og således fik beskyttet klosteret. Bogen indeholder pilotens egen beretning.

Pater Pio blev kendt og elsket vidt omkring, hvad man skulle tro ville gøre ham populær i den katolske kirke. Men Paven var heller ikke dengang omgivet af lutter tolerante og næstekærlige folk, så der blev sat en smædekampagne i gang med falske beskyldninger mod Pio, så Paven beordrede strenge restriktioner for Pios virke, ja han skulle forblive lukket inde på sit kloster og således stoppe med sine velgerninger. Men da der vedblivende samlede sig protesterende folkemængder udenfor klosteret, blev der lidt efter lidt blødt op på restriktionerne (1934).

Det var dog ikke sidste gang, Pio havde problemer med den emsige pavestol. I 1950'erne blev han igen pålagt strenge restriktioner, og igen måtte folk protestere, ja de måtte gå så vidt at klage til FN over, at Paven fratog Pio sine menneskerettigheder. Men da måtte Paven give sig og klagen til FN blev trukket tilbage (1963).

Pios omsorg for de syge førte til bygningen af et hospital for penge, indsamlede af hans tilhængere. I dag er det stadig et velfungerende hospital, og i 1983 blev det godkendt som universitetshospital.

I 1967-68 forsvandt sårmerkerne og var helt væk, da han døde i sep. 1968. Han er begravet i et granitsarkofag under sin gamle Santa Maria kirke i Rotondo, åben for offentligheden. I 2002 blev han helgenkåret, og for at rumme de mange pilgrimme er der i 2004 bygget en ny stor kirke, Sankt Pio kirken.

I øvrigt er der trængsel i Pavens helgen-galleri. Den forrige pave havde kåret over 2000 helgener i sin tid, ja bare i de sidste 15 år er der kåret over 800, hørte jeg i radioen d. 4/12-2004. Er der ikke ved at gå så megen inflation i det begreb, at det er blevet nærmest værdiløst – ja, komisk?

Tro på tvivl

Af Jesper Hoffmeyer

Forlaget Ries 2009

264 sider, 250 kr

ISBN 87-91318-55-9

Anm. Ruth Olsen

Da Hoffmeyer skrev bogen ”En snegl på vejen” i 1993, syntes jeg, han var begyndt at forstå lidt af naturens måde at fungere på. Den materielle verden er en verden af kommunikation, skrev han, for alt er forskellige former for bevægelsesmønstre, som er tegn, livstegn, som vi må lære at tolke betydningen af. Tegnene er materielle, men betydningen er immateriel, skrev han. Det lød jo lidt i retning af det, Martinus forklarer om stofside og livsside.

Så da jeg hørte, han havde skrevet en ny bog, hvor han kritiserede naturvidenskaben for at være for dogmetro, at have tendens til ”fundamentalisme” og give for lidt plads til tvivl, blev jeg nysgerrig. Men bogen blev en skuffelse. For her hænger han næsten alt op på fænomenet gener. Han skriver om, hvordan generne ”tænder og slukker”, og således styrer f.eks. fosterets udvikling. Men han spørger åbenbart ikke sig selv, hvem det egentlig er, der tænder og slukker.

Det er stadig meningen med naturens tegn, der optager ham. Han refererer Augustin (ca år 400) for at have defineret tegn som ”noget sanset, der henleder vor opmærksomhed på noget andet end sig selv” og for at have skrevet, at Gud taler til os gennem ”to store bøger – naturens bog, skaberværket, og Bibelen.” Augustin bygger på Aristoteles (ca år 350 f.kr.), der i sit værk ”Organon” hævdede, ”at ord er symboler, der henviser til indre forestillinger, dvs mentale oplevelser.”

Men Hoffmeyer vil ikke vide af begrebet Gud og mener, at en moderniseret udgave af evolutionsteorien kan forklare, hvordan naturen har udviklet ”betydningsbærende strukturer” og således ”opfundet den genetiske kode”. Som de fleste andre naturvidenskabsfolk tror han på materiens evne til at udvikle sig selv og gør ”evolution” til skaberen. Han taler om, at evolutionen har en formålsbestemt ”retning”, den er ikke blind, men stiller ikke sig selv spørgsmålet, hvem der mon dog har udstukket eller planlagt den retning.

Han forholder sig ironisk til alt, hvad han kalder ”åndelige kræfter”, selv det biodynamiske jordbrug kalder han ”åndeligt”. Han tror, den nye spirituelle interesse skyldes menneskets behov for en religiøs tro, og fordi naturviden-

skaben er for kedelig og mangler "sjæl". Mennesker har brug for "en stor sandhed" og kan ikke holde ud at leve i tvivl, mener han. Han fatter ikke, at spirituel indsigt kan bygge på rationel viden i stedet for tro.

Retten til at tvivle på alt synes at være Hoffmeyers højeste værdigrundlag. Den *tror* han på! Det viser sig også, at han tror på de fleste af videnskabens dogmer. Bogen indeholder mange skråsikre meninger om det, andre tror på, som han jo mener er overtro. Kun hans egen "overtro" er rationel og fornuftig!

Kybalion

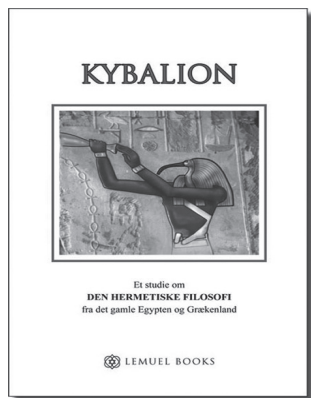
Af "tre indviede"

Lemuel Books 2009

150 sider - kr. 249

ISBN 87-92500-02-1

Anm. Ruth Olsen

Bogen er angiveligt en beskrivelse af den lære, som den gamle ægyptiske vismand, Hermes Trismegistos, skulle have givet sine elever, derfor kaldet "den hermetiske lære". Han formodes at have levet på Abrahams tid, men hvordan man er kommet i besiddelse af hans efterladte skrifter, melder denne bog ikke noget om. Bogen er en oversættelse af den, som oprindeligt blev udgivet i Chicago i 1912 af William Atkinson, men vi får ikke noget at vide om, hvem "de tre indviede" er, som angives at være forfattere til den danske udgave.

Hermes har uden tvivl været en af de højtudviklede personer, der som Martinus også fortæller, har inkarneret på jorden for at give menneskene et skub i udviklingen. Han skabte – ifølge overleveringen – en mysterieskole i Ægypten, som blev opsøgt af mange, bl.a. en del græ-

kere. I øvrigt mente Edgar Cayce, at den visdom, der blev opbevaret og videregivet i de ægyptiske templer, var "arvegods" fra indvandrere fra Atlantis.

Det er meget godt klaret, at der ud af de brudstykker, der har overlevet gennem tiderne, via afskrifter af afskrifter, er kommet en for vor tid nogenlunde forståelig bog. Men dels har forfatteren, Atkinson, uden tvivl kendt Blavatsky's teosofi, dels har han foretaget en vidtgående fortolkning. For visdom givet på ét sted og i én tid er vanskelig at omplante til helt andre steder og tider.

De universelle sandheder er naturligvis de samme, som vi kender fra nyere vismænd, men "indpakningen", ordene, ændrer sig. Jeg ved ikke, hvor meget jeg havde fået ud af denne bog, hvis jeg ikke i forvejen havde kendt Martinus' logiske velunderbyggede forklaringer. Man fortæller, at den hermetiske filosofi bygger på syv principper.

Det første hedder "princippet om mentalisme", og det forklares så med, at ALTET er ånd og alt, hvad der eksisterer dybest set er ånd, noget mentalt, der "i sig selv er uerkendelig og udefinérbar". Her bruges begrebet "Altet" som det samme som Guddommen. Det andet hedder "princippet om korrespondens" og er det princip, vi kender som sentensen "som foroven, således forneden, som forneden, således foroven".

Derudover er der "princippet om vibration", om polaritet, om rytme, om årsag og virkning og om de to køn. I forklaringerne hertil siges mange rigtige ting, hvor jeg genkender de anvendte ord fra teosofien. Men Blavatsky øste jo også af den samme gamle visdomstradition. Historisk set er det meget interessant at læse om denne gamle tradition, men nu hvor vi har fået nyere og mere uddybende beskrivelser af de universelle sandheder, giver det mig ikke meget. Men der vil selvfølgelig være en del, der kan have glæde af at få visdommen serveret på denne måde.

Opstandelsen

"Opstandelsen fra de døde" er den tilstand, alle mennesker gennem deres udvikling er på vej til. Engang vil menneskene se tilbage på materialismens tidsalder, som vi nu ser tilbage på primitive menneskers liv, men man vil samtidig kunne se, at denne epoke har været en nødvendighed for at lære mennesket at tænke logisk, først i overensstemmelse med de fysiske love og derefter i overensstemmelse med de åndelige love, ikke som et blindt troende, instinktbetonet, automatvæsen, men som et dagsbevidst, højintellektuelt "menneske i Guds billede", der stråler guddommelig kærlighed ud fra sin bevidsthed i tanke og handling.

(Artiklen "Sanserne og den åndelige verden", Kosmos nr. 11/1989)

Tanker, livskraft, kernekraft

v/Gunnar Carlsson

Martinus har flere gange advaret mod anvendelsen af kernekraft (eks. LB 2090, 2145) og i fødselsdagstalerne i 1979 og 1980. I denne sammenhæng nævner han ofte begrebet livskraft og påpeger tankernes betydning i alt, hvad der sker.

Kernekraftindustrien og den materialistiske videnskab mener at vide, hvad man gør, og for tiden er der en stærk opinion for at udbygge kernekraftværkerne. Man glemmer hurtigt! Men hvad er det, der egentlig sker, ud fra et åndsvidenskabeligt perspektiv?

Tanker

Martinus har indgående beskrevet, hvad tanker egentlig er. Bisættelse kap. 43: *"Eftersom tankerne er det samme som fine elektriske bølger, der gennemstrømmer organismen, vil enhver tænkning være identisk med en eller anden form for elektrificering af organismen"*.

Og kap.44: *"Når energi fremtræder i vibrationer eller bølger af en sådan natur, at den går direkte gennem hjernen og nerveorganerne og derved fornemmes som identisk med bevidstheden, opleves den som "tanke". Når den derimod fremtræder i andre former, kan den kun opleves indirekte eller som noget, der er udenfor tankeorganerne eller adskilt fra bevidstheden og fremtræder da for individet som "bevægelse". "Tanke" udgør således den inderste fornemmelse af bevægelse. "Bevægelse" udgør den yderste konsekvens af denne fornemmelse."*

Vore tanker er den højeste ydre naturkraft for vor organismes mikrovæsener (kap. 48). "Alle tanker er børn af begæret". Tankerne er den energiform, som jeget anvender for at kunne opfylde sine længsler, dels som automatfunktion (C-viden) dels som dagsbevidst viljestyring. De er elektricitet eller stråleformig materie og kan derfor påvirke sine omgivelser, en form for magnetisme. Tanker er meget forskellige og virker derfor også forskelligt. Det gælder om at lære at tænke rigtigt for at kunne opleve "det behagelige gode", ellers bliver det "det ubehagelige gode".

Livskraft

Martinus skriver (LB 2175): "Det spændingsforhold, som tyngde- og følelsesenergien skaber i væsenets psyke, er

altså den kraft, som beforder dets vilje- og tankekraft og dermed dets livsoplevelse og manifestation". (LB 2295): "Tankekraften er det samme som den elektriske, magnetiske kraft ved hvis hjælp jeget forsyner alle sine fysiske organer med livskraft og velvære."

Vore tanker skaber den ydre verden for vore mikrovæsener og kan ligestilles med, hvordan vi oplever jordklodevæsenets tanker i form af storme, regn og solskin, jordskælv m.m., som afspejler i vor ydre verden jordklodens indre tankeverden. Men tankerne alene kan ikke opretholde en organisme, der behøves hele tiden tilførsel af energi i form af føde. Denne udgør de energikombinationer, som livskraften kan bruge til at virkeliggøre væsenets ønsker.

Mine tanker som er årsag til min livskraft kan være meget forskellige, sommetider domineret af tyngdeenergi, sommetider af følelsesenergi. Det fører til forskellige oplevelser for mine mikrovæsener. For disse kan livskraften være direkte ødelæggende i form af naturkatastrofer, mens harmonisk balance mellem tyngde- og følelsesenergi hos makrovæsenet kan give paradisooplevelser. Tankernes energisammensætning eller form for elektricitet kan altså give forskellige virkninger af livskraften for mikrovæsenerne. Det samme gælder naturligvis også for relationen menneske-jordklode.

Når man studerer de forskellige spiralkredsløb, finder man, at afstanden mellem dem er højst forskellig. Afstanden mellem organ og organisme er lille, både tids- og rummæssigt, dvs livslængden er omtrent den samme og størrelsen af organet er flere procent af organismen. Anderledes med forholdet mellem menneske og jordklode, hvor et sekund for jordkloden modsvarer ca. fire år for os, og vor størrelse er forsvindende i forhold til jordklodens. Dette afspejles også i den form for livskraft-elektricitet, som væsenerne benytter. Jordklodens lyn har ofte en styrke på millioner af volt, mens vore mellemkosmiske udladninger kun udgør nogle millivolt. Det gælder om at være forsigtig med jordklodens makrokosmisk livskraft, mens organernes og organismens livskraft er omtrent den samme.

Når man bedømmer livskraftens virkninger, må man indse, at grænsen mellem fysisk og psykisk materie er forskellig for væsener i forskellige spiralkredsløb. Vor organismes grænse består af elementarpartikler, som er

vor kosmiske oktavs nedre fysiske grænse. Væsener i underliggende kosmiske oktaver er for os strålematerie, dvs elektricitet. For jordkloden ligger tilsvarende grænse ved celler eller makromolekyler, og mange enheder som for os er fysiske er for jordkloden elektricitet.

Vandet er livskraft for planetens mikroindivider. Vandet er imidlertid bare én af mange former for, hvordan vi oplever jordklodens livskraft. Lyn kan ses som livskraft med højere vibrationshastighed end vand. Det som vi fornemmer som den højeste vibrationshastighed på livskraft fra jordkloden må være jordens gravitation, som er jordklodens viljesenergi omsat til automatfunktion (LB 524-27). Andre af jordklodens livskraftformer oplever vi som endogene og exogene processer. Her skal vi hovedsagelig behandle den form for jordklodens livskraft, som vi oplever som kernekraft.

Kernekraft

I sin fødselsdagstale 1979 sagde Martinus bl.a.: ”Ved at bruge atomkraften er verden kommet ud i noget forkert, som må rettes af højere kræfter. Man har sprængt atomkernen, og det skulle man aldrig have gjort. Da begyndte man at sabotere jorden. Da blev jorden faktisk ”mikrosyg”, altså syg i sit indre.” Mange andre steder i Livets Bog har Martinus advaret mod atomkraften.

Hvorfor er atomkraften så farlig for os? Jordklodens livskraft er totalt set uendelig meget kraftigere end vor. At vi trods dette kan inkarnere her skyldes, at livskraften i og omkring vor planets fysiske organisme er ujævnt fordelt. Ud fra vor synsvinkel er den stærkeste form for elektrificering, som afstedkommes af jordklodens livskraft, kernespaltningsprocesser. De er beregnet til at sikre jordens temperatur, dvs være årsag til at balancen mellem tyngde- og følelsesenergien kan fastholdes (som automatfunktion).

Disse processer er altså tilpassede til stofomsætningen i et makroindivid, som er uendelig meget både større og kraftigere end vi. De skal derfor finde sted på en sådan måde, at denne form for jordens livskraftudtryk ikke skader mikroindividerne, som inkarnerer på jordklode-organismen. Jeg ser bort fra mineralmaterien og tænker nærmest på planter og dyr.

Hvordan skal det vi forstår ved livet beskyttes? Først må vi indse, at tidsskalaen er helt forskellig for jorden og for

os. Vor fysiske stofomsætning sker i løbet af nogle timer, mens det for jordkloden tager tusinder af år. Det affald, vi producerer, går normalt i kredsløb i vort livsmiljø, biosfæren. Omløbstiden handler oftest om nogle få år. Derimod tager det affaldet fra fissionsprocesser (kernespaltningen) mange tusinder, måske millioner år, hvilket set fra jordkloden er nogle døgn.

Det er derfor utrolig vigtigt for jordkloden og dens mikrovæsener at disse holdes adskilt fra fissionsprocesserne, som det også normalt sker. Biosfæren er af den plastiske jordskorpe beskyttet fra jordens indre, hvor klodens stofomsætning sker. Den magma som kommer op til overfladen ved vulkanudbrud indeholder næsten ingen radioaktive stoffer.

Hvad sker der, når vi starter fissioner i biosfæren? De radioaktive grundstoffer, vi anvender, er de mest energirige og som giver det kraftigste affald. Vi mangler teknik til at anvende mere ”normale” radioaktive stoffer, som fungerer i jordens indre. Virkningen i biosfæren er så ødelæggende, at det kun er et tidsspørgsmål, før katastrofen bliver et faktum. Vi tror, vi kan opbevare det radioaktive affald på sikker vis, men hvordan skulle vi kunne gøre det i måske millioner af år?

Den radioaktivitet, vi allerede har udspredd, hvor meget cancer har den ikke og vil komme til at forårsage? Vi har ”gravet vor egen grav”, i hvert fald på lang sigt, hvis vi ikke får hjælp fra ”anden side” til at dematerialisere affaldet (noget som Martinus antyder) eller selv finder ud

af det. Energikombinationen i denne form af jordklodens livskraft er så utrolig stærk, at hvis den kommer ind i en menneskelig organisme, vil celledelingsprocesserne løbe løbsk og forårsage cancer.

”Fader, forlad dem, for de ved ikke, hvad de gør”, sagde Jesus om sine bødler. Man kan sige det samme om atomkrafttilhængerne. Ved man da ikke, hvad man gør? Man tror, man ved. Materialistisk videnskab har store kundskaber, når det gælder materien og dens virkninger, hvad moderne teknik på mange måder viser. Og dette til trods for at man savner videnskabeligt godtagne definitioner på de mest elementære begreber i tilværelsen. Det gælder så fundamentale fænomener som energi, materie, tid, rum og elektricitet. Man spiller altså med terninger, hvis egentlige værdier er ubekendte.

Hvad er det, der sker i et kernekraftværk set ud fra åndsvidenskaben? Jordklodeorganismens tanker medfører en elektrificering af dens fysiske krop. Kroppen er et resultat af tanker på C-viden-stadiet, altså automatfunktioner. Tankerne er primært ”barn af begæret”, sekundært er de reaktioner mellem jegets energier og omverdensenergiene. Jegets fokuseringspunkt i energioceanet repræsenteres af dets centrum. Her er viljesenergiernes indflydelse stærkest, dvs her er de stærkeste spændinger i balancen mellem tyngde- og kuldeenergiene. Fysisk set giver det årsag til den indre, faste jern-nikkel kerne, hvor temperaturen er mere end 4000 grader, og det udenfor flydende lag på 3500-4000 grader. Man forstår, det kræver et kraftigt brændsel for på lang sigt at kunne fastholde disse temperaturer i mødet med verdensaltets kulde.

De energikombinationer som skabes af viljesenergiernes aktivitet mht balancen mellem tyngde- og kuldeenergiene i jordklodens indre gør det muligt for jern og nikkelindividerne at inkarnere. Deres livslængde må dreje sig om brøkdelen af sekunder, men takket være den etablerede energitilstand, kan de gang på gang inkarnere på ny. Også andre mere eller mindre radioaktive grundstoffer kan inkarnere her, også i de dybere dele af kappen. Det er nedbrydningsprocesser fra disse stoffer, som giver den nødvendige varmeenergi i vor planets indre.

Men konvektionsstrømmene i kappen som fører radioaktivt materiale fra dybet op, hvor farligt er det? Disse strømme bevæger sig så langsomt, at de radioaktive processer nok når at afslutte på vejen op, materialistisk set. Åndsvidenskabelig set etableres forskellige energitilstande i forhold til centrum, hvilket giver mulighed for mindre radioaktive stoffer at inkarnere.

Hvorfor frigøres der så megen energi ved kernespaltnings? Principielt kan vi sammenligne et atom med et solsystem. I dette er den dominerende mængde energi i form af ”frossen” elektricitet, materie i fysisk forstand, bundet i kernen, dvs i solen. Vor sols masse udgør 99,5 % af solsystemet. Hvis denne bundne energi frigøres, dvs tyngdeenergien bliver mere eller mindre fri af kuldeenergien, vil tyngde-kuldeenergibalancen i de omgivende energikombinationer blive forrykket i retning mod eksplosion, hvilket igen fører til mere frigjort tyngdeenergi, så man får en kædereaktion.

Hvorfra kommer den første tyngde-energidominerede energikombination, som starter kædereaktionen? I princippet kan enhver energikombination, hvor tyngdeenergien er dominerende, forrykke balancen så det pågældende stof ”eksploderer”. For at dette kan ske, skal der

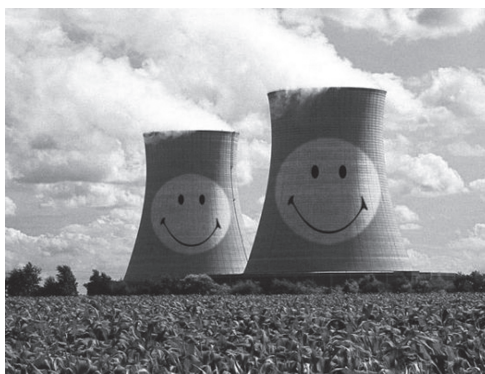
tilføres store energimængder og kernerne være ustabile. Kernevæsenet har da med sin viljesenergi skabt en tyngde-kuldebalance, som er ustabil og sårbar. Udbyttet af energi fra en kernespaltnings er meget større end den tilførte energi. Hvor kommer den energi fra? Fysisk set er det oprindelige stofs masse større end affaldets masse. En del fysisk materie er dematerialiseret, dvs en del ”frossen” elektricitet er frigjort.

Åndelig set sker følgende. I en givet energitilstand inkarnerer et stort antal atomer af en bestemt slags. Tilgængelig energi vil på væseners bud anvendes til inkarnering, og den energi der ikke kan anvendes til dette formål bliver tilovers som stråleformig materie (selv i denne sker naturligvis inkarnationer men i vor underliggende kosmiske oktav, utilgængelig for vore fysiske sanser). Når man så tilfører tyngdedominerede energikombinationer, forskybtes balancen i den givne energikombination og inkarnationsmulighederne forandres. Den tilgængelige mængde kuldeenergi formindskes relativt set og antallet af inkarnationer formindskes. Reaktionerne mellem de nu inkarnerede væsener ændres og kan blive så heftig, at energikombinationerne brister. Chancen eller risikoen for at dette vil ske er meget lille under normale forhold, men mange af de nye stoffer, der er skabt, er ustabile, og når de kommer ud i biosfæren, hvor de normalt ikke hører hjemme, kan det få katastrofale følger.

Jeg har i bedømmelsen af kernekraften ikke nævnt alle de andre farer såsom spredningen af atomvåben, terroristrisiko, ”den menneskelige faktor” i arbejdet på kraftværkerne, transporten af livsfarligt affald, spildet ved uranbrydning, den nærighed der tillader fortsat drift i faldefærdige anlæg, en del forskeres hybris ved at tro de ved, og politikernes korte tidsperspektiver osv. Men det mest besynderlige – her er det virkelig lykkedes for kernekraftlobbyen – man påberåber sig miljøhensyn.

Hvis kul, olie og gas fra den menneskelige virksomhed forårsager ”bumser og huller” i jordklodeorganismens hud (biosfæren), så indebærer atomaffaldet hudkræft. Martinus har i sine analyser givet os grundlag for at bedømme kernekraftens farlighed. Som jeg forstår analyserne, er det utrolig uansvarligt at bruge kernekraft. Det

er som jeg ser det en af vore største misforståelser nogensinde, men i et kosmisk perspektiv er det måske nødvendigt for vor udvikling gennem ragnarok til det rigtige menneske. Det indebærer naturligvis ikke, at vi skal fortsætte med kernekraft, for vi har allerede nu tilstrækkelig erfaring med denne tåbelighed til at forstå, det straks måophøre.

T r a n s m i s s i o n

v/Birgit Klein

Menneskets manglende bevidsthed om de basale love svarer til en forgrovelse af de fysiske celler, som kroppen består af. Denne forgrovelse fratager mennesket fornemmelsen af og evnen til at suge guddommelig livskraft til sig uden fysisk føde. Samtidig opstår den tvangstanke, at det bliver nødt til at trække livskraft ud af andre organismer for at eksistere. Jo mindre livskraft mennesket selv er i stand til at trække ud af Kosmos, jo mere vil det behøve at suge ud af andre organismer, dyr og natur, og for den sags skyld også andre mennesker.

Når mennesket når de højere bevidsthedsniveauer vil det ikke behøve at leve af udnyttelse på denne måde. Menneskets naturlige fødeindtagelse er i virkeligheden meget lille, det behøver kun at spise kornprodukter, grøntsager, nødder og frugt, specielt bælgfrugter som ærter og bønner har en meget højtudviklet energisammen-

sætning, og visse frugter som meloner indeholder også langt mere næring end de fleste på jorden er klar over.

Der er en nøje sammenhæng mellem et menneskets egen bevidsthed, den fysiske tilstand, dets forestilling om behov, og den tilstand mennesket har ført planeten ud i. Menneskets evne til at trække guddommelig livskraft til sig direkte er først og fremmest afhængig af om solar plexus og hjertecentret fungerer godt. Åbne og afbalancerede chakras er i stand til at trække livskraft direkte fra kosmos.

Menneskets trang til at fortære den livskraft, som det finder i naturen, skyldes således blokeringer i det fysiske legeme. Det skaber forgrovede og sultne celler, som ikke er i stand til at gå ind i det fine samarbejde med den guddommelige kraft, der gennemstrømmer universet. Mange steder på jorden spiser mennesket fra tre til ti gange så mange proteiner, som det har behov for, alt efter hvor grove deres celler er. Fra den åndelige side kan vi se, hvordan disse proteiner skaber en fortykkelse af specielt nogle områder i det astrale felt (omkring pande- og issechakret). Overforbruget er ikke bare unødvendigt, men direkte skadeligt for det menneskelige klarsyn.

Det fysiske liv består af celler, der er nøje forbundet med Guds livskraft, og hvis forbindelsen til de opbyggende kærlighedsprincipper i universet skæres over, vil organismen blive et lettere offer for mikroorganismer, som kan skabe sygdom. Afskaffelse af sygdom vil derfor først kunne foregå i virkelig pagt med livets opbyggende principper/energier, når mennesket flytter sin opmærksomhed væk fra

det, som det tror skal bekæmpes og til det egentlige, nemlig tilstedeværelsen af opbyggende psykiske energier i den truede organisme. Mennesket skal lære at forstå, hvad det er, der skaber mulighederne for angreb – hvilke tanker, følelser og handlinger. Det vil få konsekvenser for sundhedsvæsenet i alle lande og for menneskets forhold til dyr og natur.

(Dette indlæg er modtaget fra Joy, som ikke husker, hvor hun har det fra.)

RELIGION OG NATURVIDENSKAB I ET MATERIALISTISK VERDENSBILLEDE "ANTIKRIST"

v/Per Holsner

Falske ideologier og modeller

Det guddommelige skabelsesprincips mørke udstråling i sin dræbende karakter kulminerer i jordmenneskets kolde intelligens og dommedag. I en naiv sekterisk dogmatisk religiøsitet og/eller en naiv sekterisk materialistisk naturvidenskab. Uvidende om sit sande væsen, Guds plan og kristendommen som det guddommelige skabelsesprincips lyse livgivende udstråling, bliver disse ideologier til mørke, kan ikke være sandt virkelige og skabende.

Som Jesus Kristus blev kærlighedsmodel for det gode, så findes der for det antikristlige verdensbillede en personlig repræsentant som ond model at efterstræbe, og ifølge Joh. Åbenbaring Kap.13 vil han optræde sammen med sin profet i de "sidste tider", den tid menneskeheden nu går ind i. Som et negativt spejlbillede af kristusvæsenet, men for at vinde folkets gunst simulerer han det gode, og hans aktivitet er meget svær at gennemskue. Af Joh. Kap 5.43 fremgår det: *"Jeg er kommet i min Faders navn, og I tager ikke imod mig. Men kommer nogen i sit eget navn, så tager I imod ham"*. Udover Jesus Kristus 3 moralske fristelser af sjælskræfterne tanke, følelse og vilje i ørkenen lige efter Jordandåben blev hans selv personligt konfronteret med "antikrist" i Getsemane natten. En overmåde svær nat uden søvn.

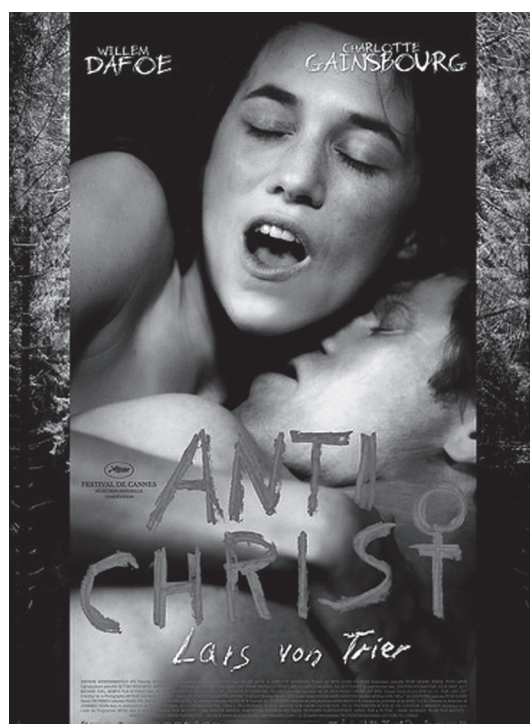
Valget i lyset af Helligånden

Nu omkring 2000 år efter i dommedagens "sidste tider" vil ethvert jordmenneske uundgåeligt skulle møde "antikrist", og frit skulle vælge mellem godt og ondt. Grundlæggende består det antikristlige princip i, at jordmennesket udvikler en selvhævdelse med idealet at være fri fra Gud, i betydningen at være absolut selvbestemmende. Tilsyneladende den absolutte frihed i sit eget verdensbillede, men uden Helligånden bliver selvhævdelsen til en åndelig forgiftning i en materialistisk inspireret lavintellektualitet, og ifølge Martinus som en mental robot. Uden Helligånden går det ikke at skabe fred, lighed og broderskab, som det fremgår af Joh. Kap 16.7-11: "For

går jeg ikke bort, vil talsmanden, Helligånden ikke komme til jer. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd(fejltagelse), retfærdighed og dom. Om synd: at de ikke tror på mig. Om retfærdighed: at jeg går til Faderen, og I ikke ser mig længere(karma). Om dom: at denne verdens fyrste er dømt("antikrist").

Det nedre og det højere selv

Det moralske frie valg, som menneskene nu står over for, er forbundet med samvittighed. Dette begreb og denne indre følelse blev menneskeligt muligt ved, at selvet gennem Jesus Kristus ved Golgata blev adskilt i en nedre fysisk og højere åndelig del som 2 selvstændige væsensled. Inden da var mennesket egocentrisk i en verden, hvor rå magt var ret. Men ved den åndelige verden kommer det an på udvikling af evnen til uselvvisk hengivenhed, og ved Jesus Kristus blev selvet harmoniseret, så at jeget selvbevidst kan opleve både fra oven og fra neden. Siden hen måtte det nedre selv alt mere stige ned i det fysiske, så det ikke fik indflydelse på det højere selv i betydningen at kunne styre det. Ved denne deling opstår forholdet mellem bevidsthed og samvittighedens indre stemme, 2

væsensled der kan forestilles som 2 vertikalt stillede øjne med en fælles synsakse for kristus "Jeg er" bevidstheden. Denne delingsproces afspejles i Jesus Kristus afskedstale med, at han går til Faderen, og dog går han ind i døden, ned i de underjordiske sfærer af helvede. 2 veje gik han samtidigt. Ind i døden og med sin bevidsthed realiserer han også "Jeg og Faderen er ét". Lige siden sker det tiltagende, at den fra menneskelige betingelser uafhængige samvittighedsdel ophøjes, mens den nedre del som nævnt synker fysisk dybere.

Denne deling betegnes som sværdet i Matt. Kap 10.34: *"Jeg er ikke kommet med fred, men med sværd"*. Selvets mening er imidlertid ikke at forblive todelt, men er en vej menneskeheden må gå for at skabe et kristent samsyn, hvilket alene kan være den hele visdom. Opadtil de gode intentioner i himmeriget, nedadtil indsigten i det ondes magt og derved med mulighed for skabelse af et himmelrige på jorden. Denne forbindelse kan udelukkende skabes i kærlighedsenergi og moralsk logik med sin tilgang til hjertets åndelige sol, udviklet gennem 2000 års medfølt lidelseserfaring og lærerige fejltagelser. Men man skal ikke tro, at menneskets opgave er at gøre sig til en skål, der skal lade sig fyldes af nåden, og det nedre selv skal udslukkes for udelukkende at leve i det højere. Den virkelige opgave er møjsommeligt at forædle sin mørke dobbeltgænger, sin ufuldendte karakter i sit nedre selv, og gradvist rense sit hjerte til kristusbevidst samsyn med denne selverkendelses skabelse af sit højere selv. Og der skal også åndsvidenskabeligt findes et retmæssigt forhold til hele kristendommens væsen. Dette er livsmysteriets nye vej, som derved i dybeste mening adskiller sig fra de gamle mysterier. Hvad disse 2 øjne kan se er livets højere og nedre hemmeligheder, som der symbolsk angivet i Matt. Kap 27.51-53 bliver åbnet for gennem Jesus Kristus korsfæstelse, hvor templets forhæng blev flænget i 2 dele, fra øverst til nederst og jorden skælvede, klipperne revnede.

Kristus genkomst ved talsmanden den Hellige Ånd

Den kendsgerning at Jesus Kristus måtte gennemgå umådelig lidelse som følge af menneskenes uretfærdige dom, er årsagen til, at kristus genkomst kan ske i vor tid, og at der findes en karmisk mulighed for at påvirke menneskeligheden. Den indebærer, at samvittigheden vækkes i sjælen, ved det højere selv eller åndsselvet i sin retmæssige kristne relation til det nedre øjes syn af ondskabens mysterium, og således i en kristusbevidst synsakse får en vågen selvbevidst, men uselvsk omgang med den åndelige verdens godes mysterium. Med mulighed for det øvre øje at skue fremtidens impulser og det nedre til at se ind i fortiden, så karmiske konsekvenser kan reguleres. På vej mod det tidspunkt i menneskets spiralkredsløb, hvor dets

2 poler er udviklet til en jævnbyrdig konstellation, til en tilstand af helkønsvæsen lige bevidst i begge sine poler.

I "disse sidste tider" vil kristus genkomst vække en elementær samvittighedsfølelse uden at vide hvorfra denne skamfølelse kommer, men som stammer fra sjælen. Mennesket kommer til med en uimodståelig kraft at opleve skuffelse af de værdier, som de har opskattet som sande og skønne. En omvurdering af alle værdier i lyset af Helligånden. De som vil fortvivle, skal berøres og sjælen modtage en strøm af trøst og mod. De kommer til at begynde på nyt og opleve glæde ved at arbejde for en ny kristen kultur i et internationalt verdensrige, starten på det rigtige jordiske menneskerige. De vil få kraft til at bære sit karmiske kors med heling af skæbne og fysisk-sjælelige lidelser. Sidst men ikke mindst, vil der vækkes et nyt klarsyn til liv, så mennesker kan se og vide hvad de gør. Således forvandles ved kristus genkomst menneskehedens negative adfærd mod Jesus Kristus til positivt. Med tilgivelse, for *"Fader tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør"* ifølge Joh. Kap 23.34. Menneskesønnens varme fysiske sjæl gennem jordisk erfaring i det nedre selv og gudesønnens lyse åndelige sjæl i det højere selv med tilgang til himmelens visdom forenes således gennem kærlighedsenergi til livgivende kraft ved kristusimpulsen.

Døden og dødsriget - Elektromagnetisme

"Antikrist" eller døden i dødsriget vender ud og ind på kristendommen, ernærer sig ved at suge af menneskets sjælsliv og formår ikke at skabe levedygtigt nyt. I stedet for at belive sjælen positivt oppefra og indefra, i visdommens lysende elektricitet og kærlighedens magnetiske livskraft, så udnyttes sjælslivet negativt nedefra og udefra i et antikristligt materialistisk verdensbillede. Det være sig en dogmatisk konstrueret religion, eller eksperimenter som eksempelvis falsk politisk ideologi eller det frie markeds kapitalisme. Det udgår fra dødens mørke og underjordiske kræfter gennem menneskene i dødsriget, der som kosmiske lig lever i en alt mere politisk og økonomisk skæv verden, ifølge Martinus. Han beskriver det som et mangelhovedet uhyre med en omklamrende blækspruttes utallige sugeskåle, der fra underjordiske huler og kratere forgifter kulturen, og kun kan tilintetgøres i dets hjerte, i dets hovedtalenterne for den mørke udstrålings dræbende princip. Dog ikke ved pælens vold og magt gennem vampyrens hjerte, men med kærlig tilgivelse og fredelig visdom, hvorved menneskehedens mørke dobbeltgænger udsultes i sine talentkerner og vissent knækkes af under vores fødder.

Tyngdeenergien ligger til grund for alt af fysisk natur og dets dybeste natur, hvor den gennemtrænger jordmen-

neskets fysiske hjerne viser sig identisk med tanker, som vi kalder onde og beforder det dræbende princip. Modsat virkende er følelsesenergien i sin vibrationsmåde og derfor bærende liv, er livgivende, hvilket dybest set er det samme som kærlighed. De finere fysiske åndelige vibrationer og stråler er i stand til at kombinere mørk elektricitet med negativ magnetisk livskraft, og når elektricitet og magnetisme kommer i bevægelse opstår der stråleformig elektromagnetisme, som i den fysiske energi og lysets hastighed repræsenterer et stort felt af bølgefrequenser, der kan være mere eller mindre dræbende og bære onde tanker. Modsat i det moralsk åndelige område over lysets hastighed, hvor der udelukkende skabes liv, når moralsk logik i kærlighedsenergi stråler vibrerende god elektromagnetisme fra sjælens indre åndelige sol. I samme grad som en sådan positiv åndelig dagsbevidsthed trænger ind i den fysiske hjerne, bliver menneskets fysiske organisme også tiltagende mere fin og æterisk. Og efterhånden bliver organismen så transformeret og gennemtrængt af åndelig materie, at reinkarnation selvbevidst kan foregå i vågen dagsbevidst viljestyring ved materialisation og dematerialisation, som det var tilfældet ved Jesus Kristus opstandelse.

”Antikrists” målsætning er at frakoble kristusimpulsen og skabe en egen kunstig verden i elektromagnetisk spøgelses-substans. I det materialistiske verdensbillede ved med pen-gemagt og raffineret teknik at gøre jordmennesket til et højere udviklet dyr i materialismens vold. Til i sansenydelse og bekvemmelighed som en mental robot fortsat at passivt zappe på alverdens informationsmasse fra den fysiske omverdens penge- og maskinkultur. I en tiltagende illusion af cyberspace, statistik og teoretiske modeller gennem computerkraft. Uvidende om at jordkloden er et levende væsen og har sin egen vilje, og ligesom menneskeheden er ved at blive et kristusvæsen.

Dommedagens afgørelse tvinges gennemført

Som modvægt til dette djævelske dragescenario er kristus genkomst på jorden sket med start i 1900- tallet og det ”Tredje Testamente” og åndsvidenskaben blevet tilgængelig for alle mennesker af god vilje. Jordmenneskeheden går nu ind i ”de sidste tider” og opgøret med ”antikrists” magt, hvor hvert menneske konkret og frit bliver stillet over for valget mellem godt og ondt. Tiden angives i Joh. Åbenbaring Kap. 14.6-13 med: ”De 3 engles domsforkyndelse”. I Martinus småbog ”Menneskeheden og

verdensbilledet” kapitel 15 beskrives ”antikrist” og i kapitel 16 fremføres en klar beskrivelse af tidens alvor og det moralske valg: *”Kære jordiske mennesker! Vågn op og se dig omkring. Din gennem mange liv tilegnede intelligensevne og på anden måde erhvervede udviklings-standard er i fare. Diktaturet eller ”antikrist” er ude efter dig. En dag kan valget også for dig udelukkende være koncentrationslejr eller stikkerembede, intellektuel passivitet eller tortur, tyranni mod din næste eller døden for dig selv. Tiden er kommet, da dommedagens store bud således lyder til menneskene. Dit valg vil ikke længere blive udskudt til ind i fremtiden. Dommedagen er over verden. Afgørelsen tvinges nu gennemført. Men du kan altså selv bestemme, om du vil gå over til dommedagens ”venstre side” og være med i ”bukkenes” skæbne: dødens, grådens og lidelsernes domæne, eller om du vil overgå til dommedagens ”højre side” og være med i ”fårenes” skæbne: humanitetens, intellektualitetens eller kulturens ”nye himmel og jord”, opfyldelsen af juleevangeliets budskab: fred på jorden.”*

Denne småbog blev udgivet efter 2. verdenskrig år 1950, og netop nu i disse år går vi over i ”de sidste tider”, som ifølge Martinus starter, når forsynet har delt menneskeheden op i 2 kontrære grupper, fårene og bukkene. Tydeligt mærkbart gennem alle de kriser, der hober sig op globalt. Imidlertid også en tid hvor mørkets magt gør alt for at kamouflere sig i

gode hensigter, og ifølge Joh. Åbenbaring kap.13 gives magt dertil i 3½ år ved ”antikrist” og hans profet, akkurat som Jesus Kristus var aktiv som person i 3½ år og havde en profet i Johannes Døberen. År 1938 siger Martinus: *”Vi oplever i øjeblikket dommedag og har gjort det de sidste 100 år(siden omkring år 1840). Bogstaveligt talt skilles fårene fra bukkene. Det vil være klart for de fleste, at der i øjeblikket dannes 2 hobe overfor hinanden. På den ene side står Skandinavien med en mentalitet, som forkaster det dræbende princip og på den anden side står de store diktaturlande.”* Den samlede dommedagsperiode over mørkets afgrund må således antages at strække sig fra omkring år 1840 til omkring år 2040/41, med en mørkets kulmination i 2. verdenskrig omkring år 1940/41 og med et opgør i ”de sidste tider” til en definitiv afgørelse inden år 2050.

De sidste tider

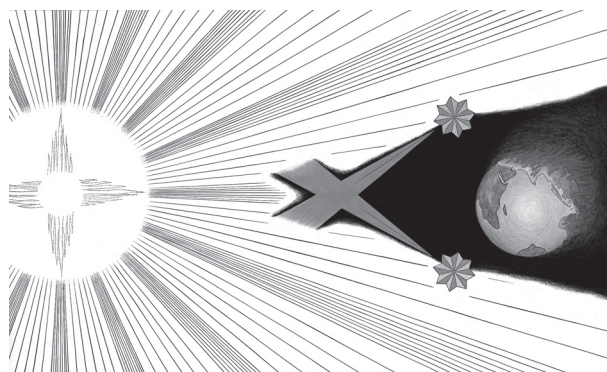
Med Martinus død år 1981 og rettighed til udgivelse af det ”Tredje Testamente ” givet til et større offentligt forlag, blev Sagen frigjort af forsynet til hele menneskeheden

at forvalte frivilligt efter bedste evne. Efter 33 1/3 år (A-stadie) vil materialet i det "Tredje Testamente" være bearbejdet og publiceret, gjort tilgængeligt på mange sprog, offentliggjort globalt. Omkring år 2014 indledes næste 33 1/3 års B-stadie(øvelse), og da foreligger Sagen klar til at modtage menneskehedens længsel efter denne nye livsstil og verdenskultur. Klar til at forstå og efterleve takket være Martinus Instituttet's mangeårige arbejde.

I "disse sidste tider" og i forbindelse med Maya kalenderens dato 21.12.12 som tidsangivelse for den gamle verdens slut, vil Helligånden gennem menneskehedens tærskelvogter veje og dømme, skille fårene fra bukkene. Og fårene vil vågne op til og være modne for Sagens nye kristne verdensimpuls. De vil da kunne finde Martinus "Tredje Testamente" klar, som den redningsplanke der skal føre jordmenneskene på ret kurs. Til trods for "at djævelen vil rase stort, for han ved, at hans tid er kort". Omkring år 2047/48 og med C-stadiets gode vilje vil grundlaget for fred i et internationalt globalt samfund være forankret, efter kulminationen af en ondskabens sidste verdensbrand på jordkloden. I yderste nød og afmagt, i skyggen af en mislykket kultur vil jordmenneskenes eneste ønske være at få fred, frihed frigjort af mørket. Det bliver starten på opfyldelsen af julebudskabet: "Ære være Gud i det højeste og på jorden, fred til mennesker med Guds velbehag."

Ved tiden for Golgata mysteriet var mysterievæsenet i en svær situation, menneskets selv havde som nævnt ingen kundskabsevne til den åndelige verden. Filosofier kunne opstå, men ikke åndelig erfaring gennem det af naturen givne selv, der egocentrisk stod som en dækkende hindring for sjælen til den åndelige verden. Der herskede stor fortvivelse i mysteriekredsene, som i årtusinder havde ledet menneskeheden ved hjælp af guddommelig vejledning. I vor tid af "de sidste tider" kommer det til et lignende tragisk nulpunkt, som alle på sit stadie skal gennemleve. De højintellektuelt indviede vil opleve en

krise i åndsvidenskaben, deres elever mærke det som en fællesskabskrise og jordmenneskene for øvrigt gennemleve en moralsk værdikrise i den ydre kultur. Med en opløsning af det materialistiske verdensbillede.

Den fortsatte indvielse gennem mørket, som vist på symbol nr. 19 i det "Tredje Testamente" skal gøre op med krigskulturens intolerance, vist på symbol nr. 3. Og den afgøres i en afsluttende verdensbrand. Uden krig vil jorden derefter blive vidunderlig at leve på. Med Martinus ord: "Vor verden kan inden for relativ kort tid blive vidunderlig at leve i, når den grove karma er gennemlevet i det 20`ende århundrede og begyndelsen af næste". Og fra artiklen "Den nye kultur": "I næste århundrede vil stormagterne komme til at miste deres magt, og man vil komme til at samles om at rette verden op ved at skabe en international folkeret, der forbyder krig. Man vil komme til at ordne det således, at hele verden kommer under fælles styre, så at der ikke er nogen, der hersker over olien eller andre værdier".

(Jesus Kristus levede i 33 1/3 år, og som tidligere beskrevet skabte denne tidsperiode en ny rytme i menneskehedens kulturliv, ifølge en moderne åndsvidenskab. Dette indebærer, at en vigtig ny kulturel impuls i tanke (A) efter 33 1/3 år overgår i følelsesmæssig øvelse (B) i ligeså mange år, med efterfølgende viljes (C) forankring til at virkeliggøre den i kendsgerninger.)

Fårene og bukkene inkarnerer hver sit sted

Idet "fårene" og "bukkene" bliver skilt ud fra hverandre og derved mere og mere bliver bosiddende hver i sine lande, bliver det lettere for forsynet eller Almagten at give "bukkene" den lidelsesproces, som de netop mangler for at komme på højde med "fårene" i udvikling. Hvis ikke denne udskillelse fandt sted, ville "fårene" jo være en stor hindring eller spærring for "bukkene"s krigs- og drabsudfoldelse.

(Artiklen "Moralsk uddannelse" Kosmos nr. 8/1989)

Aktuelle Citater

fra Martinus' artikel

"Fortolkning Livets Bog" trykt i Kosmos i 1933

v/Annette Skov

Citat Martinus : "At "aabne" Livets Bog er altsaa ikke gjort ved blot og bar at aabne den rent fysisk, blade den igennem og "læse" den. Den kan desuagtet heraf for en sådan Læser være en absolut lukket Bog. Den kan kun virkelig aabnes af den, der har naaet et sådant Begær efter aandelig viden, at han i sin Søgen efter denne ikke lader sig hindre hverken af Stil eller Form. Hans Bevidsthed maa være saa aandeligt fremskreden, at disse nævnte Realiteter er blevet et saa ganske underordnet Spørgsmaal, at han ikke ønsker at spille Tid med nogen som helst form for kritik af disse. Kun den, der er saaledes indstillet, kan gøre sig Haab om i nogen Grad at kunne aabne Livets Bog og komme til den dybere Mening, som er skjult bag den for alle synlige Tekst og Stil.

Enhver Sandhedssøger eller Aandsforsker, der ikke har den her skildrende indstilling, men mere hæfter sig ved Stilen eller den ydre Form, er jo ikke Aandsforsker, men Stilforsker eller Forsker af den ydre Form. For et saadant Væsen kan den til Livets Bog knyttede ydre Form og Stil undertiden være en uovervindelig Hindring, idet al dets Energi udløser sig i Kritik af de i samme Form eventuelt fremtrædende smaa tekniske Fejl og grammatiske Ufuldkommenheder e.l. Først naar den dybere Mening i Livets Bog bliver Hovedtingen, og Stilen og Formen bliver en Biting for Læseren, da oplever han "Den hellige Aand" gennem nævnte Bog."

Når Martinus i dette citat tilsyneladende ikke vægter stilen og den ydre form nogen særlig værdi, er han så ligeglad med, om vi ændrer i hans værk? Nej beviseligt ikke. I Instituttets love står der i dets formålsparagraf følgende: § 3 Formål stk. 1: "I hele sin virksomhed og med alle midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side."

Det første af tre punkter taler for sig selv!!!

Martinus forklarer i dette citat, hvorfor sproget og stilen er så anderledes:

"Naturligvis paaberaaber jeg mig ikke, at min Stil skulle være aldeles perfekt, rent sprogmæssig set, dertil er der alt for stort et Svælg mellem det høje Stof, der er skildret,

og det Trin, hvorpaa den almindelige Sprogteknik endnu befinder sig. Læserne maa nemlig gøre sig begribelig, at jeg har maattet skildre Detailler eller Realiteter fra Tilværelsesplaner, over for hvilke det gængse Sprog endnu er højest ufuldkomment. Dette kan nemlig endnu kun siges at være et fuldkomment Udtryksmiddel i Tilfælde, hvor der kun er Tale om Skildringen af materielle Problemer og Kendsgerninger. Da aandelige Erfaringer eller Kendsgerninger jo er af langt nyere og sjældnere Fremtræden for de jordiske Mennesker end de materielle, er Sproget ganske naturligt i disse førstnævnte Felter ikke udviklet til en saadan Standard som i de sidstnævnte ".

Martinus taler i artiklen om, at forfatteren som kun skal skildre materielle problemer, har et stort udvalg af ord og derfor vil kunne skabe et smukt sprog. Åndsforskeren der skal skildre erfaringer, som ligger uden for den materielle zone har derimod svært ved at finde ord, fordi det ønskede sprog naturligvis også ligger uden for denne zone. At der slet ingen ord findes på det jordiske plan for de åndelige detaljer, og at han må låne ord fra det materielle sprog. At manglen på det righoldige gloseforråd i den jordiske materielle zone er et stort problem. Martinus taler om det som en af årsagerne til kritikken af sproget i hans bøger. Kritikken som svinger fra at kalde Martinus sprog for "knudret", "tungt", "vanskeligt", "besværligt", til det smukkeste dansk der findes.

Indrømmer Martinus selv at sproget er kludret og anderledes?

Han forklarer hvorfor og ser problemet fra et højere perspektiv. Citat Martinus: "Og jeg har ligesom enhver anden samvittighedsfuld og ærlig Skildrer af de højeste Problemer naturligvis været nødsaget til at bruge Udtryk eller Gloser, som jeg har ment var de absolut bedst egnede og garanterede den størst mulige Udelukkelse af Misforstaaelser, ganske uafhængig af, om de var i Harmoni med Stilens Skønhed og Rytme. Derved opstod der jo ganske naturligt Tilfælde, hvor denne er brudt. Men dette er jo dog af underordnet Betydning, naar udelukkelse af Misforstaaelse af den dybere Mening i Beretningen derved i højere grad er garanteret."

Her er iflg. Martinus tale om et åndeligt sprog, som ikke kan omsættes til at kunne forstås af jordmennesket, uden Martinus med sin kosmiske bevidsthed låner af det materielle sprog, og møjsommeligt sammenstykker resultatet

til det fantastiske værk: Martinus Åndsvidenskab "Det Tredie Testamente"

Martinus udtaler sig ligeledes i artiklen om, at det tager tid inden gloseforrådet på jordkloden udvides. Citat Martinus: *"Da al Filosofi, Visdom eller Aandsvidenskab jo hører til de omraader, til hvilke det gængse Sprog endnu ikke har tilstrækkeligt Gloseforraad og derfor altid maa udtrykkes ved indirekte brug af Sproget eller ved Gloser, der i Virkeligheden er udtryk for Detailler inden for den materielle Verden, er det givet, at Stilen i en Skildring af aandelige Problemer aldrig nogen Sinde kan staa maalt med Stilen i en Beretning om materielle Ting, ganske uanset hvem Forfatteren saa end er, og hvor genial han saa end maa siges at være, før engang i Fremtiden, naar Sproget bliver saa udviklet, at det yder det samme righoldige Gloseforraad til den førstnævnte Form for Beretning, som den nu yder til den sidstnævnte Form."*

Efter at have læst artiklen "Fortolkning af Livets Bog" fra Kosmos 1933, er det ikke muligt for mig at se, hvordan mennesker uden netop Martinus kosmiske bevidsthed skal kunne ændre i Martinus værker. At ændre er muligt, hvis der er tale om det materielle sprog, men hvem på denne jordklode kan lige nu frembringe "Martinus sproget" udenfor den materielle zone?

Citat Martinus:

"Da "Livets Bog" udgør et Værk, der er bestemt til at skulle udgøre en Beskrivelse af Tilværelsens allerstørste Problemer eller Livets højeste Analyser, kunde det allerede paa Forhaand vides, at den ikke straks ville blive nogen ganske almindelig Lektüre. Dens Særegenhed kommer endnu mere til Syne gennem dette, at den, bortset fra nogle enkelte Citater fra Biblen, ikke udgør en Sammensætning af Citater eller Viden hentet fra andre Bøger, Værker eller Personer i Verden, men udgør et Resultat af et enkelt Væsens, hvilket vil sige min absolut egen, okkulte Oplevelsessevne eller kosmiske Sansning."

Læseren vurderer:

Skal man ændre i Martinus Åndsvidenskab "Det Tredie Testamente", når Martinus som kosmisk bevidst og skaber af værket ikke længere er til stede på jorden?

Når Martinus originale værker nu er blevet til et historisk værk, er vi så interesserede i at vide, hvad der er nutidsværket? Og hvem der har skrevet det?

Tak til DEN NY VERDENSIMPULS for at have åbnet så vigtig en debat. At have divergerende meninger er helt normalt, og at ytre dem frit den naturligste sag i et demokratisk land som Danmark. At kunne dele og lære af hinanden er spændende og bl.a. derfor, vi er her på jorden.

At blive uvenner, når vi ytrer os, er det sidste Martinus ønsker. Først der opstår diskussionen. Lad os med åbent sind og kærlige tanker fortsætte dialogen.

Dagen før Henning – min livsven gennem mange år – forlod denne verden talte vi særlig dybt om Martinus. Hvor stor en inspirationskilde han er i vores liv, og hvor vigtigt det er, at alle interesserede følger sagen på vej ud i den store verden, og som det absolut mest logiske og kærlige, at Martinus sidste ønsker til fulde opfyldes: "At bevare Martinus samlede værker uændret som de foreligger fra hans side".

Martinus om inspirationskilden LB1 1950 - Fortalen stk. 16:

"For ethvert Individ eller for enhver Sandhedssøger gælder det altsaa om, i hans daglige Færden og Oplevelse af Livet, at finde de Væsener, de Manifestationsformer, den Lektüre, den Beskæftigelse eller det Lidet eller Meget, der for ham maa være identisk med en absolut livgivende eller stimulerende Basis for hans Udvikling fra Uvidenhed til Viden, fra Mørke til Lys, fra Sorgens og Skyggernes Mørke Riger til Kærlighedens lysende Zoner foran den evige Guddom"

Når det handler om Martinus' "Det tredie Testamente" som inspirationskilde er der tale om et så unikt værk, at mine tanker føres hen imod, om ændringer gennem mange forskellige personer simpelthen kan yde skade og ændre inspirationen. Fortæl størstedelen af menneskeheden om tankens kraft og hvad den kan skabe, og der rystes på hovedet. Når Martinus skriver om Inspirationskilden, er det fordi vi ved mødet med denne oplever noget ganske uforklarlig specielt.

LB 1. Fortalen stk 17:

"For at hjælpe Sandhedssøgeren til at erkende, om han befinder sig ved den for ham særligt gældende rette Kilde, vil det her være nyttigt at oplyse, at saadanne Væsener, Ting eller Manifestationer, som er af særlig Inspirations værdi for et Væsen, eller saadanne Realiteter, der kan virke som identiske med ovennævnte stimulerende Basis, kendes meget let derpaa, at de ved Oplevelsen eller Sansningen sender en Strøm af Varmebølger, en Strøm af Livskraft eller Energi, en Strøm af Ideer, en Strøm af Længsel efter at repræsentere en større Fuldkommenhed, en Strøm af Haab og Tro på Forsynet eller Faderen, en Strøm af guddommelig Tilfredshed, Harmoni og Lykke, en uimodstaaelig Kærlighedstrang eller forøget Evne til at elske Alt og Alle gennem det paagældende Væsen."

TAK MARTINUS !

I have a dream

v/Kjeld John Ledet

- sagde Martin Luther King gentagne gange i sin tale af samme navn, som han holdt i 1963. Talen gik over i historien, fordi talen var så følsom og kraftfuld, at det rislede ned ad ryggen på os, der dengang eller siden har hørt den.

Som bekendt blev Martin Luther King dræbt i 1968, fordi han tillod sig at have en drøm om et kærligt samfund. Til stadighed dræbes mennesker overalt - fysisk, psykisk og i deres udtryk, for det er farligt at drømme sådan.

Barack Obama er den nye præsident i USA! Men husk, der er kun fyrré år imellem drabet af en sort, der "til-lod" sig at have en drøm, og valget af en anden sort, der tør sige: "Yes We Can! Verden bevæger sig ofte fra et penduludsving til et andet. Når det sker, tror vi gerne, at en stor revolution er sket. En virkelig revolution betinger imidlertid en kollektiv bevidsthedsudvikling.

Er denne indre bevidstheds-mæssige revolution så sket? Eller er det kun krusninger på overfladen? Lidt er der naturligvis sket. Alene fordi Obama *er sort*. Alligevel er der mere end farven, der giver et slægtskab mellem King og Obama: Det at lægge skylden på en og kaste al håb på en anden kommer fra samme upålidelige kilde - projektion. Her er det så, at dette forløb har et budskab til os alle – også i Danmark. Det kan ikke nytte, at vi hverken projicerer vores had ud på nogle, ej heller forestillingen om at den rette leder skal redde os. For at drømmen kan opfyldes må vi alle øve os hver dag på at blive mere humane og kærlige.

Også jeg har en drøm om, at det mere og mere skal lykkes os at leve i fred og harmoni mennesker imellem. Jeg tillader mig endda at tro, at det allerdybest inde også er din drøm. Vi kan ofte mene, at den er urealisabel og naiv, men det er, når vi har lidt så store nederlag, hver gang vi har åbnet os, at vi har resigneret i en sådan grad, at vi har undertrykt den inderste længsel.

Jeg har en drøm om, at vores største mål for vores tilstedeværelse her på planeten ikke blot skal gå ud på, at vi mennesker skaber de bedste betingelser for os selv og hinanden, men også værner om alt andet liv i kærlighed og omsorg. Det vil sige vores natur og dyrene.

Jeg har en drøm om økonomisk frihed. At vore vilkår ikke skal gå ud på, at den kloge hele tiden forsøger at blokke den mindre kloge for nogle penge. At vores samfundsindretning ikke bygger på, at enhver skal yde, før han kan nyde, men at vi anerkender, at enhver har brug for at nyde, før han har overskud til at yde. Den enkelte vil helt sikkert af egen drift yde sit til helheden, når han først har fået forståelse, omsorg og kærlighed til den, han er.

Jeg har en drøm om, at vi anerkender hinanden - uden forbehold. Jeg véd, at når det lykkes, er det til salig fryd for alle involverede. Mennesket har den magiske egenskab til rådighed, at respekterer man fuldt og helt, hvad vi hver især repræsenterer, så opstår der synergi.

Jeg havde en drøm som barn, som ethvert barn har, at det

dengang skulle lykkes os at skabe harmoni og kærlighed i vores lille familie, som dengang var min hele verden. Det lykkedes ikke. For der var meget andet, der fik magten.

Mange andre har haft en drøm. Jesus havde en. Også han blev dræbt, men med sin død gjorde han klart, at det er

for intet at regne at blive klynget op med døden til følge imod det at give afkald på sig selv og sin drøm. Han tydeliggjorde, at det vigtigste er at åbne sig, uanset andre misbruger og besudler det. Det vigtigste er at stå op for sig selv og kærligheden frem for at hytte sit eget skind. Han var vejen, sandheden og livet. Han fortalte og viste os dermed i allerhøjeste grad, hvad det hele går ud på.

Selv om vi med vores angst og vores tillærte facon ofte holder hinanden på afstand, så kan vi holde drømmen i live. For vi kan hver især arbejde på at udvikle os selv derhen, at vi lægger op til at mødes mere i dag.

Vores opgave er således at arbejde mest muligt på at kunne åbne os mere og mere for hinanden. Kunne indvi andre i vore inderste længsler, vores inderste angst, smerte, sorg, glæde og lykke. Det må vi gøre for at tage vare på os selv i kærlighed. Og hver gang vi åbner os en kende mere, kommer vi andre i møde, så vi kan mødes mere i kærlighed. Nogle gange lykkes det helt at mødes – heldigvis.

Det er en naturlig beskyttelse at lukke sig, hvis man bliver udsat for fysisk overfald og bank, når man har åbnet sig. Tie stille med sin drøm. Derudover har vi været udsat for følelsesmæssige overgreb, fordi mange har udnyttet vores åbenhed til at såre, nedgøre og latterliggøre os. Åbenhed er ofte blevet brugt af andre til at projicere alt deres eget ud i, sådan at vi på grund af vores åbenhed også fik andres problemer at tynges af. Eller når åbenhed blev udnyttet af mennesker, der ville have vores fortrolighed, for at de kunne hæve sig op over os og gøre sig til på vores bekostning. Oven i købet forsøgte man også at klistre os ind i dårlig samvittighed over, at vi ikke åbnede os konstant, uanset vi sidst blev misbrugt.

Vi må arbejde med vores angst, resignation, vrede, sorg og smerte, sådan at vi skridt for skridt kan komme tilbage med større styrke, kraft og autoritet. Vi kan søge hjælp, så vi kan få fat i et større mod. For at vi i højere grad kan tåle det, at vi er helt alene. At vi ikke kan påregne opbakning til det at være os selv. Vi må lære at acceptere, at ethvert tab, enhver fejl, enhver hindring, ethvert slag og afslag ikke har været barrierer på vejen, men tværtimod fremmer vores proces. For at vi kan rejse os i al vor magt og væld. Så kraften bliver så stor, at vi ikke kan væltes omkuld af nogen. Vi skal rejse os, selv om vi stadig slår hinanden ihjel, dræber hinandens ord og gerninger. Vi må blive mere og mere uimodtagelige for andres forsøg på at sabotere os. Alle har vi kun én chance, og det er at holde fokus hjemme i os selv. Sådan at vi vokser med henblik på at udfolde os selv i kærlighed.

Vi skal således arbejde med det indadtil og øve os udadtil. Og vi har alle sammen mulighed for at øve os hele tiden og overalt. Være lidt mere venlig overfor kassedamen, end vi var i går. Holde tilbage for den gamle mand, der dårligt

nok kan stå og vente mere på at komme over vejen. Prøve at gøre det lidt bedre sammen med vores nærmeste.

Apropos udgangspunktet med sorte og hvide, så ville det også være godt, om vi arbejdede indadtil med de sider af os selv, vi fordømmer, så vi kunne fordømme lidt mindre udadtil. Og derved eksempelvis have lidt mere sympati for den, der har fået asyl i Danmark. Vel vidende at vi har umådeligt strenge krav til at få asyl, hvordan kan vi da forvente, at vedkommende lynhurtigt skal finde sig et job, passe det, lære det vanskelige sprog og i det hele tage integrere sig. Det til trods for at den såkaldt fremmede lige har været udsat for krigens helvede, forfølgelse – måske tortur, voldtægt eller ligefrem begge dele. Lad os i stedet for prøve at være ydmyge over for så stort et menneske, der overhovedet har overskud til at leve videre. Og hjælpe på vej, så godt vi kan. Selv om det naturligvis ikke er sagen, så er det dog forståeligt, hvis ”den fremmede” udøver hærværk og vold. Det er sådan, han har lært, at ethvert optræk til konflikt løses.

Også den økonomiske krise giver anledning til revurdering af, hvad der virkelig betyder noget i tilværelsen. En økonomisk krise vidner om, at man har tillagt noget større værdi, end det rettelig tilkommer, ellers kan krisen ikke opstå, for de egentlige værdier har jo ikke forandret sig – kun vurderingen af dem!

Uanset det absolut er forståeligt, når vi har mødt så meget modstand, at der i den grad er basis for at opgive drømmen, så betyder det at opgive, at vi opnår en form for død, hvor vi kun lever ”som om”. Som om alt er godt. Som om det er nok at tjene til livets opretholdelse. Som om vi er lykkelige. Som om det ikke rører os, at verden stadig er farlig, ukærlig og uæstetisk.

Lad os holde fast i drømmen. Lad os arbejde mest muligt på at komme ud over vores afstandtagen. Lad os hjælpe hinanden, så vi kan mærke, at vi nærmer os drømmens fuldbringelse mere og mere.

OM SAMMENSLUTNING AF VÆSENER

Af Uwe Todt

Ved studiet af Martinus litteratur kan man også få indsigter, som Martinus ikke har udtalt, men som fremgår, når man betragter tillæg til hans analyser. Vi ved, at Martinus ikke har givet os alt, hvad han vidste, for han sagde, at han kun havde meddelt, hvad der svarer til en håndfuld ris ud af en jernbanevogn.

Når man betragter væsenets udvikling gennem spiral-kredsløbet, opstår spørgsmålet: er det altid det samme enkeltvæsen, som i løbet af det uendelige tidsrum først er en partikel, så en celle, så et organ, så et mellemkosmisk væsen, dernæst et himmellegeme, en sol, og en mælkevej? Eller kan det være, at mange væsener slutter sig sammen til et nyt væsen, og at dette sammensatte væsen senere igen deler sig op?

Hvad ser vi i naturen, når vi betragter molekyler, celler, organer og individer? Vi ser, at på hvert trin virker mikrovæsener sammen som et nyt væsen. Millioner af molekyler bygger en celle, millioner og milliarder af celler bygger et organ og mange organer bygger et individ. Milliarder af mennesker udgør Jordens hjerne. Mange himmellegemer udgør et solsystem og milliarder af sole udgør en mælkevej.

Da cellernes, organernes osv fysiske kroppe er udtryk for levende væsener, betyder det, at væsener har sluttet sig sammen til et højerestående væsen for at kunne fortsætte livet i en mere omfattende spiral, for molekylerne der har sluttet sig sammen til en celle, er jo væsener, der danner et højere væsen, ligesom cellevæsenerne er sluttet sammen i et organ osv.

Det er vanskeligt at forestille sig, at væsener ved sammenslutning til en højere enhed kan fremstå som et højere

væsen. Vi antager, at hvert væsen har sit eget jeg. Må dette jeg så ikke opløses og fremstå som et nyt jeg, når væsener slutter sig sammen til et nyt væsen? Eller må et sådant højere væsen så ikke have indtil milliarder af jeg'er?

Men Martinus ser det anderledes. Hvert væsen består af X1, X2 og X3, dvs det universelle Jeg (X1) har både et universelt og individuelle evighedslegemer (X2) og individuelle legemer og liv (X3). Jeget (X1) er væsenets kerne og fælles med det guddommelige jeg. Det universelle jeg har åbenbart mangfoldiggjort sig i utallige jeg'er. Men det er kun tilsyneladende, for det forbliver i alle væsener det samme jeg, fordi det forbliver udenfor alle manifestationer. Dette jeg bliver ved væseners sammenslutninger med andre væsener altså slet ikke berørt. Det beholder sin identitetsfølelse og jegbevidsthed. Det som forandres er X2 og X3.

Ved sammenslutningen af væsener forbliver jeg'et det samme, men livsoplevelsen udvider sig, fordi evighedslegemet (X2) forener sig til et nyt væsen. X2'et er i hvert væsen underkastet store forvandlinger, som f.eks. ved overgangen fra plante til dyr, eller fra dyr til det rigtige menneske. Denne forvandling er langt større, end når væsener forener sig med væsener af samme art til et nyt væsen, hvorved deres individualitet bevares, ligesom organerne i en organisme forbliver selvstændige. Hvordan kunne man forestille sig en sådan sammenslutning? Det guddommelige verdensalt er allerede en sådan sammenslutning. Væsener, der hører til den samme fremtidige udvikling, går sammen gennem de mørke zoner og befinder sig efter at være færdige med denne mørkezone i et nyt kredsløb som et nyt væsen, der igen begynder som plantevæsen.

Adskillelse er et skabt fænomen

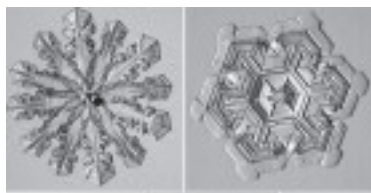
Ifølge Martinus er vores individualitet et skabt fænomen. Evigt uforanderlig er kun vort Jeg. Om dette kan vi læse (LB VII stk. 2474-75): *Det er disse sans- og manifestationslegemer, som jeg'et og overbevidstheden iklæder sig, der skaber en tilsyneladende adskillelse af de levende væsener og derved opretholder væsenernes oplevelse af deres individuelle tilstand og dermed oplevelsen af deres*

adskillelse fra de øvrige væsener i tilværelsen.

Denne adskillelse fra de øvrige væsener i tilværelsen er således en skabt foreteelse. Men en skabt foreteelse kan ikke udgøre den virkelige analyse af situationen. Den kan kun være en tænkt modsætning til det absolutte.

En skabt foreteelse kan naturligvis altid blive sluttet sammen med andre skabte foretelser.

Der findes yderligere grunde, der taler for, at væsener slutter sig sammen til højere væsener: Spiralkredsløbet efter vort mellemkosmos er himmellegemernes kredsløb. Hvis vi forestillede os, der ikke fandtes sammenslutninger af væsener, så måtte enhver af de myriader af væsener i vort mellemkosmos blive et himmellegeme som vores jord. Da ville formodentlig det hele verdensalt ikke række til at hvert væsen på vor jord kunne blive en planet. Men jorden er kun én af altets planeter. Hvis kun én ud af tusind sole i Mælkevejen har en planet med liv svarende til vores jord, da findes der alene i vores Mælkevej omkring 2 millioner jordkloder som vor. Da der imidlertid findes mange milliarder mælkeveje, kan man regne ud, hvor mange millioner gange milliarder jordkloder, der findes, for at de utallige myriader af væsener kan opstå som planeter i næste spiralkredsløb.

Dette problem består også for f.eks. de millioner gange milliarder celler, der slutter sig sammen til et organ, for så må der opstå milliarder nye organer, ligesom der må opstå nye mælkeveje for at alle solene kan fortsætte deres spiralvandring som galakser.

Det er også svært at forestille sig, hvordan et enkelt væsen kan opbygge alle de talentkerner, som er nødvendige for det næste store trin i spiralkredsløbet. Martinus siger jo, at hver organisme bliver opbygget som automatproces af talentkernerne. Der er altså talentkerner for hvert organ, for hvis det ikke var sådan, hvordan skulle organerne ellers kunne opbygges? Talentkernerne er opbygget ved at funktioner er blevet indøvet så meget, at de er blevet til automatfunktioner.

Betragter vi nu Jorden som vort næste makrovæsen: mineralriget, planteriget, dyreriget og menneskene udgør Jordens organer. Men den samlede planteverden, dyreverden osv bygger ikke sammen et organ, for de forskellige plante- og dyrearter udgør organer med forskellige energier. Indenfor disse organer kan så igen den enkelte plante, det enkelte dyr, det enkelte menneske sammenlignes med en celle.

Da Jorden byggede sin organisme op, måtte den have talentkerner for alle disse forskellige organer, altså f.eks. formerne til alle plante- og dyrearter. Men det er kun muligt, hvis Jorden i tidligere spiralkredsløb engang har været alle plante- og dyrearter. Vi mennesker, som ifølge Martinus engang skal fortsætte som planet, har imidlertid ikke været alle plante- og dyrearter, men kun de der i evolutionskæden førte til mennesket. Deraf følger, at de talentkerner, der er nødvendige for at opbygge en planetorganisme, har vi kun delvis, og må altså slutte os sammen med andre for at kunne fortsætte vort spiralkredsløb i planetbanen.

Hvad ønsker kærligheden andet, end at forene elskende væsener med elskende væsener? Beskriver Martinus ikke den højere verden som opfyldelsen af denne længsel, hvor væsenerne lever sammen i kærlighed og enhed, og siger han ikke, at derfra stammer planen for den næste spiral?

I Det evige Verdensbillede, bind 3, 33,74 taler Martinus om forsynet. Han siger direkte, at væsener smelter sammen til et organ. Vi læser: *"De mest ophøjede væsener af dette jordmenneskenes guddommelige Forsyn har jo forlængst passeret den store fødsel....Efter passagen af denne kulmination i livets allerhøjeste visdom og alkærlighed tilhører det nu fundamentalt Guddommens primære bevidsthed. Det er denne guddommelige kvalifikation, der bevirker, at det organisk kan smelte sammen med lige-sindede kvalificerede ophøjede væsener og danne dette Forsyn eller Guds organ for tanke- eller bevidsthedsudveksling mellem Gud og de ufærdige mennesker."*

Dette forsynets organ, som altså består af "sammensmeltede" højere væsener, er ingen undtagelse, for videre i den samme tekst hedder det: Derfor er hver gruppe af sådanne væsener at betegne som en organisk enhed.

Individualitet og talentkerner

Som allerede sagt, opretholdes væsenernes udødelighed ved en sammenslutning til et højere væsen, for Guddommens Jeg, som er rodfæstet i alle væsener, er evig. Individualiteten bliver ikke opløst, men sammenfattet i en højere helhed. I denne helhed er hver individualitet en bestemt facet, ligesom hver celle er en facet i et organ og hvert organ en facet i organismen. I den guddommelige verden lever væsenerne i en af kærlighed skabt enhed.

Vor krops organer levede ved slutningen af den forrige spiral i en sådan enhed i den guddommelige verden og opbyggede i dette samliv vore organers talentkerner. Før de har mistet deres individualitet i denne den guddommelige verdens enhed, går de gennem salighedsriget, hvorfra de igen dukker op i den fysiske verden til et nyt spiralkredsløb.

I vore organer har vi et fysisk udtryk for organvæsenets samvirke i den forgangne spirals guddommelige verden. I hvert organ er en individualitets virke i en forgangen organspiral udtrykt. Men vi kan ikke sige, at vi dengang var hjerte, øjne eller nyrer, for vi er en ny individualitet, som er opstået ved sammenslutning af alle organvæsener. Ethvert tidligere organvæsen lever videre i os. Derfor kan vi med rette sige: vi har alle været organer.

På Jorden lever over 6 milliarder mennesker. Deres organismer er så identiske, at deres æg og sæd kan forenes

til nye organismer. Det betyder, at deres talentkernepulje stemmer overens i det væsentligste. Men det er ikke tænkeligt, at samvirket mellem 6 milliarders organvæsener i den guddommelige verden betød, at 6 milliarder mere eller mindre identiske talentkernepuljer opstod. Så måtte alle 6 milliarder mennesker nedstamme fra ét væsen, hvis talentkernepulje de har overtaget og siden individualiseret stadig mere. Det væsen, som alle nedstammer fra, bliver i Bibelen kaldt "Adam".

Hvis alle mennesker i deres inkarnationsrække nedstammer fra "Adam", må de, hvis de kunne gå langt nok tilbage i erindringen fra tidligere inkarnationer, komme til et punkt, hvor deres erindringer flyder sammen med et andet menneskes erindringer, hvor altså én individualitet lever videre som to individualiteter. Det kunne f.eks. være tilfældet med énæggede tvillinger.

Den åndelige sammenhæng i vor individualitet er sikret gennem hukommelsen. Denne sammenhæng bliver ikke opløst, når væsener forener sig og igen skilles, ligesom grenene på et træ, for overbevidsthedens hukommelse bevares. Som den ovenfor anførte citat viser, ser Martinus individualiteten som en skabt foreteelse, som igen må opløses. Evig er alene vor inderste kerne, som er identisk med universets Jeg. Da vi er identiske med denne kerne, er vi også evige. I den åndelige verden slutter væsenerne sig saligt sammen til et højere væsen, og i den fysiske verden adskilles de igen smerteligt i enkeltvæsener.

(oversat fra tysk: Ruth O.)

Hvordan en talentkerne bliver til

Bertil Ekström skrev i Kosmos 7/8-1990 i sin artikel bl.a.:

Da jeg engang fortalte Martinus, hvordan jeg af og til eksploderede, var ked af det og derfor ønskede et råd om, hvorledes jeg skulle komme væk fra den primitive handlemåde, svarede han: "Bare bliv ved".

Da jeg så protesterede, sagde han: "Du var jo ulykkelig over din måde at agere på og angrede."

Ja, sagde jeg, men det hjælper jo ikke...

Jo, det hjælper, fik jeg at vide. Der sker nemlig det, at for hver gang man bliver ked af det og angreder, fordi man har lavet noget, man ikke bryder sig om, så samles der menneskelige energier i ens bevidsthed, og disse vil med tiden danne en talentkerne. Denne talentkerne tager efterhånden magten over den, der nu virker automatisk, og som man har med sig fra fortiden. Denne degenererer nemlig, når den ikke længere får næring.

Hvor hadet blomstrer

v/ Gunder Frederiksen

Forestil dig, at du bliver vækket af stor alarm klokken 2 om natten. Du springer op, og ind vælter en flok soldater, der uden videre vælter borde rydder skabe og skuffer, og da de åbenbart ikke finder, hvad de søger, begynder de at kropsvisitere beboerne – uden resultat. På spørgsmål om der ikke skal ryddes op efter dette kaos, slår de israelske soldater en skraldende latter op. Det er, hvad Dana Golan som værnepligtig i Israel har oplevet og beretter om i Dagbladet Information d. 17.4.-9. Det er åbenbart hverdag i Israel.

Hun skriver: ”Jeg glemmer aldrig den gamle kvinde – formodentlig familiens bedstemor. Sammen med de tre børn og deres mor stod hun i et hjørne og bare stirrede forskræmt ud i luften. **”Den nat forstod jeg, hvorfor palæstinenserne hader os”** (Israellerne). ”Tænk hvis det var min familie, der blev ydmyget på den måde, så ville jeg også hade dem, der havde gjort det”.

Da Dana Golan som 18-årig kom til Hebron, var hun stolt over at være i den israelske hær. Hun ville gerne kæmpe for det land, hun elskede, og hun følte, at det var vigtigt

at beskytte den jødiske arv – ikke mindst i Hebron, som spiller en vigtig rolle for jødedommen. Det var her, en af jødernes forfædre, Abraham, boede og hvis afsjælede krop ligger begravet sammen med sin familie. Men efter nogle måneder fik hun en fornemmelse af, at der ikke var nogen sammenhæng mellem de værdier, hun underviste i og soldaternes hverdag. ”Soldaterne havde magten og våbnene. Ingen palæstinenser turde gøre modstand. Dana var vidne til flere hårrejsende episoder, hvor de israelske soldater misbrugte deres magt over palæstinenserne. Hun besluttede sig for at fortælle det til den øverstkommanderende i Hebron. Da han forstod, at hun ville berette om soldaternes hårdhændede metoder, svarede han blot: ”Vi har ikke mere at snakke om” Hun blev bare bedt om at forlade kontoret”.

Danas opgave var at undervise i hærens værdier. De handlede bl. a. om våbenbrug og respekt for andre mennesker. Men efter nogle måneder fik hun en fornemmelse af, at der ikke var sammenhæng mellem de værdier, hun skulle undervise i og soldaternes hverdag. En enkelt hændelse: ”Der var nogen, der havde smidt en palæstinensisk dreng ud af en kørende jeep, så han blev alvorligt såret. Og det, der undrede Dana Golan, var, at de samme soldater var enormt søde over for hende. Hun besluttede sig for at fortælle den øverstkommanderende israelske officer om hændelsen. Men blev afvist: der var ikke noget at snakke om. Hun kunne bare gå. Endnu et eksempel på, at krig gør menneskene rå og brutale. For øvrigt blev netop Hebron betragtet som et af de værste steder at være udstationeret. Konfrontationerne mellem de jødiske bosættere og den palæstinensiske befolkning var ofte voldsomme. Spændingerne kulminerede i 1994, da en bosætter gik ind i en moske og skød vildt ind i en folkemængde og dræbte 29 bedende muslimer og sårede langt over 100, inden han selv blev dræbt. Dana oplevede, at der var utrolig megen had og nervøs spænding. Hendes pointe blev understreget, da hun ser en håndværker åbne bagklappen på sin bil. På bagsiden af hans T-shirt stod med store bogstaver: ”Jeg handler kun med jøder”. Det må ikke være rart at leve i et land med en så negativ atmosfære.

Breaking the silence

På et tidspunkt hørte Dana Golan om en bevægelse, der under navnet ”breaking the silence” mere end antydede, at der må være en eller anden sandhed, som åbenbart bliver

dysset ned i stedet for at komme frem i dagens lys. Hvad kunne det være? Da Dana Golan hørte om, at bevægelsen afholdt nogle ture, sluttede hun sig til dem sammen med nogle venner. Efter et par ture blev hun opfordret til at give sit vidnesbyrd til en bog om kvindelige værnepligtiges rolle, som "Breaking the Silence" udgiver. Dana Golan var positiv, idet hun så, at der var et stort behov for netop denne bog. Men på den anden side blev hun hurtigt klar over, at en sådan bog ikke var uden omkostninger. Den israelske hær er selvsagt ikke særlig begejstret for, at tidligere soldater fortæller om handlinger, der stiller hæren i et dårligt lys i offentlighedens øjne, og det er store dele af offentligheden selvsagt heller ikke.

Dana var klar over, at mange selv blandt hendes venner betragtede hende som forræder. "Men jeg er nødt til at gøre det", sagde hun. Og hun mente ikke, at hendes kærlighed til sit fædreland blev svækket ved at erklære sig uenig i mange af de beslutninger, den israelske regering tager. "Jeg er israeler i mit hjerte", sagde hun, "men man

skal nok have boet her i hele sit liv for at forstå det". Det er selvsagt en kæmpestor udfordring for befolkningen at forstå, at både jøder og palæstinenser skal være der. Der er intet valg. Men hadet er stort. Og udfordringen derfor endnu større. Som Dana Golan siger: "Mange israelere vælger at lukke øjnene for hvad der foregår i de besatte områder. Men vi kan ikke møde fremtiden med lukkede øjne". Nok hedder det "du skal elske din Gud og din næste som dig selv". Men det hedder også "Du skal elske din fjende". Og jo nærmere han er, jo sværere er det. Det er netop, hvad israelere og palæstinensere kan tale med om.

Det er en kæmpestor udfordring, denne betrængte befolkning er udsat for. I et område, der er mindre end Jylland, er der en befolkningstæthed, der er dobbelt så stor som Jyllands og vel at bemærke er beboet af en sammenblanding af folk med vidt forskellige etniske, politiske og religiøse livsanskuelser, og hvor spændingerne går langt tilbage i historien. Det er lysende klart, at en løsning på befolkningsproblemet må være, at palæstinenserne får deres eget land. Og det er jo også, hvad der er omdrejningspunktet i den pågående debat om problemet. Og på grund af det nære forhold, der er mellem Israel og USA, er det også en stor udfordring til præsident Obama. Det er svært at forstå, hvordan det føles at have hele verdens øjne rettet mod sig. Men der er utvivlsomt en overordnet mening med det internationale scenario, der udspilles i det mellemøstlige landområde. Som på så mange områder er det et spørgsmål om, at menneskene må lære at konvertere had til kærlighed. Og det gælder ikke mindst i det område, hvor Kristus via en lidelsesfuld død på korset demonstrerede tilgivelsesprincippet for hele verden.

Demokrati er kun i fosterstadiet

Alt diktatur på denne klode er dødsdømt og er ved at gå sin undergang i møde. Hitlers og Mussolinis endeligt og den skæbne, der overgik deres lande, er et eksempel på den "ild, som er beredt djævelen og hans engle", hvilket vil sige dræbere, terrorister og mennesker, der har begær efter magt over andre. Men der er vel ingen intellektuelle mennesker af i dag, der tror, at krigens, gaskamrenes og terrorismens såkaldte kultur er færdig. Der findes stadig mange diktaturtilhængere, som søger at camouflere deres politik som demokrati, selv om den ikke har noget med virkeligt demokrati at gøre.

(foredraget "Fårene og bukkene" 14/9-1947)

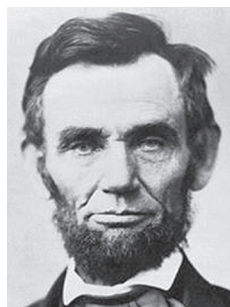
KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Historiens gang

Abraham Lincoln blev valgt ind i kongressen i 1846. John F. Kennedy blev valgt ind i kongressen i 1946.

Abraham Lincoln blev valgt som Præsident i 1860. John F. Kennedy blev valgt som Præsident i 1960.

Begge var vældig optaget af borgerrettighederne. Begges hustruer mistede et barn, mens de boede i Det Hvide Hus.

John Wilkes Booth, som myrdede Lincoln, blev født i 1839. Lee Harvey Oswald, som myrdede Kennedy, blev født i 1939.

Begge mordere blev kendt med 3 navne. Hos begge er navnene sammensat af 15 bogstaver. Hold nu fast:

Begge Præsidenter blev skudt og dræbt på en fredag. Begge Præsidenter blev skudt i hovedet.

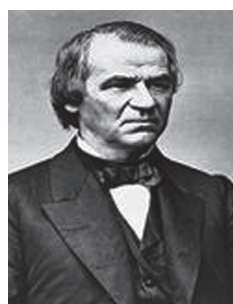

Lincoln blev myrdet i et teater ved navn "Ford". Kennedy blev myrdet i en bil af mærket Lincoln, fabrikeret af "Ford"

Lincoln blev myrdet i et teater, og hans morder løb til et varehus for at gemme sig. Kennedy blev skudt fra et varehus, og hans morder flygtede til et teater og gemte sig der.

Nu bliver det meget mærkeligt:

Lincolns sekretær hed Kennedy, Kennedys sekretær hed Lincoln.

Begge blev myrdet af en person fra syd-staterne. Begge præsidenter blev efterfulgt af en fra syd-staterne med navnet Johnson.

Andrew Johnson, som efterfulgte Lincoln, blev født i 1808. Lyndon Johnson, som efterfulgte Kennedy, blev født i 1908.

Booth og Oswald blev myrdet FØR retssagen kom op.

Hvorfor skete alt dette på denne måde? Er det Gud, som vil vise os, at han styrer historiens gang?

Martinus online

Mon Martinus forudså de nye teknologiske muligheder, internettet giver os til at brede kendskabet til hans værk billigt ud til alverden? Men det ville uden tvivl glæde ham.

For i sin 89-års fødselsdagstale sagde han bl.a. at vi "skal hjælpe med til at gøre tingene billige eller gratis, for at så mange som muligt kan få så let adgang til at komme ind i Guds skabelsesproces og blive bevidste i den" (Kosmos nr. 7/2008).

Denne opfordring har nogle så taget op og lagt hele Martinus' værk ud på en hjemmeside, www.Martinus-media.dk, i den udgave som forelå, da

Martinus forlod den fysiske verden. Hvis man på sin PC har en nyere version af "acrobat reader" kan man læse og/eller downloade det hele. Men de fleste foretrækker dog at have en rigtig bog i hånden. Fordelen ved netudgaven er, at man her kan søge på og hurtigt finde bestemte ord og sætninger.

Nu ser jeg i det nye Kosmos-blad, at også Institutet har lagt det meste af værket ud på dets hjemmeside www.martinus.dk. Man kan også købe bøgerne via nettet, nemlig på shop.martinus.dk.

Martinus har ikke gjort det let for Institutet at vurdere, hvad han konkret mente, dets opgave skulle være. På den ene side skulle hans værk være en gave "billig eller gratis", sagen skulle "vokse frem forskellige steder" og på rådsmødet 9/9-80 sagde han: "Sagen er skabt, og bøgerne er kommet ud, og så er de givet til verden, til samfundet. Hvordan samfundet så behandler denne gave, det må Forsynet om. Det er en sag mellem Forsynet og dem."

På den anden side skrev han under på, at Institutet skulle have copyright på hans værk. Men da jeg læste, han i et privat brev havde skrevet, han "ikke er hjemme i juridiske foreteelser", fik jeg en mistanke om, at han nok ikke har været helt klar over, hvad begrebet "copyright" indebar. Det er skabt for en kommerciel verden, den forretningsverden Martinus i øvrigt ikke var den store tilhænger af. Det er ikke et begreb, der kan bruges til at bremse udbredelsen af et glædeligt spirituelt budskab.

Talsprog kontra bogstavsprog

Martinus har sagt, at alt er hastighedsbegreber (LB III stk. 988), og at talrækken er et symbolsprog for bevægelse og udtrykker dermed livets struktur.

Walter Russell forklarer, at universets energier består af 7 oktaver, altså

hastighedstrin, som hver indeholder 7 frekvenser, altså syv vibrationsmønstre, som indenfor vore sansers begrænsninger opfattes som toner af høresansen og farver af synssansen, og ellers som kemiske stoffer.

Tallet nul betyder i *talsproget* det uendelige og evige i modsætning til de øvrige tal, der står for det begrænsede og timelige (LB III stk. 1014). Jeg skrev engang, at når Martinus havde sagt, at Jeget (X1) er det samme som talsprogets nul, "så behøvede den vel ikke være længere". Men det er den måske alligevel, for problemet synes at være, at vi ikke er opmærksomme nok på forskellen mellem, hvornår Martinus bruger bogstavsproget og hvornår talsproget.

Når han bruger talsproget er Jeg'et, altså det faste punkt, et nul (stk. 1015), for i det sprog er vi med tallet 1 kommet over i det begrænsede, i bevægelsen.

Det var ikke let for Martinus at forklare, at det levende væsen både består af det evige og det timelige, og måtte derfor give det hele betegnelsen X, så vi kunne forstå, at det var en enhed, der ikke kunne adskilles. Men da denne enhed altså har tre forskellige facetter, gav han det de tre tal (X1, X2, X3) for at gøre det begribeligt. Men på den måde gav han os også noget at spekulere over og diskutere!

Humane kristne idealer?

Danmark vil så gerne kæmpe for en bedre verden, siger regeringen. Så nu kæmper unge danske mænd og kvinder med livet som indsats i et land, hvor man risikerer dødsstraf for at videregive budskaber fra internettet om kvindefrigørelse, hvor man kan finde på at lovgive mænd ret til at voldtage deres koner 4 gange om ugen, og hvor to unge, som var flygtet sammen, fordi de ikke måtte få hinanden, blev skudt.

Selvfølge!liger kosten den krigsindsats mange skattepenge, som havde været mere nyttigt brugt på en human opgave, men mere alvorligt er det, at det koster mange af de udsendte unge deres psykiske helbred. Hvorfor bliver man i de vestlige lande klar over, at menneskene er ved at udvikle en sensitivitet, der ikke tåler krigens primitivitet? I USA er der mange flere soldater, der er døde pga selvmord efter hjemkomst end der er døde i krigen.

Danske soldater har en præst med i krigen. Hvordan har den præst det mon med Jesu ord om "at lade sværdet blive i skeden" og "vende den anden kind til"? Hvad fortæller han den soldat, der har det svært med sine følelser efter at have slået andre mennesker ihjel? Ifølge Martinus begår han "forræderi imod næstekærlighedens evangelium" (LB IV stk. 1355).

Så udviser præsten i Brorsonskirken på Nørrebro en mere human og kristen holdning ved at give de udviste irakiske asylansøgere husly. Efter at have levet så mange år i psykisk nedbrydende usikkerhed, burde de kunne få opholdstilladelse af humane grunde, som loven giver mulighed for. Mon regeringen vil tvangsfrjerne dem fra en kirke med politiets vold og magt? Nogle af dem er i øvrigt kristne og derfor flygtet fra et Irak, hvor kristne ikke har det nemt. I skrivende stund er situationen uafklaret.

Hvor vigtig er den hjerne?

Af og til berettes der om mennesker, der klarer sig udmærket trods meget få hjerneceller. Der er f. eks. historien om Roger, der kun har fem procent af sin hjerne tilbage efter sygdom, men som alligevel har en IQ på 126 og har taget en universitetsgrad i matematik med bedste karakter. Og der er historien om Andrew, der blev født med et kranium, der næsten kun indeholdt væske, og som ingen troede ville overleve. Han er handicappet, men vokser.

Hvordan skal vi åndsvidenskabeligt forklare sådanne tilfælde? Vi ved, hjernen er et antennesystem for modtagelse af energiimpulser fra vore ”åndelige” legemer, men vi ved jo nok fra vor TV-antenne, at hvis den ikke er i orden, får vi ingen signaler ind. Mon impulserne kan virke direkte ind på resten af nervesystemet næsten udenom hjernen?

Et andet fænomen, der undrer lægevidenskaben, er det man kalder ”blinde-syn”. Nogle mennesker, der har fået ødelagt synscentret i hjernen, viser sig alligevel at kunne se en hel del. Her mener man, at sansesignalerne fra øjnene i stedet ”omdirigeres” til andre dele af hjernen, men ved en skanning af hjernen viser der sig ingen aktivitet (Ill. Videnskab 6/2009).

Sex og åndelig udvikling

Engang i 1967 blev Martinus ved et møde i Sverige spurgt, om seksualdriften kunne forvandles til en åndelig kraft, dvs om yoga og seksuel afholdenhed kunne fremskynde den åndelige udvikling. Hertil svarede Martinus bl.a. (brev nr. 13/1967):

”Nej, man kan ikke ved at standse seksualdriften få nye åndelige kræfter. Det får man ikke, men jeg forstår godt, at de indiske vismænd fordrer af deres elever, at de helst ikke skal blive forelskede i den tid, de får undervisning, for det ødelægger fuldstændig undervisningen. Forelskelsen går imod intuitionsevnen. Hvis man er meget forelsket lammes intuitions-evnen, og så kan man ikke fortsætte i den kosmiske udvikling. Man skal have forelskelsessevnen udlevet.

Derfor skal disciplene være afholdende i den tid, de får kosmisk undervisning. Men man får ikke højere evner ved at være afholdende. Og man skal heller ikke tro, at seksualdriften tager af, det er ikke den, der er i vejen, tværtimod, det er jo den, der skal udvikles, men naturligvis på den rigtige måde.”

Hvad åndsvidenskaben dog kan beskyldes for!

Martinus blev ikke skånet for ubehagelige beskyldninger. I 1964 fik han et brev fra en vred ægtemand, der bl.a. skrev: ”Undertegnede vil hermed indbyde Dem til at overvære et partsmøde i Viborg, Vestre Landsret, i et uoverskueligt familiedrama, hvor De i sidste instans er hovedpersonen! Gennem den abnorme åndspåvirkning min kone er fanatiseret af, har min kone i tre år gået sine egne veje og har nu søgt separation. Hun påstår, hun er i udvikling, modsat mig.”

Og videre: ”Jeg håber, at De personligt vil give møde, eller evt. vil lade

sekten repræsentere af en af Deres hjælpere. Min kone påstår, at hun og hendes ”klike” drives af næstekærlighed, men De ved udmærket, at Deres abnorme åndspåvirkning kan føre til ”nervesammenbrud og andre abnorme tilstande”, som De ordret giver udtryk for i et kontaktbrev af 1963.

De bedes medbringe tilsvarende kontaktbreve og lignende, som min kone gennem tre år har modtaget, til undersøgelse af psykiatriker. Venter Deres snarlige svar. Hvis jeg intet hører, må De regne med at blive tiltalt og tilkaldt af myndighederne og draget til ansvar – af hensyn til den børneflokk, hvis skæbne er uoverskuelig!”

Martinus sendte en kopi af brevet til en god jura-ven, Jørgen Schou, og bad om råd, da ”jeg jo ikke er hjemme i juridiske foreteelser”, som han skrev. Hvordan historien endte, ved vi ikke, ud over at Martinus skrev et pænt personligt brev til manden. Men retssystemet har næppe taget ægtemandens anklager alvorligt.

Da Jesus serverede fisk og brød

Vi kender alle historien om, hvordan Jesus ved sin bjergprædiken bespiste 5000 mennesker med fisk og brød. Martinus har forklaret, at historien er helt symbolsk. Else Stochholm har i sin bog ”Hedenskab i kristendommen” dykket dybt i gamle skrifter og har en anden forklaring. På Jesu tid eksisterede der stadig i visse kredse en gammel folkelig religion, der var forbundet med kulten omkring den syriske gudinde Derceto, hvis tempel netop lå på det bjerg, hvor Jesus holdt sin prædiken, mener hun.

Hun var en fiskegudinde, fremstillet med fiskehale (apropos ”Den lille havfrue”), og det hellige fællesmåltid i denne kult bestod af fisk og brød! (Pavens hovedbeklædning er i øvrigt stadig en rest af en fiskehale!)

Fiskegudinden havde en søn, der blev kaldt "den hellige fisk". Ordet ICHTHYS betyder fisk, - den der kan fiske den indre visdom op af sindets dyb, og den der fører sjæle til paradys, altså en frelser (jfr. også "fiskerkongen" i Gralshistorien).

Jeg vil godt tro, Jesus kunne materialisere et "helligt fællesmåltid af fisk og brød", hvor han samtidig kunne udtrykke sin afstandtagen til daværende kvindeundertrykkende religion. Men måske var det bare de mange kvinder tilknyttet templet, der som kvinder plejer – i hvert fald dengang - sørgede for maden.

At de gamle gudindereligioner ikke var helt uddøde på Jesu tid, ses også af noget, historikeren Diodor skrev på Augustus' tid. Han beretter, hvordan den person der træder i land ved Askalon (nuværende Gaza!) straks vil være omgivet af hvide duer fra gudindens nærliggende tempel. Hvide duer er som bekendt symbol på helligånden og på fred. Det må være skæbnens ironi, at der i Gaza engang lå et tempel, hvor man dyrkede den hvide fredsdue!

Jeg skrev i sidste Impuls, at Jesus' slet ikke var interesseret i det modsatte køn pga hans polttilstand. I LB IV stk.1429 skriver Martinus, at Jesus var ugift, hvorfor han også af den grund blev anset for at være unormal. Men det var nok mest, fordi han prædikede noget andet end præsteskrabet, at han blev så ildeset af dem, at de ønskede hans død.

En skabelsesmyte

I Bogen "Kosmiske modsætninger" (Lademann 1993) faldt jeg over følgende interessante beretning: "I før-patriarkalske skabelsesmyter var verdens skaber en gudinde. Hos det gamle græske folk, pelasgerne, hed hun Eurynome. Hun skabte den første kosmiske modsætning mellem "himlen og havet", mellem ånd og stof, så hun kunne danse på bølgerne og således skabe en hvirvelvind, en spiral, da de mente, der måtte være et samspil mellem modsatrettede kræfter til at sætte gang i skabelsesprocessen.

Hvirvlen blev til en slange ved navn Ofion, et hankøns-væsen som befrugtede Eurynome, der tog form af en due og lagde "det universelle æg", som slangen snoede sig rundt om og således udrugede. Ud af det opstod alt. Eurynome og Ofion blev imidlertid uenige, fordi han begyndte at hævde, det var ham, der havde skabt universet. Så bankede hun tænderne ud på ham og forviste ham til underverdenen. Af hans tænder skabte hun menneskene. Mon det er en myte fra overgangen mellem gudindekult og faderkult og derfor afspejler striden herimellem?

Forplantningens teknologi

Mænds sædkvalitet er for stærkt nedadgående. Men nu kan man købe donorsæd via nettet, endda med "varedeklaration", dvs beskrivelse af donorens alder, udseende, intelligens, uddannelse, musikalsk osv. Den donorsæd, der leveres i alt, altså såvel offentligt som privat, går i høj grad til enlige kvinder eller lesbiske (40%, i USA 60%).

Engang blev Martinus spurgt om, hvad han mente om kunstig befrugt-

ning. Han mente nok en sådan kunstig befrugtning kunne tiltrække en diskarneret ånd, "så længe sæden på kunstig måde kunne holdes levende". Men så er det egentlig fantastisk, det kan lade sig gøre, når donorsæden nedfryses i længere tid og først tøs op, lige før brugen. For sæd-væsenerne er jo diskarnerede ved nedfrysningen! De inkarnerer åbenbart igen ved optøningen, eller er det måske nogle helt andre, der så inkarnerer? Og så duer den "varedeklaration" vel ikke længere.

Martinus tilføjer i sit svar, at "der opstår et vist minus i denne fosterdannelse, nemlig dette, at generationerne af dette afkom vil dø ud, da det efterhånden taber forplantningsevnen og således bliver ufrugtbar". Desuden siger Martinus i sit svar, at "kun der, hvor den kunstige befrugtning bøder på en kønslig invaliditet, kan den være at anvende. I alle andre forhold er den i højeste grad en overtrædelse af livsloven". Altså overtræder den kvinde, ifølge Martinus, livsloven, når hun ved hjælp af donorsæd "anskaffer" sig et barn, selv om hun ikke er "kønslig invalid", men blot ikke har fundet den "rette" mand eller slet ikke ønsker sådan en.

Det er i øvrigt tankevækkende, at de nye teknologiske muligheder for at styre forplantningen har ført til, at der i Kina er 33 millioner flere mænd end kvinder, for når man kun må få ét barn, må dette "dyrebare" væsen jo helst være en dreng. Der er ikke folkepension i Kina, så en dreng regnes for at blive den bedste forsørger på ens gamle dage. Til gengæld får han svært ved at finde sig en kone! Der er samme situation i Indien, for her er det alt for kostbart med piger, der skal have medgift med for at blive gift.

Da Martinus skrev om børnebegrænsning i LB IV stk.1491, nævnte han (i år 1944), at der var ca. 4 milliarder inkarnerede og diskarnerede mennesker i jordklodens domæne. Nu er vi over 6 milliarder inkarnerede,

så vi må have fået et stort tilskud fra andre kloder!

Ps. Man kan blive afhængig af så meget – stoffer, alkohol, shopping, spil osv. Men nu hører jeg, at man også må opsøge hjælp for sin ”sex-afhængighed”. Martinus siger, at sex-lysten vil være stigende i fremtiden, så det lover ikke godt for samfundets sundhedsbudgetter, hvis det også vil blive anset for en slags sygdom!

Danske landmænd

De fleste danske landmænd er på overførselsindkomst. Svineavl giver underskud i dagens Danmark, så de kunne ikke overleve uden skatteydernes bidrag via EU's landbrugsstøtte, der asocialt går mest til de rigeste, og intet tyder på at bistandshjælpen til landbruget bliver sat ned foreløbig, uanset hvor længe de har været ”på støtten”. På en måde kan man sige, at ikke blot forbrugerne men også skatteyderne betaler for dyrenes elendige behandling, ja for dyremishandlingen rundt om på de store svinefabrikker.

Kød burde have den pris, det koster at fremstille det, så vegetarianer ikke via skatten skal være med til at betale for at opretholde en produktion, de ikke bryder sig om. I øvrigt koster det 2000 liter rent vand at fremstille en burger – i en tid, hvor der generelt på kloden mangler rent drikke vand!

I dag (26/5) hørte vi, at svenskerne er blevet bestyrtet over, hvordan svin behandles i Danmark. I Sverige har man mange flere restriktioner på, hvordan dyrene må behandles. Nu bliver dansk svinekød nok udsat for forbrugerstrejke. Det vil forhåbentligt få dansk landbrug og dens regering til at vågne op – og ja, de danske forbrugere.

Indsovnings-ryk

I Ill.Videnskab 7/2009 spørger en læser om, hvorfor det ofte giver et ryk i kroppen, lige som man er sovet ind. Svaret lyder: ”Disse ufrivillige ryk i kroppen udløses som alle muskelsammentrækninger af nerver, der kommer fra rygmærven. Det må ske på et signal fra hjernen, men hvordan det udløses, og hvori det består, er stadig en gåde.”

Med kendskab til åndsvidenskaben kunne man have givet et logisk svar, for da ville man vide, at årsagen er, at de finere ”åndelige” legemer forlader den fysiske krop for at gå på ”natbesøg” i den åndelige verden, og efterlader blot instinktlegemet sammen med det fysiske legeme. Idet følelseslegemet frigør sig, kan det sommetider opleves som et ryk. I øvrigt kan det også opleves som et ryk eller som at falde, når det om morgenen vender tilbage.

Reinkarnation i folkekirken

I Kristelig Dagblad 22/5 var refereret en undersøgelse, der viste, at hvert femte medlem af folkekirken (17%) mener, at folkekirken bør acceptere troen på reinkarnation på linje med andre opfattelser af, hvad der sker efter døden. Kun 15% tror på ”kødets opstandelse”, men tror at kun sjælen kan genopstå.

34% siger, de har fundet deres egen måde at være religiøs på og 60% mener, der er noget rigtigt i alle religioner.

Homosex

Homoseksualitet er mange steder i den muslimske verden forbundet med dødsstraf. Selv i de europæiske østlande og Rusland er de homoseksuelle ildesete og af og til forfulgte. Men det lykkes dem dog ofte, takket være bl.a. internettet, at finde sammen og støtte hinanden i kampen for deres menneskerettigheder. I de fleste vestlige lande er homoseksuelle nu accepteret, ja selv i det katolske Spanien har de lov at gifte sig.

Fordi der har været så megen tabu omkring dette emne, har det været svært at få økonomiske midler til forskning i dyrenes homoseksuelle adfærd. Men nu har nogle forskere fremlagt et seriøst materiale, der viser, at sex med partnere af samme køn er et meget udbredt fænomen i dyreverdenen (Ill.Videnskab 5/2009, se www.illvid.dk) Det ses tit hos husdyr, hvilket for landmænd kan have uheldige økonomiske konsekvenser.

Nogle forskere fra Oregon State University i USA har specielt studeret vædderes adfærd. De fandt at kun 50% af vædderne foretrak at parre sig med hunner, 20% var lige så interesseret i egne kønsfæller, 20% ville kun parre sig med egne kønsfæller, 10% var slet ikke interesseret i seksuel aktivitet. Det viser sig generelt, at homoseksuel synes at give dyrene en bedre sundhedstilstand. Når hunner lever sammen med hunner undgår de hannerne aggressivitet, og de hanner, der

er fri for at slås om hunnerne, sparer sig megen fysisk nedslidning.

Dyrenes udbredte homoseksualitet synes ikke at stemme særlig godt med det, Martinus fortæller om det énpolede dyrerige!

Nykolonialisme

Fattige U-lande drænes for penge ved at vestens multinationale firmaer, som opererer i disse lande, med regnskabsmanipulationer ikke betaler skat af deres overskud der, men sender al overskud til et ”skatte-paradis”. Dette økonomiske dræn udgør mange gange de beløb, man modtager i ulandsbi-stand. Det er altså på en måde disse firmaer, vi støtter med skatteydernes penge!

Når man studerer, hvor megen uret-færdighed, der foregår rundt om på jorden, kan man ikke være i tvivl om, vi sandelig lever i ”de sidste tider”! Men de sidste tider betyder også, at alt skal komme frem i lyset, også f.eks. det seksuelle misbrug af børn i de katolske skoler, senest i Irland.

Kiromanti

”En tommelfinger, der er stoppet ind i hånden, er et sikkert tegn på usikkerhed, nedtrykthed, hjælpeløshed og mangel på tillid – især hvis fingrene knuges tæt sammen omkring tommelfingeren. På grænsen til døden, hvor livskraften ebber ud, vil tommelfingeren falde ind i hånden.” Sådan står der i bogen ”Den levende hånd” (Lademann 1987). Mon bør-nepædagoger er opmærksomme på, hvad dette tegn betyder?

Vedr. ændringerne i Martinus-værket

På hjemmesiden www.martinus-media.dk kan man læse Søren Ingemanns reaktion på Instituttets forsvar i Kosmos nr. 3/2009 for rettelserne i Martinus-bøgerne, hvor man plæ-

derer for, at det er i orden at ændre i formen, så længe man ikke ændrer i indholdet.

Det mener Søren ikke er ok, for som han skriver: ”Sagen er, at der altid vil være og altid har været samme forhold mellem ”form” og ”indhold”. ”Formen” er ”indholdets” fysiske manifestation, og så snart formen ændres, vil det medføre en uundgåelig ændring i indholdet.”

Søren Ingemanns lange indlæg slutter med at slå fast, at det er Martinus-instituttets opgave ”at sørge for, at ingen forfalsker og laver ændringer i værket, så der bliver usikkerhed om dets originalitet og autenticitet. Enhver skal kunne føle sig tryk ved, at værket, man har foran sig, er nøjagtigt det, som Martinus efterlod sig ved sin bortgang. Og ikke værket i en form, som skiftende medarbejdere på Institutet formoder, at Martinus muligvis ville ønske, at den var i, hvis han havde levet i dag.”

Martinus understregede altid, at man ikke behøvede at rette småfejl, der ikke kunne give anledning til misforståelser, for det gjorde ikke noget, at det kunne ses, han var et ubelæst menneske.

I radioens udsendelse, der hedder ”Sproglaboratoriet”, kunne man i øvrigt for nylig høre om, hvordan man nu bruger en del anstrengelser på at føre gamle værker tilbage til deres oprindelige tekst og således fjerne de ”moderniseringer”, der er foretaget i de sidste mange år, for nu mener man, der ”blæser nye vinde” desangående.

SUPERKORT FORTALT

I en folkehøring via internettet om, hvad man mente var de vigtigste ting, det nye EU-parlament skulle sætte på dagsordenen, fik esperanto et af højeste antal stemmer, dernæst kom forbud mod tyrefægtning!

I sidste Impuls fortalte jeg om, hvordan man eksperimenterer med at sen-

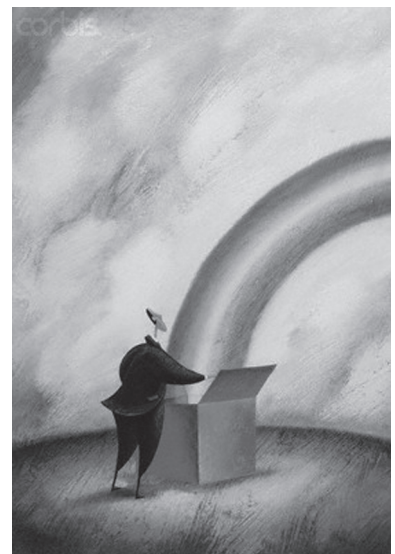
de elektriske impulser via elektroder i hjernen for f.eks. at lindre smerter. Nu forsøger man også at bekæmpe fedme på den måde, nemlig ved med strøm at slukke sultfølelsen i den gamle del af hjernen. Det hedder DBS (deep brain stimulation). Det viser sig dog at give bivirkninger i form af øget tendens til selvmord. (P1 31/3)

Alt er elektricitet – kærlighed er en højere frekvens – forelskelse er kun en højere spænding.

Kun 17% af danskerne tror på, at de kommer i ”Guds himmel” efter døden. (P1 d. 9/4)

Mælkeallergi hos børn er faldet, formodentligt fordi flere og flere køber økologisk. (P1 d.4/4)

En læge påstod i TV I 24/3, at man fik klogere børn af at spise fisk!

For enden af regnbuen står en kiste med guld, sagde et gammelt folkesagn. Regnbuen var symbolet på forbindelsen mellem Gud og menneske, kisten var ”gralen”, symbolet på genfødselen, og guld var symbol på visdom.

Kolesterol skyldes vandmangel

Lægen Batmanghelidj skrev, at kolesterol-”pakninger” er dehydrerede

cellers måde at overleve på. De ”pakker sig ind” i et fedt-beskyttelses-lag for ikke at miste deres væske. Vore celler har samme behov som fostre for at leve i et vandmiljø.

Mange lidelser er i virkeligheden kroppens signal til os om, at den mangler vand. Når vi drikker meget vand, skal vi også have tilstrækkelig salt.

I Danmark har man i mange år løst givet de fleste ældre mennesker kolesterol-sænkende medicin – bare for en sikkerheds skyld. Nu har officiel dansk forskning vist, det slet ikke er nødvendigt. Det har de alternative altid vidst.

Ytringsfrihed

Et ord, som et menneske rammes af, kan forgifte et sind både nat og dag. Det kan enten give glæde og overskud eller æde og gnave livet ud.

Ord påvirker livet på jord, så vær varsom i valget af ord.
(Piet Hein)

En vits

Gud kiggede ned på Jorden og så alt det onde, der skete. Han sendte en engel ned for at undersøge sagen. Da hun kom tilbage, fortalte hun, at det virkelig stod slemt til, der var kun 5% gode mennesker.

Gud sendte så en af sine mandlige engle ned for at se på sagen fra den vinkel også. Han kom tilbage og fortalte, at det var rigtig nok, der var kun 5% gode.

Så besluttede Gud at sende en email til de 5% for at opmuntre dem til at holde modet oppe. Ved du hvad der stod i den email?

?

?

Nå, du fik den heller Ikke?

TV om Martinus

Samtaler om Kærlighedens viden-skab, åndsvidenskaben, foregår i en

TV-udsendelsesrække, produceret af Frederiksberg Mediecenter i samarbejde med Jan Langekær/ Fonden Det Tredie Testamente, sendes efter sommerferien på kanal København. Første gæst i studiet bliver Vagn Noach.

Udstillinger

Vandreudstillingen ”Den røde Tråd” i Martinus’ åndsvidenskabelige værk vises i en mindre udgave på Frederiksværk bibliotek fra 1/7 til 31/7, og i en stor udgave på Sønderborg bibliotek fra 10/8 til 9/9, hvor den åbnes d.10. kl.19.30 af byrådsmedlem, formand for kultur og fritid, Stephan Kleinschmidt. Bagefter er der foredrag om åndsvidenskabens ny epoke, og d. 25/8 kl 19 er der foredrag om ”Kærligheden, evigheden og Guddommen”, begge af Jan Langekær. Se nærmere www.det-tredie-testamente.dk

Infohæfte

Med dette blad følger et lille infohæfte, som Per Bruus-Jensen har skrevet og ladet trykke. Det indeholder nok ikke noget, som dette blads læsere ikke kender i forvejen, men meningen er, at man kan bruge det til at udbrede kendskabet til Martinus og hans værk. Læserne kan gratis rekvirere flere eksemplarer på forlaget Nordisk Impuls.

Lige fra sine ganske unge år har Per arbejdet på at udbrede kendskabet til

Martinus’ værk, især til de, han kalder ”humane materialister”. Det var den gruppe, Martinus mente, var den mest modtagelige for et nyt verdensbillede. Nok skal vi ikke ”missionere”, for som Martinus sagde: det er ”bien der skal komme til blomsten”. Men med dette infohæfte har Per forsøgt at skabe en lille attraktiv ”blomst”.

Spirituel inspireret musik-CD

CDere er blevet en del af vort ”sortiment” i Bogbiksen. Anders Bränn-gård, som nogle kender fra musikunderholdningen på kurserne i Klint, har indspillet to CDere med sine egne piano-kompositioner. Den ene hedder ”Meditation”, varer 44 min., og koster 50 kr.

Den anden hedder blot ”Glimt”, inspireret som den er af et kosmisk glimt, og koster 70 kr.

Vi har også en CD, indspillet af Ole Saxe og venner, der hedder ”Unity in Contrast”. Det er musik inspireret i Klint. 57 min. Og koster 120 kr.

Lidt tankegods

I løbet af 2000-tallet vil krige høre op, landegrænser ophæves, dogmer dø ud og mennesket leve med himmelsk håb.

(Victor Hugo)

Jeg er på en mission udsendt af Gud. Gud sagde til mig: ”George, drag ud og bekæmp terroristerne i Afghanistan”. Og det gjorde jeg. Og så sagde Gud: ”George, drag ud og sæt en stopper for tyranniet i Irak”. Og det gjorde jeg.

(George W. Bush)

Du kan ikke være uvenner med din nabo, uden at du får fordøjelsesbesvær.

(Edgar Cayce)

Det er tilstrækkeligt, at mennesker holder sig til den kristne kærlighed. Det er ligegyldigt, hvad der sker med den kristne religion.

(Lessing 1777)

Bønner forandrer ikke virkeligheden. Nej, bønner forandrer mennesker, og mennesker forandrer virkeligheden.

(Kinesisk ordsprog)

Tag det første trin fuld af tillid. Du behøver ikke at se hele trappen. Tag blot det første trin.

(Martin Luther King)

Mennesker, grønsager eller kosmisk støv – vi danser alle til en mystisk melodi, som en usynlig fløjtespiller intonerer i det fjerne.

(Einstein)

At fokusere vor bevidsthed er en skabende handling.

(Neville)

Husk at det kan være en stor lykke ikke at få sine ønsker opfyldt.

(Dalai Lama)

Man må begynde med sig selv men ikke ende med sig selv.

(Martin Buber)

Den vestlige verden har haft den forestilling, at verden kunne forstås som adskilte dele. Andre kulturer har haft en sammenhængende verdensbeskrivelse. De *var* klogere, men de *blev* ikke klogere.

(Tor Nørretranders)

Jeg vil godt meddele, at jeg har løst gåden om verdens skabelse

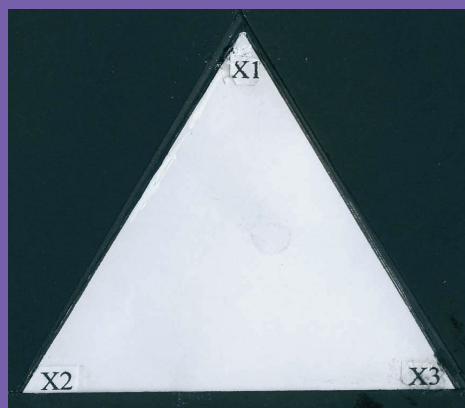
(Stephen Hawking)

Forudfattede meninger og overvurdering af egne evner er de største hindringer for udvikling og vækst.

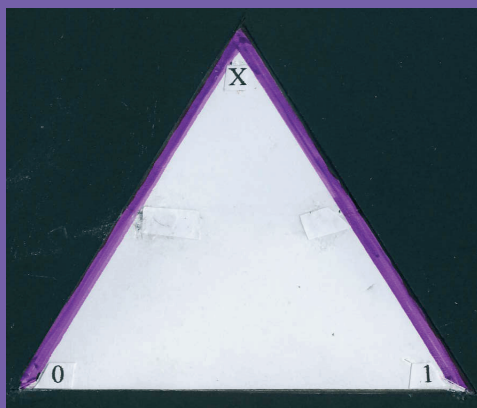
(Martinus)

Healing handler om at indpode sunde frekvenser i de syge områder. Det gælder om at støtte det gode, ikke om at bekæmpe det onde.

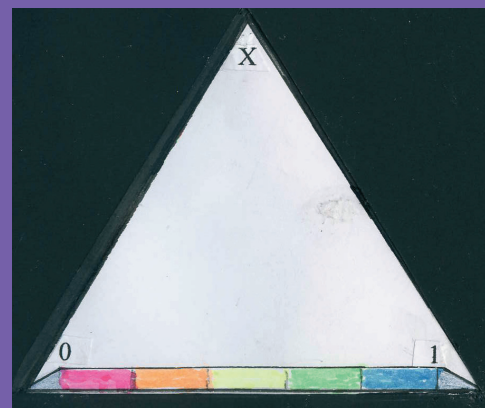
Den skabende Guddom

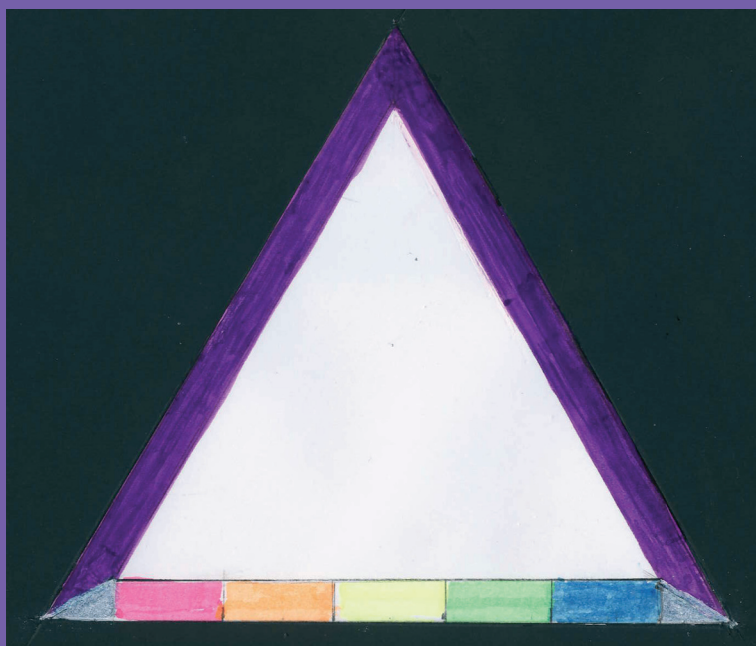
Figur 1: Gud/Faderen

Figur 2: Sønnen

Figur 3: Den hellige Ånd

Figur 4: Den skabende Guddom

Den Ny VerdensIMPULS

Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

Hjemmeside: www.nyimpuls.dk